Pasiune amețitoare

Meredith Wild

Al treilea roman din seria Hacker. Povestea lui Blake și a Ericăi continuă: seducție, gelozie și trădare...

EROSCOP

Pentru familia care şi-a deschis inima faţă de mine şi pentru cei doi oameni a căror dragoste a făcut ca acest lucru să fie posibil.

Capitolul 1

Telefonul meu a scos un clinchet.

B: În douăzeci de minute plec de la serviciu.

Am *oprit* telefonul, n-am luat în seamă mesajul lui Blake şi mi-am îndreptat din nou atenţia către Alli. Ea şi-a dat după ureche o şuviţă din părul ei castaniu, apoi a continuat să pună la curent echipa cu statisticile săptămânale privind evoluţia afacerii pe care o lansaserăm de curând pe internet, Clozpin. Am ascultat-o cu atenţie, simţindu-mă recunoscătoare pentru că revenise în echipa noastră.

Alli se întorsese în Boston de numai câteva săptămâni, dar în sfârşit se afla din nou în acelaşi oraş şi acelaşi apartament cu Heath. El era fericit, ea era fericită, iar după fiascoul cu Risa, eu nu mai puteam de bucurie la gândul că prietena mea îşi reluase funcţia de director de marketing. O invitasem pe Alli să se întoarcă încă dinainte s-o concediez pe Risa pentru că divulgase informaţii confidenţiale despre companie.

M-au trecut fiorii când mi-am amintit povestea. Alli era o fântână de optimism, dar trădarea Risei încă mă durea. Nu mai primisem nicio veste de la ea după ultima noastră întâlnire şi, cumva, tăcerea dintre noi mă înspăimânta mai mult decât orice altceva. Aş fi vrut să-i pun la îndoială capacitatea de a lansa un site concurent împreună cu Max, duşmanul de moarte al lui Blake, care fusese cât pe ce să investească în firma noastră, dar necunoscutul mă îngrijora. Dacă aveau să reuşească să-i ademenească de partea lor pe cei care îşi făceau publicitate la noi? Dacă aveau să poată să clădească ceva cu adevărat mai bun şi să satisfacă o nevoie pe care Clozpin n-o acoperea?

Cu o contribuţie financiară ca a lui Max şi cu datele confidenţiale pe care Risa le culesese direct din tot ceea ce învăţasem eu în puţinul timp de când ocupam postul de director executiv al companiei, orice era posibil. Iar ceva legat de felul în care plecase Risa, încărcată cu atâta venin şi resentimente, îmi redeştepta toate nesiguranţele pe care le aveam privind conducerea unei afaceri. Nu încăpea îndoială că încă eram o începătoare. Îmi plăcea să cred că puteam să mă afirm, şi din unele puncte de vedere o făcusem, însă mai aveam multe de învăţat.

Un nou mesaj a sosit pe telefon, fără să mă distragă mai

puţin decât atunci când vibra pe masa de sticlă din sala de şedinţe.

B: Erica?

Mi-am dat ochii peste cap şi am tastat în grabă un răspuns. Ştiam că urma să mă sâcâie până când aveam să-l iau în seamă.

E: Sunt într-o şedinţă. Te sun după.

B: Te vreau goală în patul meu până să ajung acasă. Ar trebui să pleci curând.

E: Am nevoie de mai mult timp.

B: În nici o oră o să fiu în tine. În biroul tău, în patul nostru, tu alegi. Termină-ţi treaba!

Dintr-odată, aerul din încăpere mi s-a părut rece pe pielea mea încinsă. M-am cutremurat, iar sfârcurile mi s-au întărit, frecându-mi-se în mod neplăcut de bluză. Cum reuşea să-mi facă aşa ceva? Câteva cuvinte bine alese, şi încă trimise prin SMS, mă făceau să mă uit la ceas.

— Erica, mai e vreun subiect despre care ai vrea să discutăm?

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Alli. Ea a ridicat din sprânceană, de parcă ar fi ştiut că eram cu mintea în altă parte. Nu mă puteam gândi decât la consecinţele faptului că-l lăsam pe Blake să aştepte, iar reacţia fizică la ceea ce presimţeam că avea să mi se întâmple devenise deja greu de ignorat. Mi-am adunat gândurile, lăsând deoparte promisiunile lui Blake, şi m-am întors în prezent.

— Nu, cred că e-n regulă. Vă mulţumesc tuturor!

Mi-am strâns repede lucrurile, nerăbdătoare să plec. Mi-am fluturat mâna în semn de salut către ceilalţi, care s-au împrăştiat pe la mesele lor de lucru. Alli m-a urmat în biroul meu.

— Ce s-a întâmplat cu Perry? N-am vrut să deschid subiectul în timpul şedinţei, pentru că e o situaţie ciudată.

— Mai nimic. Mi-a mai scris un e-mail, dar încă nu i-am răspuns.

Nu aveam vreme să intru în detaliile complicate ale situaţiei, dacă voiam să respect ora-limită impusă de Blake.

— Te gândeşti să accepţi să fie furnizor de publicitate?
— Nu sunt sigură.
Încă aveam păreri contradictorii pe tema asta.
Ochii mari şi căprui ai lui Alli se lărgiseră de uimire.
— Blake ştie că tipul a luat legătura cu tine?
— Nu.
I-am aruncat o privire critică, arătându-i clar şi fără cuvinte că nici nu voiam să afle. Când îl văzusem ultima dată pe Issac Perry, Blake îl ţinea de gât, cu spatele lipit de un zid, şi îl ameninţa cu amputarea dacă va mai îndrăzni să se atingă de mine. Nu voiam să-i scuz lui Isaac comportamentul urât din acea seară şi eram la fel de puţin dispusă să-l iert pe cât era şi Blake. Însă afacerile sunt afaceri.
— Blake n-o să se bucure dacă o să ajungi să lucrezi cu Perry.
Mi-am îndesat laptopul în geantă.
— Crezi că eu nu ştiu asta?
Relaţiile lui Blake îmi influenţau mult mai multe decizii strategice privind afacerea decât aş fi vrut să recunosc. Alli s-a sprijinit de masa mea.
— Atunci ce-o să faci? Probabil că Perry ţi-a făcut o ofertă impresionantă, din moment ce încă nu l-ai refuzat categoric.
— Perry Media Group reprezintă multe publicaţii multimedia de pe tot globul. Nu spun că am încredere în el, dar aş putea măcar să-l ascult până la capăt.
Alli a ridicat din umeri.
— Eu susţin orice crezi tu că e mai bun pentru companie. Nu m-ar deranja nici să am de-a face cu el personal, dacă aşa te-ai simţi mai în largul tău.
— Mersi, Alli! Dar aş prefera s-o scot eu însămi la capăt. Putem discuta mai mult pe tema asta altă dată. Acum trebuie să plec. Mă aşteaptă Blake.
— Ah, ieşiţi în oraş?
Alli s-a luminat pe loc, femeia de afaceri din ea dispărând şi fiind înlocuită de energica bună prietenă, cea care făcea ca fiecare zi să fie un pic mai veselă.
— Ăăăm, ne-am făcut planuri. Ne vedem mai târziu! am spus eu, încercând să nu par prea enigmatică, înainte de a mă strecura afară din birou şi de a-mi lua rămas-bun.
Un minut mai târziu, ieşeam din clădire, în arşiţa de la începutul lui august. Traficul orelor de vârf gonea pe lângă mine, iar telefonul mi-a sunat înainte să apuc să fac primul pas

către casă. Am gemut şi am început să scotocesc prin geantă. Blake putea deveni înnebunitor de insistent. Când mi-am găsit mobilul, pe ecran îmi apărea în schimb un număr din Chicago.

— Alo? am răspuns eu şovăitoare.

— Erica?

— Da, cine e?

— Eu, Elliot.

Mi-am dus mâna la gură, înăbuşind sunetul de uimire ce mi-a scăpat la auzul vocii tatălui meu vitreg.

— Elliot?

— Ai o clipă? Te-am prins într-un moment nepotrivit?

— Nu, e-n regulă.

Am împins uşile şi am intrat în cafeneaua Mocha, aflată la parterul clădirii, ca să fug pentru un timp de căldură.

— Ce mai faci? N-am mai vorbit de o veşnicie.

El a râs.

— Am fost ocupat.

Am zâmbit în sinea mea. Nu-i mai auzisem glasul de foarte multă vreme.

— Bineînţeles. Ce fac copiii?

— Le merge foarte bine. Cresc tare repede!

— Te cred! Beth ce face?

— E bine. S-a întors la muncă, acum că toţi copiii sunt la şcoală, aşa că nu se plictiseşte. Amândoi suntem prinşi până peste cap.

Şi-a dres vocea şi a tras zgomotos aer în piept.

— Ascultă, Erica, ştiu că nu prea m-am priceput să ţin legătura cu tine. Zău, mă simt groaznic din cauza asta! Chiar am vrut să vin la ceremonia de absolvire. Doar că a fost agitaţie pe-aici...

— Nicio problemă, Elliot! Te înţeleg. Ai multe pe cap.

— Mersi.

El a oftat încet.

— Întotdeauna ai fost cu capul pe umeri. Până şi când erai mică. Uneori cred că ai fost mai echilibrată decât mine. Ştiu că mama ta s-ar mândri cu femeia care ai devenit.

— Mulţumesc! Sper să fie aşa.

Am închis ochii, lăsând ca amintirea mamei să pună stăpânire pe mintea mea. În ciuda aparentei forţe de care continuam să dau dovadă, mă durea sufletul când mă gândeam la vremurile în care eram toţi trei fericiţi. Ele se sfârşiseră brusc când mama fusese diagnosticată cu cancer, o boală care-

şi croise drum prin trupul ei cu o viteză alarmantă şi care ne-o răpise prea curând.

După moartea mamei, vieţile noastre o luaseră în direcţii diferite, dar speram ca Elliot să-şi fi găsit fericirea alături de noua lui soţie şi de copiii lor. Chiar dacă preţul fusese lipsa unei copilării cât de cât normale pentru mine. Pe mine mă crescuseră internatul şi apoi facultatea, însă nu-mi puteam imagina nicio altă cale. Asta era viaţa mea, iar călătoria mă adusese la Blake, la un trai care în sfârşit începea să capete contur, acum că-mi încheiasem studiile.

— În ultimul timp m-am gândit mult la Patricia. Nu-mi vine să cred că s-au scurs aproape zece ani. Uneori, viaţa îţi scapă printre degete. Mi-am dat seama cât de mult timp a trecut de când n-am mai vorbit cu tine.

— E adevărat. Ultimii câţiva ani au zburat ca prin ceaţă. Mai ales cei recenţi. Eram nebună când mă consideram ocupată înainte.

Între afacere şi relaţia cu Blake, existenţa mi se dăduse deja de câteva ori peste cap. Tocmai când lucrurile începeau să se domolească, viaţa părea să ne provoace cu ceva nou.

— Ei bine, o să văd dacă pot ajunge curând la Boston. Nu suport ideea de a lăsa să treacă zece ani fără... ştii tu, un soi de comemorare, îi datorăm măcar atât.

Buzele mi s-au curbat într-un surâs trist.

— Ar fi frumos. Mi-ar plăcea.

— Grozav! O să văd ce pot face.

— Anunţă-mă dacă alegi o dată, iar eu o să fac la rândul meu pregătirile de aici.

— Perfect! O să vorbesc curând cu Beth şi o să te anunţ ce am decis.

— Abia aştept. Mi-ar plăcea foarte mult să te revăd şi, bineînţeles, să-i cunosc pe cei din familia ta.

Familia ta. Cuvintele mi-au părut stranii de îndată ce le-am rostit.

— Ai grijă de tine, Erica! Ţinem legătura.

Mi-am luat rămas-bun, dar imediat ce am închis, am primit un nou apel. Inima a început să-mi bată mai tare când am văzut numărul lui Blake.

Fir-ar să fie!

* * *

Am intrat în apartament şi mi-am lăsat lucrurile să cadă pe masa de lucru din bucătărie. Becurile erau stinse, dar soarele

după-amiezii se strecura prin ferestrele acoperite de jaluzele. Când am intrat în sufragerie, am auzit vocea lui Blake.

— Ai întârziat!

M-am răsucit şi l-am găsit la barul din celălalt capăt al încăperii. Era gol până la brâu, desculţ, şi ţinea în mână un pahar fără picior, pe jumătate gol. Chipul îi era lipsit de orice emoţie şi totuşi încărcat de o forţă care m-a umplut imediat de nerăbdare. Ochii lui verzi parcă luceau în lumina slabă din cameră. îşi ţinea maxilarul încordat, relaxându-l doar câte puţin, ca să soarbă din băutură.

— Îmi pare rău. M-a sunat...

— Vino încoace!

Am lăsat ca următoarele cuvinte să mi se stingă încet pe buze. Nu aveam să discutăm despre neaşteptatul telefon al lui Elliot, cel puţin nu pentru moment. Era ceva nefiresc în privirea cu care mă fixa, în asprimea neiertătoare a tonului pe care rostise cele două cuvinte scurte.

M-am îndreptat încet către el, până când ne-au mai despărţit doar câţiva centimetri, iar căldura a început să radieze între noi. Nu încăpea îndoială că Blake era splendid, frumuseţea masculină adusă la perfecţiune. Înalt şi zvelt, trupul lui îmi scurtcircuita creierul mai de fiecare dată. Iar momentul acela nu făcea excepţie. I-am atins pieptul, incapabilă să rezist apropierii de el. Muşchii i-au tresărit drept răspuns.

— Scoate-ţi bluza! mi-a spus.

Preţ de o clipă i-am cercetat ochii, însă n-am găsit niciun pic de umor în ei. Stătea în faţa mea ca o statuie, ca o operă de artă superb sculptată, rece şi neclintită. Mi-am lăsat degetele să alunece foarte uşor peste abdomenul lui, urmărindu-i forma până la talia blugilor lăsaţi mult în jos, peste şolduri.

— Eşti OK? i-am şoptit.

Îl mai văzusem în starea aceea. Nu era nevoie să-mi răspundă, deoarece ştiam deja că ceva sau cineva îl călcase pe nervi în cursul zilei. Blake a tresărit, o reacţie abia perceptibilă.

— Imediat o să mă simt mai bine.

Ştiind ce l-ar putea duce acolo, mi-am scos bluza şi am aruncat-o pe podea.

— E mai bine?

Mi-am înclinat capul într-o parte, sperând să-l scot la iveală pe amantul jucăuş din el. Dar privirea i-a rămas neschimbată, mai oţelită ca oricând.

— Să nu mă mai laşi să aştept, Erica.

Vocea lui era periculos de gravă. Mi-am ţinut răsuflarea, încercând în zadar să preiau controlul asupra reacţiilor propriului corp la prezenţa lui. În mine ţâşnea acel puternic amestec între dorinţă şi nerăbdare. Amănuntele zilei s-au înceţoşat, trecând în planul al doilea faţă de ceea ce se întâmpla acolo, în clipa aceea, faţă de bărbatul dominant care mai avea doar câteva secunde până să se descarce făcând sex şi folosindu-mi foarte bine trupul pentru treaba asta.

Mi-am coborât mâna spre conturul puternic al erecţiei lui şi l-am mângâiat prin materialul înmuiat de uzură al pantalonilor.

— Acum sunt aici. Lasă-mă să-mi răscumpăr greşeala.

Blake m-a prins de încheietură.

— O să ţi-o răscumperi, crede-mă!

L-am privit printre gene. El mi-a dat drumul, după care şi-a dus mâna către pieptul meu. Degetele i-au alunecat peste marginea din dantelă a sutienului şi peste pielea de sub ea. Simpla lui atingere m-a încălzit. Mi-a împins în jos cu brutalitate cupa sutienului, mi-a cuprins în palmă sânul dezgolit şi mi-a masat sfârcul cu degetul mare. M-am unduit sub mişcările lui lente, circulare, în timp ce un fior de dorinţă prindea rădăcini în stomacul meu.

Am gemut, moment în care el m-a ciupit tare. Am tras aer în piept printre dinţii încleştaţi, însă nu l-am respins. Blake a surâs din colţul gurii şi un licăr de răutate i-a aprins ochii.

— Dezbracă-te şi apleacă-te peste masă!

Jucăuşul sosise, dar nu singur.

M-am încruntat când m-am uitat prin sufragerie, la uriaşa masă ţărănească din lemn aflată în mijlocul ei. Până să apuc să-l contrazic, Blake m-a plesnit peste fund şi m-a împins uşor în direcţia respectivă. Am grăbit pasul şi mi-am scos fusta, sutienul, apoi chiloţii. M-am întors cu faţa către masă, aşezându-mi palmele pe suprafaţa primitoare a lemnului. În mijloc, stăteau grămadă mai multe bucăţi de sfoară încolăcite.

— Jos! mi-a spus scurt Blake.

Şi-a pus o mână între omoplaţii mei şi m-a silit să cobor mai mult. Mi-am lăsat palmele să-mi alunece în faţă şi am expirat brusc când am atins blatul rece cu partea din faţă a trupului, în vreme ce coapsele îmi erau strâns lipite de muchie. Aşteptarea mă ţinea ostatică, îmi răpea capacitatea de a pricepe orice altceva în afara certitudinii că, de acum, Blake prelua controlul.

Şi că eu i-l oferisem.

De îndată ce-mi lăsam în urmă obişnuita viaţă activă şi puneam piciorul în apartamentul pe care acum îl împărţeam, începeam să mă războiesc cu aproape fiecare nenorocit de instinct din mine. Îi cedasem tot controlul bărbatului pe care-l iubeam, având încredere că se va îngriji de noi amândoi. O făcuse întotdeauna, dar uneori nu rezistam ispitei de a mă retrage măcar puţin, astfel încât să ştie că sunt încă acolo, că lupt.

Blake şi-a trecut o mână rece peste fundul meu. M-am încordat, ca reacţie la banala atingere. Mi-am muşcat buza, pregătindu-mă pentru ceea ce urma de fiecare dată.

— Ai întârziat douăzeci de minute. Ştii ce înseamnă asta?

N-am mai avut răgazul să vorbesc, fiindcă palma lui mi-a izbit cu putere fundul. Am scâncit din pricina durerii ascuţite. Apoi usturimea s-a topit, declanşând o căldură mistuitoare ce mi s-a împrăştiat prin tot trupul. M-am arcuit, împingându-mă în spate, către el.

— O să mă pedepseşti? l-am întrebat încet.

— Asta vrei?

— Da.

Sfiala propriilor reacţii încă mă lua prin surprindere, având în vedere cât de departe ajunseserăm şi cât de mult îmi plăceau acele locuri întunecate în care ne regăseam unul pe celălalt. Însă tot aveam nevoie de ceva curaj pentru a recunoaşte cât de mult îmi plăcea.

— Norocul tău! O să primeşti douăzeci de lovituri. Vreau să le numeri. Nu uita, altfel aduc cureaua.

M-a plesnit din nou fără întârziere, îndeajuns de tare încât să răsune întreaga încăpere. Imediat ce mi-am recăpătat suflul, m-am grăbit să vorbesc.

— Una.

— Aşa!

Încă o lovitură.

— Două.

Cu fiecare palmă pedepsitoare, deveneam tot mai strâmtă şi mai udă, amănunt pe care încă nu reuşeam să-l înţeleg pe deplin. Dar o luam al dracului de tare razna atunci când eram bătută la fund. Până să ajungem cu socotitul la numerele formate din două cifre, deja zgâriam masa cu unghiile, mai mult decât pregătită pentru plăcerea ce urma delicioasei dureri.

Douăzeci.

Am oftat şi m-am sprijinit de masă. Uşurarea n-a ţinut mult, căci Blake m-a apucat de părul prins în coadă la spate şi m-a îndemnat să mă ridic.

— Sus!

M-am îndreptat în timp ce el mă răsucea. A deschis gura, ca pentru a vorbi, în schimb, ne-am lipit trupurile unul de celălalt. Pielea lui ardea sub a mea şi, brusc, l-am dorit şi mai mult. Mi-a pecetluit buzele cu un sărut apăsat. Aroma de whisky scoţian se împletea cu parfumul lui de mosc. Mi-am desfăcut buzele pentru a-l primi, invitându-l să intre, dorind să-i simt gustul pe limbă. El m-a tras uşor de coadă, întrerupând contactul.

— Eşti prea lacomă.

M-am îmbufnat.

— Eşti răzgâiată şi nu asculţi.

— Ba ascult! am insistat.

— Oi fi ascultând tu, dar nu te supui nici cât negru sub unghie. Gata cu joaca! Trebuie să te înveţi minte, şi în seara asta o să-ţi dau o lecţie.

M-am luptat cu teama ce mi se încolăcea în stomac. Teama de necunoscut.

— Îmi pare rău.

— E un început bun. Treci pe masă!

Am ezitat preţ de o secundă, după care m-am săltat iute pe margine. El a scuturat din cap şi m-a împins în spate.

— Pe mijloc! Repede!

Am ridicat din sprâncene, însă, în loc să-l iau la întrebări, m-am tras până în mijloc. În timpul ăsta, el a ocolit blatul şi a dat la o parte funiile din calea mea.

— Întinde-te!

M-am supus, iar Blake m-a prins de o încheietură, întinzându-mi braţul astfel încât să ajungă până în colţul mesei. Cu o viteză şi o dexteritate uluitoare, mi-a legat fiecare mână de câte un picior al mesei. Când a trecut la glezne, eu am tras de sfoară, punându-i la încercare trăinicia. N-a cedat.

Mi-a legat un picior, apoi pe celălalt, până când am rămas întinsă pe blat ca un vultur pe o stemă.

— Aşa-i mai bine! a spus el şi m-a strâns scurt de o coapsă.

Pielea mi s-a înfierbântat până la obraji când mi-am dat seama cât de vulnerabilă eram. Aş fi vrut să-i spun că e prea mult. Cuvintele îmi stăteau pe limbă, dar deja eram udă şi aveam nevoie de el, de orice ar fi pus la cale mintea lui

vicleană. Sporindu-mi neliniştea, Blake s-a îndepărtat până când a dispărut din raza mea vizuală.

— Unde te duci? l-am întrebat, încercând să-mi ascund îngrijorarea din voce.

— Nu-ţi face griji! Nu plec. Nu când stai întinsă pe masă pentru mine, ca un blestemat de banchet.

Am auzit zgomotul gheţii ce lovea pereţii unui pahar, apoi gâlgâitul domol al lichidului care-l umplea. Blake s-a întors şi s-a oprit în faţa mea, ducându-şi băutura la buze şi ascunzând astfel umbra unui rânjet pe chipul lui frumos. Ceva din expresia lui îmi promitea o tortură lentă. Nevoia care pulsa în mine s-a dublat. Acum eram în totalitate la mila lui.

Au trecut câteva secunde lungi cât nişte minute. Sânii mi se ridicau şi coborau în ritmul răsuflării grele, care nu făcea decât să se îndesească pe măsură ce aşteptam. Ce aşteptam? Habar n-aveam, însă posibilităţile mă înfiorau.

Blake a ridicat încă o dată paharul, l-a golit, după care l-a lăsat să cadă cu zgomot pe masă, între picioarele mele. Şi-a înmuiat mâna în pahar, iar clinchetul cuburilor de gheaţă a fost urmat de şocul tăcut al răcelii pe pielea mea. Mi-a lăsat încet o dâră umedă pe interiorul piciorului, de-a lungul coapsei sensibile. M-am cutremurat, încordându-mă, când Blake a continuat să urce, peste şolduri, până la abdomen. Cubul a rămas să mi se topească lent în buric, în timp ce el a întins mâna după un altul.

A ocolit masa, venind pe partea mea. Cu cel de al doilea cub mi-a încercuit sfârcurile, zăbovind asupra fiecăruia dintre ele. Ajunsă în pragul durerii, mi-am înăbuşit protestul. Nu puteam risca noi pedepse dacă aveam să-i întârzii pătrunderea în mine. El şi-a coborât buzele, înlocuind răceala paralizantă a gheţii cu fierbinţeala umedă a gurii lui. Mi-a cuprins între dinţi carnea întărită, în vreme ce o mână glacială îşi croia drum printre coapsele mele.

Blake a început să fredoneze, alunecând cu uşurinţă între labiile mele şi tachinându-mi clitorisul.

— Îţi place când te leg, scumpo?

Mi-am lins buzele uscate, dând repede din cap. Oare chiar îmi plăcea? Nu eram sigură. Tot ce ştiam cu adevărat era că nu voiam să se oprească. Nu voiam să spun nimic care să-l întârzie din a-mi oferi plăcerea pe care cu siguranţă mi-o putea da. Mă ţinea pe marginea prăpastiei, o stare atât de intensă şi de neajutorată, încât ajungea la graniţa insuportabilului. Am

tras de legături, făcând sfoara să-mi intre în piele.

— Nu te mai zbate, Erica!

Blake s-a îndreptat, privându-mă de atingerea şi apropierea lui.

— Parcă te grăbeai! m-am plâns eu, încercând să ţin în frâu dorinţa ce ardea tot mai înverşunată în mine cu fiecare minut care trecea.

Naiba să-l ia cu funiile lui! Blake mi-a zâmbit larg.

— Mă grăbeam, dar gândul de a te pedepsi m-a potolit. Acum doar mă distrez.

Am închis ochii. Pieptul mi s-a umflat când am inspirat adânc şi m-am silit să mă relaxez. Atunci am simţit un şoc rece între picioare. Am ţipat din pricina surprinderii şi a unei senzaţii pe care încă nu ştiam sigur dacă s-o numesc disconfort. Clitorisul îmi pulsa, lipit de gheaţa pe care el o mişca peste umflătura dintre labiile mele. Am scos un suspin când Blake a îndepărtat cubul de părţile cele mai sensibile şi m-a pătruns uşor cu vârful penisului. Când credeam că ar putea să-mi uşureze suferinţa, atingerea abia simţită a făcut loc gheţii. Cât mai putea să facă aşa şi să-şi înfrâneze propria dorinţă? Cât mai puteam *eu* să rezist? Eram gata să explodez şi să urlu.

— Blake, nu... nu mai pot continua. Mă omori!

— Cum e să aştepţi... să vrei?

Mi-am încleştat dinţii, încercând să-mi abat atenţia de la durerea groaznică dintre coapse. În pofida voinţei mele, am început să mă zbat, ştiind că asta nu avea să-l determine să mi-o tragă mai repede.

— Urăsc starea asta.

— Ar trebui să-i punem capăt?

— Da! i-am răspuns, disperarea mea fiind evidentă în tonul vocii. El s-a aplecat spre mine şi mi-a atins în treacăt, cu buzele, pielea sensibilă a gâtului. Mi-a urmărit conturul urechii cu limba, gestul în sine fiind un lent supliciu.

— Imploră!

Fiorii mi-au cuprins toată pielea. Mi-am arcuit pieptul în aer, în gol, căci acum Blake abia dacă se mai apropia de mine.

— Spune-mi cât de mult îţi doreşti! Am nevoie să aud cuvintele.

— Blake... te rog, pune-mi-o şi gata!

— Asta a sunat ca un ordin. Eu vreau să te aud implorând.

Am gemut, iar el s-a retras, fără să mă mai atingă nicicum, niciunde.

— Blake!

Eram furioasă şi deznădăjduită.

— *Supune-te!*

Am tresărit la auzul glasului tăios.

— Trebuie să mi te supui, Erica, dacă vrei să-ţi dai drumul. Nu ne mai jucăm! Nu mă mai pui la încercare!

Am înghiţit în sec, luptându-mă cu pornirea de a mă enerva din cauza poruncii lui. *Supune-te!* Am simţit un nod în gât, de parcă vorbele ar fi înţepenit acolo şi ar fi refuzat să iasă înainte ca eu să le accept, însemnau foarte mult. Îmi venea mai uşor să mă supun atunci când îl îndemnam să-şi ia ce-i trebuie de la mine. Acum însă, lua ce voia. Nu-mi cerea şi nu negociam.

Am închis ochii, străduindu-mă să aud acea voce interioară care-mi spunea să mă relaxez, să mă las în voia lui.

— Nu-ţi uşurezi situaţia!

Aş fi vrut să-mi înţeleagă împotrivirea, poate chiar să lase de la el. Chiar şi atunci când facea pe dominatorul cu mine, uneori îmi lăsa ceva loc să dau înapoi.

— Toată ziua m-am ocupat de urgenţe. Vreau să mă întorc acasă, la tine, şi să nu fiu nevoit să te îmblânzesc de fiecare dată. O s-o fac, dacă o să fie nevoie, dar nu întotdeauna rugându-te frumos şi uşurându-ţi situaţia. Aşa că ar trebui să te obişnuieşti cu supunerea. Eşti goală, legată de masă şi la o mângâiere distanţă de orgasm. Vrei să-ţi dai drumul?

— Da, foarte mult.

— Atunci *imploră!*

— Te rog...

Rugămintea mi-a plecat de pe buze lipsită de vlagă.

— Ascult, Erica! Ce mă rogi?

— Te rog, fă-mă să-mi dau drumul. Vreau să-ţi simt mâinile pe mine. Aş face orice... jur!

— Data viitoare, o să fii acasă, goală, atunci când o să-ţi cer eu?

— Da.

Vârful degetelor lui mi-a atins clitorisul care fremăta. Am tras brusc aer în piept şi mi-am ridicat şoldurile pentru a ieşi în întâmpinarea atingerii lui, însă Blake m-a evitat la fel de repede pe cât se apropiase.

— Îmi promiţi?

— Îţi promit! Dumnezeule, fac orice!

— Şi nu va mai trebui să-ţi dau indicaţii despre cum să te supui, nu-i aşa?

— Nu! i-am făgăduit, scuturând energic din cap.

Căldura mâinii lui radia acolo unde aveam mai multă nevoie de el. Am rezistat imboldului de a-mi împinge trupul cu câţiva centimetri mai aproape. *Fir-ar al dracului să fie, ăsta-i un chin!* Toate celulele din corpul meu se întindeau către atingerea lui şi totuşi eu n-aveam niciun control.

Era realitatea pe care mă luptam s-o accept. Cumva trebuia să am încredere că el ne va duce la final. Când am înţeles asta, ceva din mine a cedat. M-am moleşit pe masă, încetând să mă mai opun legăturilor. Muşchii mi s-au relaxat, însă gândurile au continuat să mi se învârtă prin cap, la fel de nestăpânite pe cât era trupul meu în la|a intensităţii cu care-l doream pe Blake.Atunci el m-a atins. Acoperindu-mi vaginul cu palma, m-a strâns ferm.

— Asta e a mea! Nu-ţi dai drumul decât dacă vreau eu. Ai înţeles?

M-am uitat la el, cu ochii împăienjeniţi de nevoia pe care o simţeam. Eram la un pas de a izbucni în plâns din cauza nervozităţii, de parcă o parte din frustrările lui de peste zi ar fi trecut drept la mine.

— O să fiu orice ai nevoie, Blake.

Privirea i s-a îmblânzit un pic la auzul concesiei pe care o făceam. Apoi m-a pătruns cu două degete. Gura mi s-a deschis, lăsând să-mi scape un oftat de uşurare. El şi-a răsucit mâna în mine, explorându-mi adâncimile umede. Tremurând, m-am strâns în jurul lui, dorindu-mi mai mult, dar fiind recunoscătoare că totuşi primisem ceva. Blake s-a mişcat uşor înainte şi înapoi, descriind, cu degetul mare, mici cercuri iuţi peste clitorisul meu.

Puterea acelei singure mişcări m-a făcut să scot un ţipăt scurt, uşurată şi, în acelaşi timp, încolăcită iar. Nervii mi s-au retrezit la viaţă şi carnea mi s-a înfierbântat încă o dată, fiind din nou pregătită pentru el. Doamne, omul avea un dar pentru a mă face să înţeleg dureros de limpede cum îmi înflorea trupul sub atingerea lui! M-am oprit când şoldurile mi s-au ridicat un pic fără voia mea.

Imploră! Porunca lui îmi răsuna în minte, erotică şi totuşi neiertătoare. Inima îmi zvâcnea. Sângele îmi răpăia prin vene, făcându-mi urechile să ţiuie. Începutul unui orgasm de neoprit se apropia pe furiş de mine şi n-aveam de gând să-l las să-mi scape. Nici de dragul mândriei, nici pentru orice altceva.

— Nu te opri! Te implor, te rog, nu te opri!

— Asta-mi doream să aud, scumpo. Mă vrei cu totul în tine?
— Doamne, da!
— Vrei să te las mai întâi să-ţi dai drumul?
Culorile se roteau ca într-un vârtej în spatele pleoapelor, iar aşteptarea îmi încorda fiecare muşchi în parte. Am deschis brusc ochii, când mi-am dat seama că Blake încă nu-mi dăduse explicit permisiunea de a mă lăsa în voia orgasmului. I-am întâlnit privirea întunecată, umbrită de aceeaşi dorinţă care-mi invada corpul în acele momente.
— Te rog, lasă-mă! Blake, te rog...
El s-a aplecat şi mi-a prins gura într-un sărut brutal. Buzele ni s-au repezit unele spre celelalte, limbile ni s-au întâlnit şi au început să se dezmierde. Totul în timp ce degetele lui îşi continuau treaba, pătrunzându-mă cu blândeţe, împingându-mă spre culme. O plăcere arzătoare a pus stăpânire pe mine, de parcă lumea n-ar mai fi avut sens decât acolo unde trupurile ni se întâlneau, decât în desfătarea pe care Blake mi-o dăruia. Şi pentru care mă simţeam la fel de recunoscătoare pe cât eram de nerăbdătoare s-o primesc. O căldură mistuitoare a năvălit asupra mea. Am început să tremur din cauza efortului de a nu-mi da drumul.
— Oh, Doamne! am scâncit, pierzând contactul cu realitatea şi cu orice altceva. Te rog, te rog, te rog!
— Dă-ţi drumul, Erica! În momentul ăsta! mi-a şoptit el cu glas aspru, ţinându-şi buzele lipite de ale mele şi adâncindu-şi atingerea intimă.
M-am luptat să trag aer în piept şi m-am arcuit pe masă. Legată cu sfori, nu puteam grăbi nimic, nu puteam controla nimic. Cuvintele lui, porunca pe care mi-o dăduse mă dezarmaseră. Eram proprietatea cuiva. A *lui.* Aflată la mila şi la ordinul lui Blake, m-am prăbuşit gemând peste marginea prăpastiei. Mi-am încleştat pumnii strâns legaţi, pe măsură ce orgasmul îmi sfâşia trupul.
În acea clipă desăvârşită, lumea s-a cufundat în tăcere. Când Blake s-a desprins de mine, încă tremuram. Degetele lui au început să slăbească strânsoarea funiei care-mi înconjura gleznele. La un moment dat, între urmările delirante ale orgasmului, m-am simţit uşurată de noua libertate pe care o dobândisem. Câteva secunde mai târziu, el era complet dezbrăcat şi îmi acoperea corpul cu al lui. Mi-a prins picioarele în jurul taliei lui şi, aşezându-şi capătul gros al penisului lângă deschiderea vaginului meu, s-a împins în mine doar doi

centimetri.

— Mi s-a întărit atât de tare, că mă doare. O să ţi-o bag adânc, aşa de adânc, încât data viitoare n-o să mai uiţi a cui eşti, scumpo. O să te fac să-ţi dai drumul iar şi iar, până când o să ai încredere în mine că pot să ne ofer amândurora ceea ce vrem.

Extazul mă lăsase fără glas. Eram ameţită, aproape deloc pregătită pentru ceea ce urma să-mi dea. Muşchii bustului său erau tari şi încordaţi când mi-a cuprins mijlocul cu braţul. Ochii lui verzi erau mari şi întunecaţi când i-au ţintuit pe ai mei. Atunci l-am văzut: bărbat, dar şi un animal ce vieţuia în adâncul lui.

El avea nevoie de asta. Avea nevoie să mă aibă aşa.

— Blake.

Mi-am lins buzele, acum uscate de atâta gâfâit.

— Sărută-mă... te rog!

Tensiunea din privirea lui şi încrâncenarea dominatorului au lăsat loc altei trăiri. Am simţit-o când buzele ni s-au întâlnit, acum cu ceva mai multă grijă decât înainte, dar cu tot atâta pasiune. Era dragoste. Am recunoscut-o. Îl iubeam pe omul acela, cu toate ciudăţeniile şi problemele lui de control care mă scoteau din minţi. Oricâtă nevoie ar fi avut el să mă domine, tot atâta nevoie aveam şi eu să mă las dominată, de dragul lui.

— Te iubesc!

Cuvintele mi-au ieşit la repezeală, de cum m-am desprins din sărutul nostru. Privirea aceea înflăcărată m-a sfredelit din nou. Dorinţa care vibra în toată fiinţa lui a părut să încremenească pentru câteva secunde. Apoi Blake s-a aplecat iar. Buzele lui le-au atins cu blândeţe pe ale mele.

— Nu pot să respir fără tine, iubito. Tu mă distrugi şi mă reclădeşti la loc. Tu accepţi totul şi încă mă iubeşti pentru asta.

Întrebarea din ochii lui şi îndoiala din ultimele câteva cuvinte mi-au frânt inima.

— Blake... sunt a ta. Îmi doresc toate astea. Te vreau până la ultima părticică.

Am simţit încă o dată un nod în gât, dar din cu totul alte motive. Dorinţa şi o dragoste chinuitoare îşi croiau drum prin mine, radiind între noi.

Gurile ni s-au întâlnit din nou şi Blake s-a împins în mine, strecurându-şi în acelaşi timp limba printre buzele mele. Sexul mi s-a strâns în jurul lui, întinzându-se peste penisul gros. În clipa următoare, el pătrunsese adânc în mine. Eram atât de

aproape unul de celălalt, încât sufletele ni se uneau laolaltă cu trupurile. El s-a retras, apoi s-a împins iar, atingându-mă şi mai profund. Mi s-a tăiat răsuflarea. Corpul lui se încorda deasupra mea, tremurând din pricina efortului de a se abţine. Şi eu simţeam acea nevoie de a exploda, de a mă lăsa înghiţită de dorinţa sălbatică.

Avea flăcări în ochi când mi-a cuprins ceafa în căuşul palmei, sprijinindu-şi greutatea în cot. Mi-am încrucişat gleznele în jurul taliei lui, tocmai când el îşi arcuia bicepsul peste mijlocul meu. Atunci s-a înfipt cu putere, exact aşa cum voiam s-o facă. Frecarea din momentul pătrunderii m-a azvârlit spre culmea abruptă a orgasmului. Gura mi s-a deschis pentru un ţipăt mut, care şi-a găsit sunetul în timp ce Blake se izbea în mine.

Tare. Repede. Brutal şi fără milă. Unul dintre numeroasele feluri în care îmi plăcea la nebunie să-l am. Ritmul neîndurător m-a făcut să-mi dau repede drumul încă o dată. Vaginul mi s-a încleştat împrejurul lui, în timp ce mă agăţam cu coapsele de bazinul lui. Orgasmele au continuat, fiecare sfarâmându-se în următorul, până când Blake a început să-şi dea drumul împreună cu mine. Şi-a proptit şoldurile în corpul meu, ţintuindu-ne pe amândoi de blatul mesei în goana turbată spre uşurare, spre descătuşare... cu numele meu pe buze.

Capitolul 2

I-am încălecat şoldurile lui Blake şi am început să-i masez, cu degetele mari, muşchii proeminenţi ai umerilor. Aceştia abia dacă s-au înmuiat, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă aveam vreun efect asupra lui. Atunci el a scos un geamăt blând. Am zâmbit şi m-am aplecat, astfel încât să-i acopăr spatele cu partea din faţă a corpului meu. I-am sărutat pielea, inspirând parfumul loţiunii amestecat cu mirosul lui. Printr-o vrajă a naturii, muşchii mei s-au relaxat, la rândul lor. Aroma lui ca de mosc, sudoarea de după sex, toate aproape că m-au copleşit. Aş fi fost în stare să zac aşa şi să-l miros o zi întreagă.

— Miroşi uimitor!

Mi-am lipit din nou buzele de el, sărutându-l, inspirându-l. El a râs încetişor. Mi-am scos limba pentru a-l gusta, de parcă mirosul nu mi-ar fi fost îndeajuns. De parcă nu m-aş fi săturat după ce fusesem regulată până când nu mai ştiusem de mine, legată de o masă din sufragerie precum o sclavă mică şi rea ce eram. Blake Landon era drogul meu, obsesia mea... un viciu de care n-aveam nicio intenţie să mă las vreodată.L-am adorat cu buzele şi cu dinţii. L-am masat, lăsându-mi degetele să-mi alunece peste pielea lui cu aceeaşi pornire obsesivă. Într-o secundă, el s-a încovoiat, m-a aruncat jos şi m-am trezit întinsă pe spate, cu superbul lui trup gol între picioarele mele.

— Încerci să stârneşti încă o partidă? Căci, în cazul ăsta, faci o treabă al dracului de bună.

Am chicotit. Blake mi-a zâmbit larg şi mi-a prins încheieturile de-o parte şi de alta a capului. Mi-a mângâiat zonele sensibile în care frânghiile îmi zgâriaseră pielea.

Regăsindu-i pe chip umbra unei îngrijorări care-mi era cunoscută, m-am desprins din strânsoarea lui. I-am cuprins obrajii în palme, făcându-l să fie atent la mine.

— N-am păţit nimic. Să nu-mi începi cu vinovăţia, OK?

— N-am vrut să-ţi fac vreun rău.

— Crede-mă, n-am simţit absolut nimic. În focul momentului, nu mai simt decât cum mă atingi, cum intri în mine. E ceva mistuitor. Lucruri care, în mod normal, m-ar durea nu fac decât să adauge şi mai multă pasiune plăcerii pe care mi-o oferi. Şi ştii al naibii de bine că-mi place, aşa că nu începe să te porţi de parcă aş fi o pisicuţă rănită.

— Dar acum te doare. Dacă o să rămâi cu vânătăi?

— Cui îi pasă? Data viitoare n-o să mă mai zbat atât de tare.

Ai vrut să-mi dai o lecţie, nu-i aşa?

Mi-am mişcat şoldurile sub el, tachinându-l în timp ce erecţia lui pulsa fierbinte lângă abdomenul meu. Mi-am curbat buzele într-un rânjet strâmb. Îl voiam pe Blake cel jucăuş şi n-aveam de gând să-l las să se ruşineze de propriile nevoi. Nevoi care deveneau foarte repede şi ale mele.

După tot ce îndurasem din cauza bărbatului care mă violase cu patru ani în urmă, nu crezusem că o să mai pot acorda cuiva genul de control pe care i-l dădeam lui Blake. Însă el mă învăţase cum să savurez momentele în care îi cedam. Îmi deschisese ochii către dorinţele arzătoare, către ceva infinit mai profund şi mai intens decât orice trăisem vreodată.

Mă luptam să preiau frâiele, doar pentru ca el să mi le smulgă cu măiestria cu care o făcea întotdeauna. Mă înfrângea până când îmi pierdeam minţile de poftă, iar acum nici nu mai voiam să fie altfel. Nu-mi puteam închipui o altă cale.

Mi-am trecut două degete peste cutele care-i încreţeau fruntea.

— De fapt, ce te roade? Mai devreme păreai supărat.

Blake s-a rostogolit de pe mine şi s-a întins pe spate, cu privirea pironită în tavan. N-am apucat să insist asupra subiectului, căci o uşă s-a trântit şi am auzit glasuri înfundate. Am sărit în sus, am închis uşa dormitorului şi am încuiat-o. M-am alăturat din nou lui Blake pe pat şi m-am cuibărit în curbura braţului său. Mi-am aşezat alene un picior peste coapsa lui puternică.

O bufnitură puternică a răzbătut de pe holul apartamentului, până în camera noastră. Sunetul a fost urmat de chicotitul unei femei şi de un geamăt. Am zâmbit. Alli şi Heath iar îşi făceau de cap, însă cine eram eu să vorbesc?

Slavă Domnului că nu dăduseră peste mica ispravă a lui Blake din sufragerie! Nu-mi imaginez cum i-aş fi putut da vreo explicaţie lui Alli. Din fericire, ea încă nu ştia nimic despre ciudăţeniile pe care Blake le avea în dormitor şi, cel puţin pentru moment, preferam ca lucrurile să rămână aşa.

— Ar trebui să plecăm într-o călătorie, a spus dintr-odată Blake.

Am oftat.

— Sunt sigură că în curând o să-şi găsească o locuinţă a lor.

— Nu destul de curând. În plus, noi n-am mai plecat împreună din oraş de când... ei bine, de când am fost în Las Vegas. Ne-ar prinde bine un weekend lung. Vreau să petrec

ceva timp cu tine. Doar noi doi. Fără nimic care să ne distragă.

Ajunseserăm unde eram datorită unui neaşteptat şir de evenimente, multe orchestrate de Blake. Între ele, Vegasul reprezentase un moment de cotitură, iar amintirea primei dăţi când fuseserăm împreună încă mă încălzea din cap până în picioare. Pe atunci, între noi nu exista decât pofta trupească, însă ea s-a transformat în obsesie şi, la un moment dat, în nebunia difuză care a urmat, eu m-am îndrăgostit de el.

— Nu sunt sigură că ar fi bine să-mi iau liber de la muncă în perioada asta.

Ultimele câteva ore mi-i alungaseră din minte pe Risa şi Max, cu furia lor intrigantă, dar realitatea începea să-şi facă încet loc înapoi.

— Eu cred că ţi-ai câştigat dreptul. Lasă-mă să te duc departe pentru câteva zile. Întotdeauna o să fie ceva de făcut sau cineva care are nevoie de noi. Dar nu se întâmplă nimic care să nu mai poată aştepta o zi sau două.

Am ridicat din sprâncene, căci femeia obsedată de muncă din mine nu-l credea în totalitate.

— Eşti sigur?

— Absolut! De fapt, m-am hotărât că nu-ţi dau de ales. O să plecăm mâine, după serviciu.

Am zâmbit larg, străbătută de un mic fior.

— Ce să-mi pun în bagaj?

— O să-ţi pregătesc eu o valiză.

— Nu-i nevoie!

— Oricum nu cred că o să stai prea mult îmbrăcată, aşa că nu prea contează, nu? Bikini, nişte chiloţi tanga. Ar trebui s-ajungă.

Am râs şi l-am plesnit în joacă peste faţă. Blake mi-a prins mâna, a mârâit şi m-a tras peste el.

— Până atunci, cred că trebuie să facem şi noi puţină gălăgie.

Am râs iar şi am clătinat din cap.

— Nu te laşi întrecut, Blake! Eşti incorigibil.

— Crede-mă, nu mă interesează câtuşi de puţin să-l ascult pe fratele mai mic făcând sex. Singura cale prin care îi pot da de înţeles e să-i întorc favoarea. Nu mai trebuie decât să găsesc o cale prin care să te fac să ţipi pentru mine.

Zâmbetul mi-a pălit un pic. El m-a cuprins în braţe, m-a strâns la piept şi a început să-mi aţâţe focul cu fiecare atingere uşoară a degetelor pe pielea mea.

— Am senzaţia că deja ştii foarte bine cum să mă faci să ţip.

* * *

O bătaie sonoră în uşă m-a sculat din somn. Blake s-a mişcat în spatele meu, dar nu s-a trezit.

— Erica, eşti trează?

Vocea înăbuşită se auzea din spatele uşii. Mi-am tras pe mine tricoul lui Blake şi m-am uitat peste umăr, pentru a mă asigura că el era decent acoperit. Am întredeschis uşa. Alli se deşteptase de mult şi era deja îmbrăcată pentru muncă.

— Ce-i? m-am încruntat eu. Cât e ceasul?

— E opt. Îmbracă-te! Trebuie să-ţi arăt ceva.

Am studiat-o cu ochi obosiţi, căci încă nu mă trezisem îndeajuns, încât să pricep altceva decât că voiam să mă cuibăresc înapoi lângă Blake.

— Ce s-a întâmplat?

— Dă-i bătaie, ne vedem la birou!

— De ce...

Până să apuc să termin, Alli dispăruse în lungul holului. Câteva secunde mai târziu, uşa de la intrare s-a închis cu un ţăcănit. M-am întors în dormitor şi m-am îndreptat către baie. Când am ieşit de sub duş, Blake încă dormea. M-am îmbrăcat în grabă şi m-am învârtit puţin pe lângă el, bucurându-mă de un rar moment în care pe chipul lui se citea împăcarea. Dintre noi doi, el era cel care, de obicei, se trezea mai devreme, însă avuseserăm o noapte lungă. Uneori nu ne mai săturam unul de celălalt, iar noaptea trecută se întinsese până spre dimineaţă, înainte să ne fure somnul. L-am sărutat uşor pe obraz şi am plecat spre serviciu.

Când am intrat în birou, întreaga echipă stătea adunată în jurul lui James, cu ochii lipiţi de monitorul lui. M-am alăturat celorlalţi, la început neştiind sigur la cel mă uitam.

— Ce se petrece?

— Aseară a devenit public site-ul ăsta: PinDeelz, mi-a explicat Alli. Toţi utilizatorii noştri au primit mesaje privind lansarea. Inclusiv noi. Foarte discret!

M-am aplecat peste umărul lui James, în timp ce el naviga pe paginile site-ului care, deşi sub o altă denumire, avea o structură foarte asemănătoare cu a noastră. Am simţit un gol în stomac când am văzut, pe fiecare pagină, reclame de la Bryant, unul dintre cei mai importanţi furnizori de publicitate pe care-i aveam şi cu care încă nu ne reînnoiserăm contractul pentru luna următoare.

Fir-ar mama ei de treabă!

M-am îndreptat de spate şi am dispărut în biroul meu. Mi-am deschis dintr-o mişcare laptopul şi am continuat să cercetez site-ul. Pagina „despre noi” îi menţiona pe Max, ca fondator, şi pe Risa, ca director general administrativ. În mod deloc surprinzător, funcţia lui Trevor nu era pomenită, dar eu ştiam al naibii de bine că hackerul care-şi petrecuse luni întregi sau poate chiar ani încercând să-i distrugă investiţiile lui Blake avusese un rol esenţial în punerea pe picioare a companiei concurente. Chiar dacă pentru asta fusese nevoit să-şi ia o pauză de la atacurile necontenite asupra afacerilor mele şi ale lui Blake.

Un val de mânie mi-a năvălit prin tot trupul. Abia dacă puteam să accept că se întâmpla una ca asta. Sid şi cu mine munciserăm luni în şir pentru a pune la punct Clozpin până în cele mai mici amănunte, pentru a-l transforma în ceea ce era. Toate reuşitele noastre, toate greşelile şi lecţiile învăţate fuseseră repede copiate şi îmbunătăţite.

Alli m-a urmat în birou şi s-a aşezat pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei. Frământările mele se oglindeau pe chipul ei. îşi muşca buza, dar nu spunea nimic. În sinea mea, mă apucase o furie nebună, îmi venea să fac cea mai mare criză de isterie pe care a văzut-o cineva vreodată. Îmi venea să înjur şi, Dumnezeu să mă ajute, dacă i-aş fi avut în faţă pe Max şi Risa... ori pe Trevor, s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge.

— Nu-mi vine să cred că au făcut-o!

— Ştiu, a spus încet Alli.

— Nu-mi vine să cred că cineva poate să ne urască atât de mult pe mine şi pe Blake, încât să facă aşa ceva. Sabotaj în toată regula!

— N-o să reziste, Erica.

Am râs scurt.

— De ce nu? Ce-i împiedică? Ai cunoscut-o pe Risa. Ştii cât de ambiţioasă e, iar cu banii lui Max nu văd niciun motiv pentru ca să nu ne poată şterge complet de pe faţa pământului. Piaţa nu-i îndeajuns de mare, încât să susţină două site-uri cu oferte atât de asemănătoare.

— Nu gândi aşa! Nu suntem nici pe departe pierduţi. De când m-am întors, am stat de vorbă cu o mulţime de noi potenţiali parteneri. E un proces de durată, dar ne aflăm la un pas de încheierea mai multor contracte. Am prins rădăcini şi avem un istoric. Mă uimeşte că au reuşit să-i convingă pe cei

de la Bryant să-şi asume un risc cu ei, care sunt atât de noi.

M-am enervat din nou când mi-am închipuit ce trebuie să fi spus Risa ca să-l ademenească de partea ei pe unul dintre cei mai mari furnizori de publicitate ai noştri.

— Şi acum eu ce mă fac?

— Mergem înainte. Vor să ne distragă atenţia şi să ne sperie. Nu-i lăsa!

Am dat din cap. Nimic din ce-mi spunea Alli nu avea să-mi îmbunătăţească starea de spirit. În adâncul sufletului, nici n-o credeam. Cerul se prăbuşea, iar eu nu puteam să stau cu mâinile în sân şi să mă uit la ei cum îmi distrug toată munca.

Dimineaţa s-a scurs fără ca eu să scap de vreun strop din exasperarea care mă măcina. Mi-am irosit ore întregi urmărind obsesiv fiecare amănunt al noului site, comparând fiecare îmbunătăţire cu versiunea noastră. Nesiguranţele mele preluaseră controlul şi mă conduceau fără oprire spre o deraiere. Până la ora prânzului, cea mai mare parte din adrenalină se risipise, iar organismul îmi amintea că stătusem trează jumătate de noapte cu Blake. Aveam nevoie de cafea.

Am coborât la Mocha şi am ocupat o măsuţă din colţ. Mi-am făcut de lucru cu hârtia pe care era scris meniul, deşi comandam de fiecare dată acelaşi lucru. Simone a pornit agale către mine, atrăgând numeroase priviri în timp ce străbătea cafeneaua. Peste doar câteva clipe, îmi ieşeau în întâmpinare părul ei roşcat, curbele de invidiat şi zâmbetul ştrengăresc.

— Ce mai face experta mea preferată în ale computerelor?

— Am avut şi zile mai bune, i-am răspuns eu. Oricum, credeam că James e preferatul tău.

Ea mi-a răspuns cu un surâs poznaş şi s-a sprijinit de masă.

— Mda, păi, e pe cale să devină. Nu sunt pe deplin convinsă că nu tânjeşte încă după tine.

Am rezistat imboldului de a-mi da ochii peste cap. Speram din suflet ca James să fi trecut peste cele întâmplate, iar Simone avea, fără nicio urmă de îndoială, binecuvântarea mea. De la claia de păr negru precum cerneala şi până la braţele musculoase, acoperite de tatuaje, James era bărbatul visurilor ei. Singura problemă consta în faptul că el interpretase greşit toate semnalele pe care i le dădusem câtă vreme eu şi Blake fuseserăm despărţiţi. Ori poate că le interpretase corect, ştiind că aveam cu disperare nevoie de un prieten, de orice sau oricine care să umple vidul rămas în urma depărtării de Blake. Îmi dădusem seama prea târziu că nimic nu putea să acopere

golul acela, în afară de bărbatul cu care împărţeam patul în prezent.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, Simone.

Ea s-a încruntat uşor.

— Voi doi n-aţi fost niciodată împreună, nu-i aşa?

— Nu!

Am făcut ochii mari auzind o asemenea idee.

— Doamne, nu!

Simone a început să râdă.

— Calmează-te! Era doar o întrebare.

Însă nu era doar o întrebare. Era o amintire nedorită a imprudenţei împărtăşite cu James. Regretele mă cuprindeau de fiecare dată când mă gândeam la momentul de slăbiciune prin care trecusem, pe holul din faţa firmei. Pe-atunci eram convinsă că Blake se ţine de rele cu Risa, ca să nu mai vorbesc despre fosta lui iubită, Sophia, care-l vâna fără milă. Totul era de-a valma. Nu ştiam ce mă aştepta, până când m-am pomenit în braţele lui James, dusă de val spre un sărut care s-a topit repede în realitatea rece a faptului că, dacă avea să mai existe vreun bărbat în viitorul meu, acela nu putea fi decât Blake.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Pari stoarsă.

Mi-am ridicat privirea.

— Chiar sunt. Doar chestii de la muncă. E o poveste lungă.

— Vrei să-mi prezinţi rezumatul diseară? Ai putea să-mi explici totul pe limba profanului, cu un cocktail în faţă. Ştii că eu oricum nu pricep decât jumătate din prostiile pe care le îndrugaţi voi.

Am râs fără vlagă.

— În seara asta o să plec din oraş cu Blake, dar poate bem ceva înainte să pornesc la drum. Te deranjează dacă vine şi el?

— Sigur că nu. Acum, ce să-ţi aduc?

Am comandat şi am mâncat pe îndelete. De cele mai multe ori, luam prânzul pe fugă, ca să mă întorc la muncă, dar în ziua aceea i-am urmărit fără grabă pe oamenii care treceau prin faţa geamurilor cafenelei, văzându-şi de vieţile lor. În spatele fiecărei figuri se ascundea câte o poveste, iar eu nu puteam să nu mă întreb dacă voi mai fi vreodată în stare să mă încred în cineva din afara echipei noastre. Cu naivitate şi împotriva avertismentelor lui Blake, mă încrezusem în Max, până într-acolo încât să mă gândesc la a-i ceda dreptul de proprietate asupra companiei mele, asta înainte ca Blake să-mi finanţeze el afacerea. Iar Risa... ea era flămândă, dornică să înveţe şi să-şi

asume responsabilităţile pe care aveam extrem de multă nevoie să le deleg, doar ca să folosească apoi totul împotriva mea.

M-am luptat cu lacrimile ce ameninţau să iasă la iveală. Dacă le-aş fi lăsat în voia lor, ar fi şiroit pline de furie, pentru că îmi îngăduisem să învăţ lecţia asta pe propria piele.

Capitolul 3

Am cercetat barul în căutarea lui Simone. Pentru că n-am găsit-o, mi-am ales un loc lângă un scaun de bar neocupat. I-am făcut semn barmanului, un pic prea nerăbdătoare să primesc o băutură rece care să spele toate mizeriile de peste zi.

În timp ce aşteptam comanda, pe ecranele de deasupra barului se derulau fără sonor ştirile de la ora cinci. Inima a început să-mi bată cu putere când la televizor a apărut chipul lui Mark, urmat de imagini cu Daniel, probabil din timpul campaniei. Pe burtieră era trecut titlul: „Moartea lui MacLeod, încă sub ancheta”. O senzaţie de greaţă mi-a făcut stomacul să se chircească. Era un capitol pe care îl doream încheiat, poate cu aceeaşi ardoare ca Daniel. Nu reuşeam să-mi imaginez ce mai putea fi sub semnul întrebării după aparenta sinucidere a lui Mark. Şi nici nu eram sigură că voiam să aflu. Tocmai mă pregăteam să-l rog pe barman să dea sonorul mai tare, când cineva a venit lângă mine.

— Bună!

Am tresărit uşor, dar am descoperit că nu era decât James, surâzându-mi timid. Era îmbrăcat cu unul dintre tricourile lui imprimate, ce părea să se muleze perfect pe trupul lui tatuat.

— Ah! am exclamat. Bună!

El a ridicat din sprâncene. De multă vreme nu mai fuseserăm singuri sau, cel puţin, faţă în faţă. Munca mergea înainte ca de obicei, însă noi nu discutaserăm despre cele petrecute aşa cum ar fi trebuit s-o facem. Uneori mă simţeam împovărată de tot ce rămăsese nespus. Mă obosise prea mult drama împăcării cu Blake, ca să-mi fac timp pentru a lămuri situaţia cu James. Prin urmare, povestea atârna stânjenitoare între noi, rămasă în trecut şi totuşi nu prea departe de gândurile mele ori de câte ori el se afla în preajmă.

— Îmi pare rău, nu mă aşteptam să te văd aici, am zis, încercând să-mi scuz stângăcia.

— Simone nu ţi-a spus că o să vin?

Am clătinat din cap şi mi-am ascuns mirarea sorbind îndelung din băutură. Mă întrebam unde voia să ajungă Simone cu toate astea.

M-am foit jenată, în vreme ce-l simţeam pe James fixându-mă cu privirea, urmărindu-mi reacţiile. Oare voia să mă facă geloasă? Să-mi arate că m-a uitat? Dacă da, tot ce-mi doream

era să-i transmit cât de mult mă bucura faptul că o persoană uluitoare ca Simone îi trezise interesul. Nu-mi plăcea deloc să cred că-l dusesem de nas în vreun fel, că-i încurajasem sentimente pe care n-aveam niciun drept să i le încurajez în zăpăceala mea din urmă cu câteva săptămâni.

— Cum vă merge? Relaţia devine serioasă?

Îi evitam ochii, de parcă aş fi putut ascunde faptul că vânam o confirmare. El a râs încet, trecându-şi o mână prin părul negru şi cârlionţat, pentru a-l împinge spre spate, apoi s-a uitat în jos, la berea pe care tocmai i-o adusese barmanul.

— Scuze, Erica, nu prea-mi vine să discut cu tine despre fete. Pur şi simplu mi se pare un pic... ciudat, cred, în lumina a tot ce s-a întâmplat.

— Ai dreptate, îmi pare rău.

Doamne, putea fi mai rău de atât? James mi-a zâmbit, detensionând un pic momentul.

— E-n regulă. Oricum, Simone ţi-e prietenă, nu? Sunt sigur că o să-ţi dea ea toate detaliile picante.

I-am întors zâmbetul, oarecum uşurată.

— Nu, nu-i pun prea multe întrebări pe tema asta. Nu mă priveşte.

— Ea ştie despre... noi?

Şi-a mişcat mâna între trupurile noastre, un mic gest ce simboliza săptămâni întregi de încordare şi ocolişuri în jurul unei atracţii ivite pe neaşteptate. Am dat din cap în semn de negare.

— Mă rog, oarecum, dar ştie că sunt cu Blake.

— Corect.

James s-a relaxat. Uşurarea lui m-a făcut să sper că era mai mult decât interesat de Simone. Poate că nu-şi dorea ca ea să afle despre micul nostru moment, tot aşa cum nici eu nu voiam ca Blake să descopere adevărul. Gândul că iubitul meu ar fi putut să ştie îmi întorcea stomacul pe dos. Şi aşa era destul de gelos pe James.

— Cum îţi mai merge în ultima vreme? Azi păreai destul de supărată.

James avea un fel de a-mi ghici stările de spirit, indiferent cu câtă grijă încercam eu să mi le ascund în spatele paravanului subţire care-mi despărţea biroul de restul incintei. Nu mai avea niciun rost să-mi maschez adevăratele trăiri sau să mă prefac că totul e bine.

— N-o să te mint: sunt supărată, am început eu. Sinceră să

fiu, în clipa asta nu m-ar deranja să bat măr pe cineva. Nici nu ştiu dacă mă înfurie mai tare faptul că Risa m-a înjunghiat pe la spate ori efectele pe care o să le aibă trădarea ei asupra afacerii.

— Îmi imaginez. Ai avut încredere în ea. La naiba, toţi am avut!

Mi-am aţintit ochii spre paharul de băutură.

— Mă simt atât de proastă! Am impresia că ar fi trebuit să mă aştept.

— N-aveai de unde să ştii.

Am ridicat din umeri.

— Poate. Poate că dacă n-aş fi fost atât de rătăcită în propria minte de-a lungul ultimelor săptămâni…

— N-ai făcut altceva decât să munceşti. Nu văd cum ai fi putut să dai mai mult pentru afacere. Serios, majoritatea nopţilor le-ai dormit la birou!

Am clătinat din cap, iar gândurile mi-au alunecat către acea perioadă. Mă cuprindea un val de oboseală numai când mi-o aminteam. Nu cred să fi fost vreodată mai epuizată, mai hotărâtă să mă epuizez. Şi, cumva, tot atunci, Risa complotase cu Max, chiar în vreme ce eu lucram neîncetat ca să împing firma înainte. Întreaga succesiune de evenimente mi se derula iar şi iar în minte. Însă, de fiecare dată când o lua de la capăt, mi se părea din ce în ce mai ilogică şi mă făcea să am din ce în ce mai puţină încredere că aş putea să-i opresc pe cei doi. Căci, la drept vorbind, ce puteam eu să fac?

Dusă pe gânduri, tot împingeam în jos condensul format pe paharul meu cu băutură, umezind micul şervet de sub el. James mi-a mângâiat uşor umărul.

— Erica, mi-a şoptit el.

Am ridicat privirea şi am redevenit atentă în prezent, rămânând încremenită sub ochii lui de un albastru intens.

— Îi ai pe toţi ceilalţi şi mă ai pe mine. Ştii că suntem o echipă unită şi că o să trecem peste asta. Nu-i da Risei satisfacţia de a şti că te-a necăjit. Acordă-ţi o pauză în weekendul ăsta şi pe urmă o s-o scoatem noi la capăt săptămâna viitoare. Ştiu cum eşti tu, dar n-o să ajuţi pe nimeni îngrijorându-te până ajungi la depresie nervoasă. Avem nevoie de tine, ai uitat?

Buzele mi s-au curbat într-un mic surâs.

— Mersi, James!

— Erica!

O voce bărbătească a răsunat în spatele meu. O mână autoritară mi-a cuprins braţul. Blake era lângă mine şi se uita ţintă la James, înverşunarea din ochii lui parcă radia şi se răsfrângea tot asupra sa, fiindcă James abia-şi stăpânea rânjetul batjocoritor. Îmi venea să mă ridic şi să stau între ei, să opresc orice eventuală înfruntare de la distanţă, înainte ca lucrurile să escaladeze.

— Blake.

N-am fost sigură că rostisem cuvântul cu voce tare, până când el mi-a răspuns, dar cu privirea aţintită în continuare asupra lui James.

— Trebuie să plecăm. O să întârziem.

James şi-a îndreptat ochii spre mâna cu care Blake îmi strângea lacom braţul. A strâns din dinţi, iar muşchii gâtului i s-au încordat. Iar mi s-a făcut greaţă. James credea în continuare că fusesem lovită de Blake. Aş fi vrut să-i risipesc bănuielile, dar n-o puteam face fără să-i dezvălui mai multe informaţii decât era nevoie.

— Credeam că avem timp pentru un pahar.

Mi-am aşezat o mână peste a lui Blake. El şi-a întors brusc ochii către mine, ca şi cum mica atingere l-ar fi smuls dintr-o transă.

— S-a schimbat planul, mi-a răspuns grăbit.

Am dat din cap în semn de încuviinţare şi mi-am înhăţat poşeta, nerăbdătoare să alung tensiunea din aer. M-am răsucit iar către James, eliberându-mă din strânsoarea lui Blake.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

El a dat din cap, apoi mi-a întors spatele. M-am încordat, dorindu-mi să pot spune ceva care să îndrepte totul. Dar gelozia lui Blake şi nevoia lui James de a mă ocroti de cine ştie ce ameninţare imaginară erau prea profunde. Iubitul meu a băgat mâna în buzunar, a azvârlit pe tejgheaua barului o bancnotă de douăzeci de dolari, după care şi-a împletit degetele cu ale mele şi m-a condus către uşă.

— Care-i schimbarea din plan?

Am ieşit în soarele care asfinţea. Până să apuce Blake să-mi răspundă, de noi s-a apropiat în pas vioi Simone.

— Hei, unde plecaţi?

— Scuze, Simone! Trebuie să plecăm mai repede decât ne aşteptam, i-a spus Blake.

— Dar James te aşteaptă, am adăugat veselă, arătând spre interiorul barului.

Ea ne-a fulgerat pe amândoi cu privirea.

— OK. Ei bine, distracţie plăcută, porumbeilor, OK?

I-am zâmbit timid şi m-am lăsat ghidată înspre Escalade-ul parcat lângă bordură. O secundă mai târziu, urcam în maşina condusă de Clay, garda de corp pe care, în ultima vreme, iubitul meu insista s-o ţină tot mai des pe aproape.

Am alunecat lângă Blake, pe bancheta din piele răcoroasă. N-am avut timp să zic nimic, fiindcă el m-a ridicat în poală, apoi şi-a lipit buzele de ale mele. Sărutul era grăbit, la fel de intens ca în noaptea trecută. Şi-a trecut limba peste buzele mele, îndemnându-mă să le despart pentru el. M-am deschis în faţa lui şi i-am savurat apăsarea catifelată a limbii peste a mea. Cu blânde mângâieri, el a început să-mi exploreze interiorul gurii. Adunându-mi toate gândurile nărăvaşe, mi-am îndreptat atenţia către pasiunea din atingerile lui, către nevoia dintre noi, pe care aproape că o puteam gusta.

Parfumul lui îmi umplea pieptul, în timp ce amândoi respiram acelaşi aer. Mi-am trecut degetele prin părul lui, înclinându-i mai tare capul, trăgându-l mai aproape. Dulceaţa limbii lui stăruia în timp ce ne tachinam şi ne muşcam în joacă unul pe celălalt. Mi-am înăbuşit un geamăt, vag conştientă de faptul că nu eram complet singuri.

— Bună! i-am spus, dându-mi seama că încă nu ne adresaserăm niciun cuvânt de când ne urcaserăm în maşină, deşi trecuseră deja câteva minute bune.

— Bună şi ţie! mi-a şoptit Blake.

Avea ochii întunecaţi şi încrâncenaţi. Şi-a lăsat mâna să-i alunece de-a lungul coapsei mele până la fundul pe care mi l-a apucat pe sub rochie. Mi-am muşcat buzele, simţind din plin dulcea durere dintre picioare şi dorinţa sălbatică pe care el mi-o putea trezi în doar câteva momente. Nu mă mai puteam gândi decât la cea mai rapidă cale de a-l avea.

— Habar n-am unde mergem, dar în ritmul ăsta o să fie un lung drum cu maşina.

El s-a uitat către şofer.

— N-o să călătorim cu maşina. Clay ne duce la aeroport. Am un avion care ne aşteaptă acolo.

— Unde mergem?

— M-am gândit să rămânem pe aproape, dar n-am vrut să ne petrecem o jumătate de noapte în trafic. O să zburăm până pe insula Marthas Vineyard şi o să ajungem la locuinţă în nici o oră. Weekendul ăsta intenţionez să nu irosesc nici măcar un

minut în plus faţă de ce e strict necesar.

Am zâmbit larg şi i-am întâlnit buzele pentru un sărut dulce.

— Abia aştept!

* * *

Aşa cum mă gândeam, un mic automobil sport ne-a preluat după aterizare şi ne-a dus la destinaţie cu aceeaşi viteză cu care ar fi făcut-o eleganta maşină Tesla a lui Blake. Am oprit în faţa uriaşei case din capătul îndepărtat al insulei. În timp ce urcam treptele către intrarea în clădire, am început să simt micul răgaz ce ne aştepta şi kilometrii care ne despărţeau de viaţa cotidiană. Aerul cald al oceanului reprezenta o schimbare binevenită după arşiţa înăbuşitoare a oraşului. Uşurarea îmi amintea încă o dată câtă nevoie aveam de o pauză.

Blake a lăsat bagajele să cadă dincolo de uşă, după care s-a întors către mine. S-a lipit de trupul meu, în timp ce eu îi cuprindeam gâtul cu braţele. Mâinile i-au alunecat peste ţesătura rochiei, până când au ajuns la poale şi mi-au ridicat-o.

— Azi mi-ai lipsit al naibii de mult, mi-a spus el şi mi-a strâns mai tare şoldurile.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Întotdeauna îmi e.

— Dar te avertizez că n-am prea multă răbdare. Te vreau repede şi în forţă. Suporţi aşa ceva, scumpo?

Am tras brusc aer în piept, căci pielea îmi luase foc la auzul promisiunii lui. Strângându-mă şi apoi dându-mi drumul, Blake m-a împins lângă uşă. Fără să mai aştepte vreun răspuns, şi-a băgat degetele mari pe sub marginile chiloţilor mei şi mi i-a tras în jos.

— Te vreau acum!

Am început să gâfâi şi m-am înfierbântat până-n obraji. Inima îmi fremăta de nerăbdare. Mi-am scuturat rochia de pe umeri, iar el s-a desprins de mine suficient cât s-o lase să cadă. Când a revenit, şi-a lipit buzele de unul dintre sânii mei şi a început să sugă cu putere. Apoi a trecut la celălalt. Am scâncit când dinţii lui mi-au atins sfârcul sensibil. Deja nu mai exista celulă în trupul meu care să nu vrea ca Blake să-şi ţină promisiunea.

— OK.

I-am scos cu stângăcie bluza, trăgându-i-o peste cap. El şi-a descheiat pantalonii, eliberându-şi erecţia completă, înainte ca aceasta să-i cadă în mâini. Mi-am muşcat cu poftă buza. Blake nu avea să mai aştepte nicio secundă înainte de a mă lua în stăpânire.

Mi-a ridicat un picior peste şoldul lui şi s-a aşezat în dreptul

deschiderii vaginului. M-a pătruns încet, lăsându-mă să-l primesc treptat, retrăgându-se doar pentru a se adânci şi mai tare. Până să mă umple cu totul, deja mă umezisem în jurul lui. Cu un ţipăt scurt, mi-am lăsat capul pe spate, lipindu-l de uşă.

— Blake!

Adâncimile trupului îmi zvâcneau în jurul grosimii lui. Am rămas aşa, cu răsuflarea tăiată, uniţi, în timp ce dorinţa-mi alerga prin vene. Mi-am înfipt unghiile în coastele lui şi l-am tras mai aproape, mai adânc.

— Drace, îmi dai o senzaţie uluitoare! Toată ziua m-am gândit la asta, la cum o să mă îngrop în tine. La cum o să te strângi în jurul meu şi cum o să-ţi dai drumul cu putere peste mădularul meu. Toată nenorocita asta de zi, n-am fost în stare să mă mai gândesc la nimic altceva.

M-a ţintuit şi mai tare de uşă, totodată împingându-se mai adânc în mine. Am tras aer în piept.

— Mai mult!

Când mi-a auzit rugămintea lipsită de vlagă, Blake şi-a făcut palmele căuş sub fesele mele şi m-a ridicat, astfel încât să-mi încrucişez picioarele împrejurul lui. M-a proptit de perete. Greutatea corpului meu combinată cu forţa lui ne făceau să stăm strâns lipiţi. Aşteptarea mă umplea de încordare, dar mă simţeam în egală măsură uşurată de plăcuta senzaţie pe care mi-o dădea faptul că Blake era acolo, că trupurile noastre se uniseră iar. Trecuseră doar câteva ore, iar uşoara durere pe care o simţeam între coapse nu făcea nimic pentru a-mi potoli pofta de el.

I-am luat faţa în mâini, lăsând ca asprimea bărbii crescute peste zi să-mi zgârie palmele. El m-a privit adânc în ochi. În profunzimile lor verzi înotau dorinţa, dragostea şi acea intensă nevoie de a mă poseda, toate lăsându-mă iar fără suflare.

— Eşti a mea, Erica!

În timp ce vorbele îmi ajungeau la urechi, el se împingea în sus. M-am încleştat imediat împrejurul lui, suspinând când am simţit muşcătura disconfortului. Mă pătrunsese adânc, incredibil de adânc.

— A ta sunt! am şoptit.

— La nevoie, am să-i amintesc asta fiecărui bărbat care se holbează prea mult, care crede, fie şi pentru o secundă, că te-ar putea avea.

S-a repezit iar. Frecarea dintre corpurile noastre şi încordarea lui îmi copleşeau simţurile. Nevoia mea de a fi

posedată era la fel de urgentă ca nevoia lui de a mă poseda. Am închis ochii, căci promisiunea orgasmului era, dintr-odată, foarte aproape. Muşchii mi s-au întărit şi m-am strâns împrejurul lui, fără să mă mai pot înfrâna.

Vocea îmi tremura, gâtuită de năvala mişcărilor lui puternice, care acum se succedau în viteză. Numele lui umplea aerul dintre noi, rostit iar şi iar, în timp ce-l imploram să-mi dea mai mult. M-am împins în jos şi m-am crispat în jurul lui, savurând frecarea ce mă destrăma pas cu pas.

— El o să ştie. Dracu să-l ia! O să ştie că mie-mi aparţii.

— O ştie, Blake! A ta sunt... Mereu am fost a ta.

Am deschis ochii, împăienjeniţi de dorinţă.

— Ia-mă, Blake!

Mi-am trecut o mână prin părul lui şi l-am apucat strâns de la rădăcini. Amuţit de un sărut, el a scos un geamăt. S-a înfipt în mine si mi-a împins şoldurile în lemnul tare al uşii. În doar câteva secunde eram îmbătată de gustul lui, complet pierdută. Pierdută în el, ameţită de senzaţii, cedându-i pe deplin. Blake m-a luat în stăpânire cu înverşunare, dragostea şi deznădejdea simţindu-i-se în fiecare atingere. Am urcat împreună spre culme, gonind către eliberarea ce avea să ne unească în singurul fel care conta în clipele acelea.

— Blake... oh, Doamne! Oh, fir-ar!

Strânsoarea coapselor cu care-i cuprindeam mijlocul slăbea pe măsură ce orgasmul se apropia, preluând controlul asupra minţii mele. Nu mă mai puteam gândi la nimic altceva în afară de Blake, de iubirea lui. El era răspunsul atunci când nimic altceva din viaţa mea nu părea să meargă bine. Relaţia dintre noi avea un sens. Simţeam nevoia să-l am într-un fel complet ilogic şi totuşi perfect raţional.

— Acum! a scrâşnit el.

Simplul cuvânt m-a împins dincolo de limită. Gura mi s-a deschis pentru un urlet mut când orgasmul şi-a intrat în drepturi. M-am agăţat de el, concentrându-mi atenţia asupra mădularului care pulsa in mine, ducându-mă pe culme, către acel loc desăvârşit. După încă vreo câteva mişcări puternice, mi-am dat drumul ţipând. Blake s-a împlântat în mine, strângându-mă cu brutalitate, până când toţi muşchii i s-au încordat, iar trupul i s-a adâncit în al meu.

— Erica!

Vorbea cu glas răguşit, părând la fel de secătuit pe cât mă simţeam cu. M-a strâns în braţe, de parcă aş fi dispărut dacă n-

ar fi făcut-o, şi a încercat să-şi recapete răsuflarea, mângâindu-mi gâtul cu buzele.

Toate puterile m-au părăsit odată cu orgasmul, lucru care a devenit evident când Blake şi-a slăbit în sfârşit îmbrăţişarea. În momentul în care am atins podeaua cu tălpile, picioarele mi s-au clătinat. El m-a ajutat să-mi păstrez echilibrul, susţinându-mi şoldurile cu mâinile, în timp ce aluneca afară din mine. Sperma caldă mi s-a scurs pe coapsă odată cu retragerea lui. Am dat să mă mişc, însă Blake m-a oprit, pironindu-mă în loc. S-a uitat ţintă la firişorul translucid ce mi se prelingea pe piele.

— Fir-ar să fie, scumpo! Când văd asta nu-mi doresc decât să te umplu iar.

— O să fac mizerie pe podea.

El a izbucnit în râs.

— Atunci va trebui să facem mizerie prin toată casa, pentru că eu o am încă sculată. Sunt zdrobit, dar nu mă pot gândi decât la cum o să-mi dau iar drumul în tine. Toată noaptea!

Un zâmbet extaziat mi s-a întins pe faţă.

— Ai de gând să mă ţii trează două nopţi la rând? În ritmul ăsta o să ne termini pe amândoi.

Blake mi-a surâs şi m-a ridicat din nou în braţe, atingându-mi buzele cu un sărut blând.

— Ai uitat că suntem în vacanţă? Pot să fac dragoste cu tine toată noaptea şi pe urmă să dormim toată ziua. Şi nimeni n-o să poată scoate nicio afurisită de vorbă pe tema asta.

— N-avem musafiri, i-am şoptit.

— Slavă Domnului! Până marţi dimineaţă nu te mai împart cu nimeni!

S-a retras, trăgându-şi fermoarul pantalonilor. Apoi m-a săltat în braţe şi m-a dus către dormitorul lângă care se afla şi o baie. Am făcut duş împreună, săpunindu-ne reciproc. Am ieşit, iar Blake m-a înfăşurat într-un prosop alb, pufos, şi mi-a uscat părul cu un altul. E posibil ca fierbinţeala apei să ne fi stors şi ultima picătură de energie. Ne-am prăbuşit pe pat, toropiţi de întâmplările zilei şi de sex.

M-am cuibărit lângă el, savurându-i apropierea, senzaţia pe care mi-o dădea pielea lui curată şi netedă lipită de a mea.

— Te iubesc, Blake!

El mi-a ridicat bărbia, astfel încât să-i pot întâlni privirea.

— Şi eu te iubesc!

Capitolul 4

Am deschis ochii şi lumea a prins contur. Proptit intr-un cot, Blake m-a tras spre el, cu un zâmbet leneş pe buze. M-am întins, curioasă să aflu cât dormiserăm. O mângâiere a mâinii lui pe laterala pieptului mi-a trimis un fior prin tot trupul. Am gemut şi m-am sprijinit de el, conştientă de faptul că eram goală şi că ne despărţea doar un biet cearşaf. În ochii lui străluceau admiraţia pură şi dragostea ce vibra între noi. Dragoste! Ea înflorea în mici momente ca acesta, făcând ca vremurile bune să fie şi mai bune, iar clipele dificile să merite depăşite. Sentimentele pe care le aveam pentru omul acesta îmi tăiau răsuflarea.

— Eşti foarte frumoasă dimineaţa, a murmurat el.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul, întorcându-mă către pernă.

— Îîncetează!

Blake mi-a dat la o parte părul de pe obraz şi m-a sărutat în locul rămas descoperit, întârziind în preajma urechii.

— N-o să încetez niciodată. Atât cât trăiesc, n-o să încetez.

M-am arcuit pentru a-l săruta, topindu-mă după el. Am savurat totul şi am lăsat ca senzaţiile să-mi pătrundă prin piele, până-n măduva oaselor. Trăiam o nouă formă de libertate: plecasem de-acasă împreună cu bărbatul pe care-l iubeam cu disperare.

M-am aşezat la loc, cuibărită lângă braţul lui. O parte din mine era încă ameţită, de parcă n-aş mai fi dormit de zile întregi. Acelaşi lucru îl recunoşteam şi în privirea lui obosită. Simţeam că ceva îl chinuise în ultima vreme, dar încă n-aveam idee ce. Oricât de apropiaţi puteam fi din punct de vedere fizic, uram distanţa ce îşi facea uneori loc între noi. Uram zidul acela pe care Blake îl ţinea ridicat, de obicei pentru a mă apăra. Mi-am trecut un deget peste marginea buzei lui de jos.

— Aş vrea să-mi poţi spune orice. Simţi că ai fi în stare?

El a ridicat din sprânceană.

— Da, de ce?

— Am impresia că în ultima vreme ai fost... nu ştiu, încordat. Mi-aş dori să-mi zici din ce motiv.

Blake a oftat, m-a prins de mâini şi mi-a sărutat vârfurile degetelor.

— Nu-i vorba că nu m-aş simţi în largul meu împărtăşindu-ţi totul. Ştiu că aş putea-o face. Problema e dacă mă hotărăsc sau

nu să te împovărez cu lucrurile de care mă ocup.

Am aşteptat până când privirile ni s-au întâlnit, căci îmi doream să-i arăt că vorbisem serios.

— Nu mă împovărezi! Povara e mai mare dacă nu ştiu ce te frământă. Niciodată nu-mi dau seama dacă eu sunt de vină sau dacă aş putea să te ajut în vreun fel.

Expresia i s-a schimbat, mascând emoţiile care fierbeau în adânc.

— Cu asta n-ai cum să mă ajuţi.

— Cu ce? Doar spune-mi!

Blake a oftat şi s-a lăsat pe pernă.

— Chiar vrei să vorbim despre Max? Nu-i tocmai un subiect plăcut de conversaţie.

M-am încruntat. Mă rodea curiozitatea să aflu ce mai punea la cale Max.

— Ce face?

— De fapt, nu face mai nimic, dar asta nu-l împiedică să fie o impresionantă pacoste pe capul meu. Tot încerc să-l scot din consiliul de administraţie al Angelcom, de când am aflat că finanţa atacurile lui Trevor asupra site-urilor mele. Site-urilor *noastre.*

— N-ar trebui să-ţi fie uşor? Tu eşti directorul executiv.

— Sunt, dar compania e condusă mai degrabă prin democraţie decât prin dictatură, chestie pe care acum o cam regret. Nu pot să-l dau pur şi simplu afară. Trebuie să supun deciziile aprobării unui consiliu. Majoritatea nu va fi de acord să-l excludem prin vot.

— De ce? E la mintea cocoşului!

— Ei nu vor să-l scoată din sărite pe Michael, tatăl lui Max. Omul are mai mulţi bani decât Dumnezeu însuşi şi nu merită să fie riscată relaţia cu el pentru a penaliza lipsa completă de etică a lui Max.

M-am uitat cu atenţie la el, meditând la conjunctura frustrantă în care se afla. Nu era de mirare că, de la un timp, Blake stătea să explodeze în fiecare seară. Să fie nevoit să-l tolereze pe cel care se străduise ani în şir să-l submineze, fără niciun sprijin din partea colegilor, era o situaţie greu de imaginat. Măcar cei din echipa mea erau *în echipa mea* şi nu încăpea îndoială cu privire la identitatea duşmanului. Mă rog, cel puţin după plecarea Risei. Încă mă străduiam să-mi înăbuş paranoia ce se prelungea şi mă facea să nu mai am încredere în nimeni, după ce-i încredinţasem Risei toate informaţiile

confidenţiale pe care acum le folosea împotriva mea. Totuşi, Clozpin era departe de investitorii elevaţi şi de mediile corporatiste în care se învârteau mulţi dintre colegii lui Blake.

— Te surprinde atât de tare?

— La ce te referi?

— Mă refer la premisa că Angelcom e menit să aducă şi mai mulţi bani oamenilor care deja au munţi întregi. Se pare că ei au averi pentru că s-au obişnuit să le adune şi să le apere. Te-ai aştepta să se comporte altfel decât au făcut-o până acum?

Blake a clătinat din cap.

— Cred că nu. Dar e întrucâtva ironic.

— Cum adică?

— Compania e năpădită de jigodiile lacome pe care am vrut să le dobor de la bun început.

— Şi-acum ce-o să faci? Dacă ei nu vor să voteze excluderea lui, la ce mai poţi recurge?

— Încă nu am hotărât următoarea mişcare. Nu ştiu sigur cum ar reacţiona Michael dacă i-aş spune direct ce se petrece. În caz că l-aş putea face să înţeleagă, aş obţine sprijinul consiliului şi m-aş asigura că Max n-o să se mai apropie în viaţa lui de vreo sală de şedinţe de-a mea.

— Credeam că tu şi Michael sunteţi apropiaţi.

— Suntem. Cel puţin eram, până la un punct. Nu l-am mai văzut de ceva vreme şi e de înţeles că nu vreau ca, la următoarea noastră întâlnire, să-i spun că fiu-său e un escroc şi un pungaş.

Mi-am lăsat degetul să-mi alunece pe pieptul lui, care se mişca la fiecare răsuflare. Bărbatul meu frumos! Detestam faptul că avea de-a face cu indivizi ca Max sau Trevor. Doamne, şi lista continua!

— Îmi pare foarte rău, Blake. E o situaţie de rahat. Dar o să găseşti tu o cale de ieşire. Întotdeauna reuşeşti. Iar unul ca Max nu poate continua la nesfârşit să calce în picioare visurile celorlalţi şi să scape nepedepsit. Cel puţin, sper că nu.

Văzând cât de furios era Blake pe Max, nu eram sigură că ne aflam în cel mai potrivit moment pentru a-i spune despre noul site lansat de duşmanul lui împreună cu Risa şi despre cât de mult mă ameninţa.

Blake mi-a ridicat bărbia. Ochii ni s-au întâlnit.

— Ce s-a întâmplat?

Am şovăit înainte să încep.

— Max şi Risa şi-au făcut publică mica lor afacere. Un site

concurent. Plagiat sută la sută după Clozpin şi se pare că ne-au luat cel puţin unul dintre marii furnizori de publicitate. Cine ştie şi câţi utilizatori!

El a ridicat din sprâncene.

— Când aveai de gând să-mi zici?

— Ieri mi-a spus şi mie Alli. Voia să afli de la mine. Şi, sinceră să fiu, am avut nevoie de ceva timp ca să mă dumiresc. Nu ştiu dacă am apucat să mă gândesc cu adevărat la asta. În mare parte, nu fac decât să simt că ei o să-mi distrugă sistematic afacerea, cu aceeaşi hotărâre cu care te-au atacat şi pe tine. Doar că eu nu sunt ca tine. Eu n-am nici resursele, nici experienţa ta. Încă încerc să descopăr cum se conduce o companie. Nu mă aşteptam să intru într-o asemenea defensivă în toiul creşterii. Mai întâi Trevor, iar acum ei. Încerc să nu-mi pierd nădejdea, dar îmi vine greu.

— Crede-mă, Max n-o să-ţi distrugă afacerea. N-o să-l las eu. Şi, oricâtă ură ar avea în suflet el şi Risa, nu se pot pune cu noi doi.

Blake mi-a mângâiat obrazul cu încheieturile degetelor.

— Doare, dar aşa e în afaceri. N-ai voie să-ţi pierzi încrederea! Asta vor ei. Dacă aş fi renunţat de fiecare dată când cineva m-a atacat mişeleşte în plan profesional, aş fi ieşit de mult din joc. Eşti prea puternică pentru ca să te laşi învinsă.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că un om poate fi atât de viclean, de duşmănos. Nu mă văd vrând vreodată să-i fac cuiva un asemenea rău, indiferent cât de mult l-aş dispreţui.

— Nu-mi place că trebuie să ţi-o spun, dar obişnuieşte-te! Imediat ce începe să-ţi meargă bine, cineva vrea să-ţi fure din strălucire, să-ţi compromită munca sau să şi-o însuşească.

Am făcut ochii mari.

— Nu mă umpli de speranţă cu privire la viitorul meu în afaceri.

— O să te întăreşti. Şi mă ai pe mine.

— Dar ce putem noi face? N-avem niciun control asupra lor. Povestea îmi seamănă a sabotaj, însă mă simt complet neputincioasă.

Blake a tăcut preţ de câteva clipe, de parcă ar fi gândit o strategie de ieşire din impas.

— Ei bine, aş putea oricând să le atac site-ul.

A zâmbit din colţul gurii. Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Grozav! Duelul hackerilor. După părerea mea, putem să cădem amândoi de acord că asta nu rezolvă nimic. Mai mult, e

sub demnitatea ta.

El a început să râdă.

— Zău?

— Tu însuţi mi-ai spus că nu-ţi foloseşti puterile decât pentru a face bine, ai uitat? Chiar dacă ei sunt nişte oameni îngrozitori, nu te văd distrugându-le site-ul.

Blake şi-a ţuguiat buzele.

— Poate că ai dreptate.

M-a cuprins cu braţul, m-a tras către el şi m-a sărutat uşor.

— Gata cu discuţiile despre Max! Weekendul ăsta e pentru noi. Ce ai vrea să facem?

Am aruncat o privire la ceas. Se apropia ora prânzului. Programul nostru era complet dat peste cap. Dar timpul nu prea mai conta atunci când rămâneam singură cu Blake.

— Tu ce-ai vrea să facem?

Privirea i s-a întunecat pe lângă surâsul cunoscător.

— Dacă ar fi după mine, nu m-aş mai da jos din pat.

M-am ridicat şi l-am încălecat.

— N-am bătut atâta drum ca să stăm toată ziua în pat.

El a gemut, iar degetele i-au alunecat încet peste trupul meu gol.

— Nu-mi aduci un argument prea bun pentru plecare.

Palmele au luat calea degetelor, cuprinzându-mi sânii în căuşul lor şi tachinându-mi sfârcurile până când le-au transformat în două puncte tari. Admiraţia carnală din ochii lui m-a încălzit pe loc. Tânjeam după gura lui şi mă agitam împotriva voinţei mele.

Ca şi cum mi-ar fi putut simţi hotărârea risipindu-se, Blake mi-a luat fundul în mâini şi a început să mă frece de erecţia puternică ce se întindea prin cearşaful dintre noi. Mi-am muşcat buza şi m-am lăsat în voia mişcării, sedusă de inevitabilul adevăr al faptului că-mi doream acelaşi lucru ca el şi tot atât de mult. Capul mi-a căzut pe spate când penisul lui mi-a atins clitorisul exact aşa cum trebuie. Flăcări au început să mi se prelingă pe corp, încălzindu-mă în profunzime.

El m-a împins în sus cu şoldurile şi a smuls cearşaful care ne despărţea. Mădularul îi era întocmai aşa cum mi-l imaginasem: tare, gros şi pregătit pentru mine. Mai mult decât pregătit! Ochii mijiţi ai lui Blake îmi dădeau de înţeles că refuzul era o cauză pierdută. Găsindu-mi fierbinţeala umedă dintre picioare, a început să mă maseze încet cu degetul.

— Oricând gata pentru mine, a murmurat el.

Răspunzând rugăminţilor tăcute ale corpului meu, m-a coborât peste penisul învârtoşat. Am tras brusc aer în piept când a intrat adânc în mine, când am ajuns pe acea culme abruptă pe care păream a păşi de fiecare dată împreună.

— Aşa, scumpo! Primeşte-mă cu totul!

Am închis ochii şi m-am lăsat pradă lui. Toate simţurile mi s-au îndreptat spre felul în care trupurile ni se potriveau, spre toate căile prin care omul acela îmi stăpânea plăcerea.

* * *

Am părăsit intimitatea casei şi am pornit-o prin oraş. Insula zumzăia din pricina aglomeraţiei. Ne-am pierdut restul după-amiezii colindând prin magazine şi încercând să ocolim deja inevitabilele şiruri de turişti veniţi în timpul verii. Am stat de vorbă, dar nu despre muncă. Am râs, atingându-ne mereu în vreun fel. Aveam nevoie de asta, poate că şi Blake la fel, fiindcă nu-mi amintesc să fi existat o clipă în care să ne fi desprins unul de celălalt. Cea mai mare parte a timpului ne-am petrecut-o stând pur şi simplu împreună, fără cuvinte, dar în tihna de a fi unul lângă altul.

În ultima vreme ne doriserăm unul pe celălalt cu patimă, cu o lăcomie mistuitoare ce nu făcea decât să crească de îndată ce era satisfăcută. Aveam nevoie de el şi nu trecea secundă în care să nu simt acea nevoie zvâcnindu-mi în trup. Pe fundalul zilelor de lucru, între poftele nopţilor şi în liniştitele momente tăcute pe care le împărtăşeam între timp. Pierdusem controlul asupra ei şi renunţasem la a mai încerca să-l recapăt. Stătusem prea multă vreme despărţiţi. Nu mai puteam refuza nici măcar o ocazie trecătoare de a fi cu el.De câteva luni, din ziua în care îmi încurcase prezentarea, Blake subjugase ceva din mine. Nu mai puteam trăi fără relaţia care creştea de atunci între noi. Poate că şi el simţea acelaşi lucru, iar acea nevoie prezentă mereu de a ne atinge, de a ne ţine în braţe, de a ne pierde unul în altul de-a lungul nopţilor lungi era o manifestare a emoţiei fără nume ce ne lega.

După hârjoneala de la amiază, activităţile din oraş şi aerul proaspăt al insulei, când am oprit în faţa casei eram deja epuizată. M-am înfiorat când am pătruns în interiorul răcoros. Preferam adierea văratică temperaturii controlate dinăuntru. Îmi petrecusem prea multe luni îndurând frigul şi tânjind după vară. Soarele cald nu trebuia irosit.

Mereu în armonie cu mine, Blake mi-a masat braţele, aducând puţină căldură peste tremurul care mă cuprinsese.

— Ţi-e foame?
— Da, puţin.
— Du-te şi relaxează-te pe terasă. Aduc eu ceva de mâncare pentru amândoi.
Am încuviinţat şi am ieşit pe terasa ce oferea o privelişte nestingherită către oceanul de jos. M-am cufundat într-unul dintre scaunele de lemn şi mi-am ridicat picioarele pe un taburet. Am închis ochii şi am lăsat adierea caldă să-mi danseze pe piele, în timp ce soarele apunea. Dacă aş mai fi rămas singură câteva minute, probabil că sunetul valurilor ce spălau ţărmul m-ar fi adormit.
Dar Blake mi s-a alăturat, aşezând pe o masă un platou cu brânzeturi, mezeluri şi biscuiţi. A turnat vin alb în două pahare, iar pe unul mi l-a întins mie.
— Mulţumesc, i-am spus.
Un licăr cald s-a ivit în ochii lui. I-am întâlnit zâmbetul, întrebându-mă ce-i inspira privirea aceea, de vreme ce ne văzuserăm cu doar câteva momente în urmă.
— Eşti fericit.
El s-a lăsat pe spătarul scaunului, surâzând înainte de a lua o gură de vin.
— Sunt foarte fericit. Tu ai efectul ăsta asupra mea, să ştii.
Inima mi s-a umplut de încântare. Am înclinat paharul şi, în timp ce lichidul aromat îmi atingea limba, am ştiut că să venim acolo fusese o idee grozavă. Trei zile de linişte şi pace alături de Blake deja reprezentau raiul pe pământ. M-am relaxat pe scaun.
— Uimitor, Blake! Aş putea să rămân veşnic aici, afară. E un loc atât de paşnic!
— Ai grijă ce-ţi doreşti! Până la sfârşitul săptămânii viitoare ne şi mutăm aici.
Am râs.
— Nu mai spune! Nu pot să-mi pun nici măcar o dorinţă fără ca tu să te repezi să mi-o îndeplineşti.
Ochii lui au rămas aţintiţi asupra mea, plini de seriozitate în profunzimea lor. Amuzamentul din vorbele mele a pălit când m-am gândit la darul pe care-l primisem prin persoana lui. Am tras aer în piept, brusc copleşită de acel adevăr. Oare ce făcusem pentru a merita un bărbat atât de surprinzător pe care să-l pot numi „al meu”?
— Ştii că n-am cum să-ţi mulţumesc pentru tot ce faci. Glumesc eu, dar serios vorbind, cum te-aş putea răsplăti

vreodată pentru toate minunăţiile pe care mi le-ai oferit?

— Sunt sigur că o să-mi vină mie o idee.

Blake a făcut semn cu capul înspre paharul meu.

— Dă-l peste cap!

Am oftat şi am sorbit îndelung. A fost cât pe ce să scuip vinul, când ceva tare mi-a atins buzele. Am înghiţit repede şi m-am uitat în pahar.

Oh, Doamne!

M-am îndreptat şi mi-am aşezat tălpile pe podea, deşi nimic nu m-ar fi sprijinit îndeajuns pentru ceea ce vedeam. M-am uitat prosteşte la pahar, încremenită şi dându-mi doar vag seama că Blake se lăsase într-un genunchi la picioarele mele. Palmele lui mi-au mângâiat lateralele coapselor, urcând până la pantalonii scurţi.

— Respiră, scumpo!

Am inspirat la comandă, incapabilă să-mi iau ochii de la inelul cu diamante ce stătea pe fundul paharului gol. Nu eram în stare să gândesc. Abia dacă reuşeam să răsuflu.

— Asta n-a fost un drum cu sens unic. Şi tu mi-ai oferit tot atât de multe pe cât ai primit din partea mea. M-ai iubit în momente în care, din cauza mea, nu ţi-a fost uşor s-o faci... Erica, iubire, uită-te la mine!

Am înghiţit nodul pe care-l simţeam în gât. Lacrimile îmi ardeau ochii când i-am întâlnit privirea caldă.

— E o nebunie! am şoptit.

— O fi o nebunie, dar e viaţa noastră şi vreau să mi-o petrec alături de tine, ca soţ al tău. Vreau să mă întorc acasă ştiind că tu o să fii întotdeauna acolo. Vreau să fac dragoste cu tine în fiecare noapte şi să mă trezesc lângă tine în fiecare dimineaţă, până la sfârşitul zilelor mele.

Am dat din cap, nevenindu-mi să cred, în timp ce lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Îmi căutam cuvintele, însă nu găseam niciunul. Blake mi-a şters lacrimile şi a întins mâna către pahar. Înclinându-l, a scos inelul, după care a lăsat cupa deoparte. M-a luat uşor de mână şi s-a uitat în sus, către mine.

— Erica, vrei să fii soţia mea?

I-am fixat ochii, deveniţi verzi şi strălucitori în lumina asfinţitului. Timpul s-a oprit în loc când întrebarea mi-a răsunat în minte, când am început să înţeleg ce lucru enorm îmi cerea. Oare putea fi real? Oare vorbea într-adevăr serios?

— Eşti sigur?

Blake mi-a zâmbit. Cumva, părea mai frumos ca niciodată.

— Da, sunt sigur.

— Nu cumva ne grăbim? Asta o să ne spună toată lumea.

El s-a mirat un pic.

— Am trecut prin destule cât să umplem o viaţă întreagă. N-am nevoie de mai mult timp pentru a şti că tu eşti cea cu care vreau să fiu. Şi zău că nu dau două parale pe ce ar avea de zis oricine altcineva. Nici tu n-ar trebui să dai.

M-am uitat dincolo de el, la necontenitul flux şi reflux al oceanului. Micul nostru paradis tocmai devenise şi mai nepământean. Să fiu soţia lui Blake, să-mi leg irevocabil viaţa de a lui! Desigur, mă gândisem la asta. Încercasem să nu trag concluzii din aluziile pe care el le făcuse la un viitor veşnic împreună. Dar, în adâncul sufletului, îmi doream acelaşi lucru. Oricât de mult m-ar fi înspăimântat ideea, atunci când meditam la ce însemna ea în realitate, îmi doream să-mi petrec restul vieţii cu Blake. El mi-a mângâiat cu degetul mare pielea de pe dosul mâinii, trimiţându-mi un aflux de sânge spre inimă. Îl iubeam şi nu-mi venea să cred că ceva avea să se schimbe în privinţa asta.

— OK, i-am răspuns încet.

Blake a ridicat din sprânceană.

— OK?

Am zâmbit.

— Da.

— Eşti sigură?

Am râs uşor.

— Da, sunt sigură. Vreau... vreau să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc, Blake! Cum aş putea să răspund altfel decât „da”?

Pe chip i-a înflorit un surâs. Mi-a împins inelul sclipitor peste încheietura degetului, până la locul cuvenit, apoi l-a pecetluit cu un sărut. S-a ridicat în picioare şi m-a tras după el, luându-mă în braţe. Ne ţineam atât de strâns unul pe altul, încât abia dacă puteam răsufla.

— Te iubesc, Erica. N-o să înţelegi niciodată cât de mult, dar eu o să mă străduiesc al naibii de tare să-ţi arăt.

L-am împins puţin şi realitatea promisiunii pe care tocmai ne-o facuserăm şi-a făcut loc în mintea mea, încălzindu-mă din cap până în picioare. Dragostea noastră mi-a umplut întreaga fiinţă, până când am crezut c-o să-mi explodeze inima din pricina ei.

În clipa aceea am ştiut că nu aveam să mai pot iubi pe nimeni aşa cum îl iubeam pe Blake.

Capitolul 5

Restul weekendului a trecut în zbor. Blake m-a scos în larg, ducându-mă într-o ambarcaţiune cu motor până la insulele secundare, unde ne-am scăldat în lumina soarelui şi am ascultat mugetul neîntrerupt al oceanului, până când am fost prea obosiţi sau prea înfometaţi ca să mai stăm. Am explorat fiecare colţişor liniştit de pe Martha's Vineyard. Am mâncat, am băut şi am făcut dragoste. Am stat de vorbă şi ne-am făcut promisiuni. Fiecare clipă a fost, în sine, un mic paradis.

Angajamentul pe care ni-l luaserăm încă părea nou, ca un vis. Dar la fel era şi traiul pe insulă, izolaţi de lumea reală. De fiecare dată când îmi cădeau ochii pe scânteierea inelului de pe degetul meu, inima îmi tresărea în piept. Era o strălucitoare şi copleşitoare amintire a iubirii lui Blake. Amândoi ne gândeam cu emoţie şi teamă la ce însemna pentru viitorul nostru, însă eu nu mă puteam abţine să nu visez la fericirea noastră până la adânci bătrâneţi.

— Îţi place inelul?

Mi-am ridicat privirea spre Blake, care mă surprinsese admirând bijuteria în timp ce avionul nostru se apropia de cerul Bostonului, peste care începea să se lase întunericul.

— Îl ador! E simplu.

— Putem să alegem ceva mai mare, dacă vrei. Mi-am asumat un risc cu el. Nu ştiam sigur ce ţi-ar plăcea.

— Nu, pe ăsta îl vreau! E perfect.

— Bine.

El mi-a zâmbit larg şi m-a strâns uşor de mână.

— O să mai punem o verighetă lângă el şi atunci o să ştiu că te am cu totul.

Mi-am imaginat viitoarea tovarăşă a inelului, iar semnificaţia ei m-a frapat.

— Ca brăţările!

El a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Atunci o să fiu încătuşată, legată pe veci de tine, Blake. Eşti sigur că asta-ţi doreşti?

S-a aplecat şi mi-a cuprins buzele într-un sărut tandru.

— Asta-i ideea.

Inima mi s-a zvârcolit în piept. Un mic freamăt mi-a cuprins stomacul când m-am gândit că aveam să-i aparţin pentru totdeauna lui Blake. Să fiu soţia *lui.*

Când avionul nostru a început să coboare înspre aeroportul

Logan, am regretat faptul că ne întorceam atât de repede. Vacanţa fusese minunată, dar prea scurtă. Încă eram în al nouălea cer, însă pe amândoi ne aşteptau realităţi mult mai puţin plăcute. Orice necazuri aveau să ne iasă în cale, urma să le înfruntăm împreună. Îi promisesem lui Blake că aşa avea să fie mereu. Gata cu fuga şi cu încercările de a fi puternică pe cont propriu. Nu-mi venea uşor să mă lupt cu propria fire independentă, dar acum, mai mult ca niciodată, era important să-mi împart viaţa cu el, la bine şi la rău.

Când am intrat în apartament, Alli m-a întâmpinat cu un ţipăt şi o îmbrăţişare strânsă. Am râs şi am cuprins-o în braţe la rândul meu. Fericirea de a o avea pe cea mai bună prietenă atât de aproape se îmbina cu vestea logodnei, încălzindu-mi sufletul. Mâna lui Heath a lovit-o pe a lui Blake şi a strâns-o în semn de salut.

— Felicitări, omule!

Un mic zâmbet s-a întins pe chipul iubitului meu.

— Mersi!

Heath şi-a îndreptat atenţia către mine şi m-a strâns la piept.

— Erica, viitoarea mea cumnată! Habar n-ai în ce te bagi cu ăsta, dar bravo ţie!

Am râs şi l-am împins în joacă. Cei doi bărbaţi s-au dus să discute în sufragerie, în vreme ce Alli aproape că m-a târât până în bucătărie, ca să-mi poată inspecta inelul. L-a studiat preţ de câteva secunde, urmărind dansul luminilor reflectate în diamante. Am surâs, încă o dată înfiorată de faptul că el mă ceruse de soţie, iar eu acceptasem. Fără să fi avut măcar ocazia de a visa la cum o să fie momentul cererii, ştiusem pe loc că era ceea ce-mi doream.

Alli şi-a trecut un deget peste conturul neted al inelului şi a ridicat din sprânceană.

— E altfel.

Am ridicat din umeri, căci nu ştiam sigur ce să-i spun. N-aveam de gând să-i dezvălui că brăţările primite cu luni în urmă de la Blake jucau şi rol de cătuşe, iar inelul simboliza acelaşi lucru.

— Altfel, dar ne reprezintă. Mie-mi place la nebunie. În plus, cum era să lucrez toată ziua la calculator cu o ditamai piatra pe deget?

Ea s-a sprijinit de masa de lucru şi, pentru prima oară în ultimele câteva minute, privirea i s-a ridicat de la inel, la ochii mei. M-a cercetat cu aproape aceeaşi curiozitate ca pe

bijuterie.

— Dacă te cunosc eu bine, treaba asta trebuie să-ţi fi făcut mintea s-o ia la goană cu un milion de kilometri la oră.

Am râs.

— Puţin. Doar că...

— Ce?

Am oftat.

— Habar n-am. Probabil încă mă şochează faptul că el vrea să, mă rog, să permanentizeze situaţia.

— Blake e nebun după tine. O ştii!

— A fost o decizie uşor de luat. În mod evident, şi eu sunt îndrăgostită până peste cap de el. Oricum el n-ar fi acceptat un refuz.

Am râs în sinea mea, încercând să-mi închipui până unde ar fi mers ca să obţină răspunsul dorit. În timp ce gândurile mi-o luaseră razna, Alli a zâmbit larg şi a început să ţopăie uşor.

— Sunt tare fericită pentru tine, Erica! Tot weekendul am stat ca pe ace. Heath mi-a spus totul după ce aţi plecat şi muream de nerăbdare să te revăd.

— Eu nici n-am avut idee, i-am zis, admirând darul lui Blake, promisiunea făcută de el.

— Nu se poate să fi fost prima dată când aţi discutat despre căsătorie.

Am ridicat din sprâncene.

— De ce, voi aţi discutat?

Alli s-a îmbujorat.

— Nu despre mine e vorba, ci despre tine. De obicei, oamenii discută despre căsătorie înainte de a face o cerere. Încearcă marea cu degetul şi câte şi mai câte.

— Blake a pomenit o dată de însurătoare, oarecum în glumă, cred, dar i-am spus că s-a ţăcănit. Şi am vorbit serios! Încă mi se pare că totul e o nebunie. Mi-e o frică de moarte, însă vreau să fim împreună. Dacă asta-şi doreşte şi trebuie să se întâmple acum, atunci aşa să fie!

Perspectiva era copleşitoare şi neaşteptată. Îl iubeam necondiţionat pe Blake, dar mă aşteptasem să mai treacă ani buni până să ne întărim relaţia prin căsătorie. Pentru mine, căsnicia implica stabilitate, ceva sigur, pe care să te poţi bizui. Fericire până la adânci bătrâneţi şi numai lucruri bune. Dimpotrivă, în momentele acelea, foarte puţine lucruri din viaţa mea îmi păreau stabile, cu excepţia dragostei pentru Blake. În ciuda asigurărilor lui, viitorul afacerii avea să mă

îngrijoreze profund până când urma să mă conving că firma era la adăpost, împreună cu slujbele tuturor celor din echipă.

Clozpin reprezenta mult mai mult decât un loc de muncă, iar succesul site-ului nu era doar un ţel pe termen scurt. Aveam nevoie să funcţioneze, din foarte multe motive. Dacă ar fi eşuat, aş fi ajuns să depind mai mult de averea şi protecţia lui Blake. Deşi îi eram recunoscătoare pentru faptul că m-ar fi întreţinut şi nu m-ar fi făcut niciodată să mă simt mai puţin valoroasă din pricina asta, mă neliniştea ideea de a mă lăsa complet în seama altcuiva.

— Deci aţi ales o dată? Un loc?

Am râs de entuziasmul lui Alli, deşi mă luptam cu un val de îngrijorare la gândul că aveam de pus la punct toate acele detalii. Când naiba să mai am timp şi pentru ele? Oare familia lui se aştepta la o ceremonie grandioasă? Cererea lui Blake mă copleşise într-atât, încât nici măcar nu-mi dăduse prin cap să-l întreb ce intenţii are cu privire la nuntă. Încă mă străduiam să pătrund simplul concept de căsătorie.

— Chiar n-am nicio idee despre ce o să facem sau când.

Ochii căprui ai lui Alli erau mari şi întrebători.

— Dar bineînţeles că mi-ar prinde bine o mână de ajutor din partea ta, am adăugat repede.

Ea a zâmbit şi a început din nou să ţopăie. Entuziasmul ei fără margini m-a făcut din nou să râd. Alli avea să fie un sprijin nepreţuit în pregătirea evenimentului. Dacă cineva putea s-o scoată la capăt, atunci ea era aceea.

— Tu ar trebui să te măriţi. Probabil că deja ai pus totul la cale.

Vorbisem cu glas şoptit şi m-am uitat repede peste umăr, pentru a mă asigura că nu mă auzise Heath.

— Poate, dar pentru moment o să mă mulţumesc cu plănuirea nunţii tale. Cine ştie când sau dacă noi o să ajungem vreodată acolo.

— Se pare că voi doi chiar aţi vorbit despre asta.

Alli a ridicat din umeri, sprijinindu-şi şoldul de blatul mesei.

— Puţin, dar e un pas uriaş. Ştim că încă nu suntem tocmai pregătiţi să-l facem. Totuşi, mai am nişte veşti bune pentru tine.

— Oh?

Curiozitatea m-a făcut să ridic din sprâncene.

— Heath şi cu mine ne-am găsit o nouă locuinţă. E pe aproape, dar sunt sigură că tu şi Blake o să fiţi în culmea

fericirii după ce o să vă recăpătaţi apartamentul. Noi o să ne apucăm de mutare săptămâna asta, astfel încât domnul îngândurat să nu mai fie nevoit să te împartă cu nimeni.

A zâmbit şi mi-a împuns în joacă umărul. I-am întors zâmbetul, bucurându-mă pentru ea şi pentru noi.

— Probabil că eşti emoţionată.

— Sunt. E prima locuinţă aleasă împreună, care o să fie a noastră. A fost deja eliberată, aşa că ar trebui să ne mutăm acolo în doar câteva zile.

— Grozav! Să-mi spui dacă vă pot ajuta.

— Nu-ţi face probleme! Tu concentrează-te pe muncă. Ştiu că ai mult de recuperat la birou, dar să-ţi treci în agendă o cină cu mine săptămâna viitoare. Heath vrea să invite toată familia să ne vadă noua casă. În plus, sunt sigură că toţi o să vrea să discute detaliile legate de cununie, deci ar trebui să fie distractiv.

— OK, am încuviinţat fără vlagă.

Nodul din stomac mi s-a făcut şi mai mare când am auzit-o vorbind despre părinţii lui Blake. Îi îndrăgeam, dar uneori puteau fi apăsători. Oare se poate să fii prea amabil, prea grijuliu? Poate prin comparaţie cu familia mea. Gândul de a-i invita pe soţii Hathaway să revină în viaţa mea pentru a sărbători ocazia era, în cel mai bun caz, neliniştitor. Ei nu prea mai făcuseră nimic altceva decât s-o ocolească pe mama din ziua în care le spusese că e însărcinată cu mine. Oare m-ar fi ocolit şi pe mine sau s-ar fi prefăcut interesaţi, de parcă toată viaţa le-ar fi păsat de mine? Oricare dintre scenarii îmi părea stresant, însă nu voiam să le privez pe rudele lui Blake de un moment care poate că, pentru ele, ar fi însemnat enorm. Cerul să mă ajute, familiile noastre nici că puteau fi mai diferite!

Ca să evit alte întrebări, am tras-o pe Alli înapoi în sufragerie, unde ne-am petrecut restul serii sporovăind cu băieţii. Eu m-am relaxat alături de Blake, recunoscătoare, îndrăgostită şi hotărâtă să profit la maximum de ultimele câteva ore din pauza pe care ne-o luaserăm departe de lume.

* * *

La birou fusese linişte toată săptămâna, auzindu-se doar zumzetul scăzut al aparatelor şi ţăcănitul tastelor la care se lucra. Eu tocmai faceam nişte socoteli, când mi-a sunat telefonul. Pe ecranul aprins s-a ivit numărul lui Daniel. Pentru prima dată de săptămâni întregi, m-am gândit să-i răspund. De îndată ce aveam să reiau legătura cu el, urma să înceapă lupta

pentru menţinerea unei distanţe sănătoase între vieţile şi treburile noastre. Până în momentul acela nu mă simţisem în stare de aşa ceva şi nu ştiu de ce aş fi fost mai pregătită după ce tocmai aflasem că încă doi dintre furnizorii noştri urmau să-şi încheie colaborarea cu noi după lansarea PinDeelz. Poate din dorinţa disperată de a-mi ocupa mintea şi cu altceva, în afara prăbuşirii afacerii mele, am răspuns.

— Daniel, bună!

— Bună! Nu eram sigur că o să-mi răspunzi.

Aş fi vrut să-i dau o replică sinceră, dar nu voiam să-l scot din sărite. Chiar speram ca următorul capitol al relaţiei noastre să nu mai fie atât de încărcat de certuri. Altfel, nu eram convinsă că aveam să supravieţuiesc. Daniel Fitzgerald se dovedise a fi atât violent, cât şi periculos, însă eu mă silisem să cred că voi reuşi să-l aduc de partea mea pe omul din spatele maşinăriei politice, din spatele straturilor de presiuni sociale care-l obligaseră să devină ceea ce era. În ciuda tuturor îndoielilor, un colţişor din adâncul sufletului meu se angajase să salveze ce se mai putea din ciudata noastră legătură tată-fiică.

— Am fost plecată din oraş, i-am spus, oferindu-i o jumătate de adevăr. Ce mai faci?

— Campania merge bine, aşa că nu mă pot plânge. Dar tu?

— Ăăm, bine.

Tăcerea lui s-a prelungit în următoarele câteva secunde şi, în mod ciudat, m-am simţit obligată s-o umplu.

— Blake şi cu mine ne-am logodit.

Reacţia lui Daniel a venit cu întârziere.

— Presupun că s-ar cuveni să te felicit.

— Mersi!

Rostisem cuvântul cu voce slabă. Îmi venea greu să cred că Daniel se bucura sincer pentru mine, când el era motivul pentru care eu şi Blake ne petrecuserăm cele mai chinuitoare săptămâni din viaţa mea departe unul de celălalt. Despărţirea fusese la un pas de a ne distruge.

— Cred că n-ai uitat de munca pentru campanie despre care am discutat, a continuat Daniel.

Am tras aer în piept şi mi-am luat inima în dinţi pentru a-mi susţine punctul de vedere.

— Aveam nevoie de un răgaz, Daniel, după tot ce s-a întâmplat. Dar, nu, n-am uitat.

— Aşadar ţi-a ajuns răgazul? Ne-am putea întâlni să discutăm? Timpul trece, iar contribuţia ta e în continuare

importantă. N-am de gând să fiu prea încrezător în cursa asta.

Am lovit uşor cu pixul în masă, în vreme ce gândurile mi se învârteau în jurul propriilor probleme în afaceri.

— Poate. Când ai vrea să ne vedem?

Ultimul lucru pe care voiam să i-l mărturisesc era situaţia în care se afla compania mea. Asta ar fi putut deschide o uşă pe care Daniel să mă împingă să lucrez permanent pentru el. Nu-mi puteam închipui o pedeapsă mai mare pentru eşecul în afaceri decât să fiu silită să accept un asemenea aranjament.

— Săptămâna viitoare am putea să luăm prânzul împreună şi pe urmă să mergem la sediu. Will trebuie să te pună la curent cu câteva lucruri.

— E în regulă.

— Ne vedem atunci. Şi, încă o dată, felicitări, Erica! Mă bucur pentru tine.

M-am încruntat, iar vorbele mi s-au oprit în gât.

— Mulţumesc, am reuşit să-i zic în cele din urmă.

Am închis şi am rămas cu ochii pironiţi în telefon. Poate că nu aveam să-l înţeleg niciodată pe Daniel. Sau poate că era primul pas spre a-i dobândi încrederea şi, cine ştie, spre a i-o acorda pe a mea.

Restul zilei a dispărut treptat într-un vârtej de sarcini mai mult sau mai puţin importante, până când energia mi-a fost complet secătuită. M-am uitat la ceas şi m-am gândit să-mi strâng lucrurile, astfel încât să-mi mai rămână câteva minute în care să mă pregătesc pentru cina cu Marie, cea mai bună prietenă a mamei mele, şi cu Richard, iubitul ei. Sid a intrat în birou şi mi-a întrerupt şirul gândurilor.

— Ce e?

Mi-am lungit gâtul pentru a mă uita la el. Sid şi-a aşezat trupul subţire într-un scaun aflat de cealaltă parte a mesei.

— Mă întrebam dacă ai câteva minute la dispoziţie ca să vorbim.

M-am crispat, imaginându-mi ce era mai rău. Site-ul fusese distrus sau el îşi găsise altă slujbă şi renunţa la Clozpin.

— E totul în regulă?

Sid a ridicat din umeri.

— În afara faptului că pierdem publicitate, iar ritmul în care atragem utilizatori încetineşte... O să stăm cu mâinile în sân şi-o să ne uităm de pe margine la ce se întâmplă?

M-am mai relaxat un pic, însă tonul întrebării lui m-a pus în defensivă.

— Şi ce-ai vrea să fac, Sid? N-am niciun control asupra site-ului Risei ori asupra nivelului până la care sunt dispuşi să meargă pentru a ne submina.

— Exact!

El m-a privit în tăcere, cu ochii lui mari şi căprui.

— Şi?

— Păi, ce-ar fi să te concentrezi asupra lucrurilor pe care le poţi controla, în loc să te obsedeze ce fac ei? Concurenţa n-o să plece prea curând, iar dacă strategia ta e să aştepţi şi să speri că asta o să se întâmple, atunci n-o să rezistăm prea mult. În fiecare zi apar şi dispar site-uri ca al nostru.

— Ne menţinem pe linia de plutire, Sid. Nu ne-am pierdut orice speranţă.

M-am străduit să cred propriile cuvinte.

— Eu nu m-am angajat ca să menţin ceva pe linia de plutire. Nu văd niciun motiv pentru care n-am putea să creştem. Să ne diversificăm.

M-am încruntat.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că ar trebui să creştem miza. Ceilalţi ne-au copiat conceptul şi dacă nu ştiu să facă nimic altceva, atunci ei o să fie cei care se poticnesc. Cred că ar fi cazul să începem să ieşim din rutină. Ce-am putea face ca să îmbunătăţim site-ul?

Mi-am azvârlit mâinile în aer.

— De zile întregi aproape că nu mă mai gândesc la nimic altceva, crede-mă. Vreau să spun că am câteva idei, dar nimic revoluţionar.

— Poate că tu gândeşti la scară prea mică. Acum ţi-ai făcut tot felul de relaţii, nu? Ce-ai spune de un parteneriat? Poate că trebuie să mai trecem încă o dată în revistă asemenea oportunităţi.

— N-avem nevoie de bani. Blake a investit.

— Nu la bani mă refeream. Mă refeream la lărgirea publicului-ţintă. Scoate-ţi din cap serviciile mărunte pe care le oferim deja şi ia în calcul ce am putea face pe o scară mai largă.

Am dat din cap, smerită de sugestia lui.

— S-ar putea să fi descoperit tu ceva. Ai vreo idee?

Sid a dat din umeri.

— Nu sunt tocmai o femeie de douăzeci şi ceva de ani. Simt doar că privim problema din unghiul greşit. Tu eşti cea care a inventat conceptul, iar eu cred că, dacă ai putea să depăşeşti

momentul de panică şi să uiţi ce face PinDeelz, ai reuşi să ne duci la următorul nivel. Lasă-i pe ei în urmă!

— Mersi, Sid. O să mă mai gândesc, OK?

— Sigur. Să-mi spui dacă te pot ajuta.

— Bineînţeles.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Ce mai face Cady?

— Bine. Suntem bine.

Obrajii i s-au îmbujorat. M-am străduit să-mi reţin zâmbetul.

— Mă bucur să aud asta.

Sid s-a ridicat repede de pe scaun.

— Plec. Ne vedem mâine.

Mi-am luat rămas-bun de la el, apoi am căzut pe gânduri. Am început să mâzgălesc în blocnotes, până când veniturile pierdute, pe care le însumasem cu câteva minute în urmă, au ajuns să fie înconjurate de un model cu înflorituri. Poate că Sid avea dreptate. De ce n-ar fi putut exista răspunsuri mai uşor de găsit? În ultima vreme, toate hotărârile mele importante păreau să apară ca reacţie la ce se întâmpla. Unde erau vremurile în care ne conduceam după idei, nu după instinctul de supravieţuire? Aveam asigurată, din partea lui Blake, finanţarea pentru a creşte şi a ne continua activitatea, însă, dacă eu nu aveam să găsesc o cale de ieşire din situaţia în care ne aflam, investiţia lui urma să se piardă repede. M-am făcut mică la gândul că l-aş fi putut dezamăgi. El îmi deschisese atâtea uşi, şi pentru ce?

Tocmai mă pregăteam să renunţ, când mi-a venit o idee. Am scotocit prin sertarul biroului, până când am găsit o carte de vizită. Am tras adânc aer în piept, pentru a mă linişti, apoi am început să formez numărul de pe cartea de vizită.

* * *

Am păşit în aerul răcoros din restaurantul Abe and Louie, iar uşa grea de la intrare a oprit lumina ce pătrunsese în interior odată cu noi. Eu l-am luat de braţ pe Blake. Şeful de sală a dispărut pentru a ne pregăti masa, moment în care Blake s-a întors către mine şi m-a strâns la piept. Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am simţit brusc lipit de mine, apropierea noastră putând fi văzută de oricine s-ar fi aflat prin preajmă.

— Îţi trezeşte vreo amintire?

Am zâmbit când mi-a revenit în minte prima noastră întâlnire intâmplătoare. Încă de pe atunci, Blake mă lăsa fără aer.

— Câteva. Eram gata să te trag într-o garderobă şi să te

sărut până când aveam să-ţi şterg surâsul ăla îngâmfat de pe faţă.

El a scos un geamăt şi mi-a urmărit cu degetul conturul buzei de jos. Lăcomia din ochii lui mi-a făcut inima să bată cu putere.

— Nu-i prea târziu pentru asta.

— Adevărat. Dar n-aş vrea să fim daţi afară înainte să ajungă Marie aici.

— Crezi că ne-ar da afară?

Am tras aer în piept printre dinţii încleştaţi. El mi-a cuprins ceafa în căuşul palmei şi mi-a sărutat cast buzele. Cu cealaltă mână, mi-a înconjurat talia, pentru a mă sprijini în timp ce mă lăsa pe spate. Am zâmbit sub apăsarea uşoară a gurii lui şi i-am înconjurat gâtul cu braţele.

— Eşti tare romantic în ultima vreme, nu-i aşa?

Blake a rânjit şi m-a ridicat, fără să-mi dea drumul.

— Să înţeleg că încă sărbătorim?

Privirea iubitoare mi s-a îndreptat către uşă, fiindcă vocea ce răzbătea dintr-acolo îmi amintise că nu eram nici pe departe singuri. Marie s-a apropiat, urmată de un bărbat brunet. În ochii ei luceau curiozitatea, mândria şi dragostea, iar sclipirea lor mi-a mers drept la inimă. Blake şi-a slăbit strânsoarea în care mă ţinea, astfel încât să pot ajunge la ea. Marie m-a îmbrăţişat cu căldură. Mi-a şoptit la ureche:

— Felicitări, fetiţă scumpă!

— Mulţumesc!

S-a retras şi s-a uitat în sus, la bărbatul care acum ajunsese lângă ea. Era înalt, avea aproape un metru optzeci, părul scurt, negru şi pielea măslinie. Pentru câteva clipe am fost fermecată de ochii lui negri.

— Erica, sunt Richard Craven. Îmi face plăcere să te cunosc, în sfârşit!

Mi-a luat mâna pe care i-am întins-o.

— Şi mie. Am auzit foarte multe despre tine.

Inalt, brunet şi deloc dispus să-şi asume un angajament. M-am uitat când la el, când la Marie. Ea, femeia care-mi putea fi mamă, dar care mereu îmi părea prea tânără şi prea energică pentru vârsta ei, reuşea cumva să pară şi mai tânără alături de el, căci figura îi devenea mai blândă, aproape copilăroasă, în prezenţa lui.

Blake ni s-a alăturat.

— Richard, eu sunt Blake Landon.

Richard a zâmbit larg şi i-a strâns mâna.

— În sfârşit, ne întâlnim.

Blake şi-a mijit ochii.

— Am fost la câteva evenimente de prin oraş la care erai şi tu prezent. Eu sunt jurnalist, aşa că venisem acolo pentru a relata despre evenimentele locale şi altele asemenea.

— Înţeleg. Păi, îmi face plăcere să te cunosc formal, Richard. Mâncăm?

Marie a bătut din palme şi a zâmbit.

— Hai!

Blake m-a luat de mână şi a făcut un semn cu capul înspre şeful de sală care se apropia. Ne-am aşezat la masa noastră, unde Marie a revărsat asupra mea o ploaie de întrebări, în timp ce aşteptam să ne fie adusă comanda. Unde şi când urma să facem nunta? Pe cine voiam să invităm? Când urma să plec la cumpărături în căutarea rochiei de mireasă? I-am spus ce am putut. Eu şi Blake trebuia să schiţăm câteva planuri privind căsătoria, înainte ca oricine altcineva să mai aibă ocazia de a stărui să afle detalii. Mă înnebunea faptul că n-aveam răspunsuri la întrebări, iar asta îmi sporea neliniştea pe care o simţeam deja.

Dorindu-mi cu disperare să scap, mi-am îndreptat atenţia către discuţia dintre Blake şi Richard.

— Scrii pentru vreo publicaţie anume? a întrebat Blake.

— Ocup un post la *The Globe*, dar din când în când mai scriu şi pentru alţii.

— Lui Richard i se cere să călătorească destul de mult, a intervenit Marie.

— De ce fel de subiecte te ocupi? am întrebat.

Privirea bărbatului s-a întors către mine. Ceva s-a ivit în ochii lui. S-ar putea să fi fost curiozitatea sau o urmă de interes, însă nu reuşeam să-mi dau seama cu precizie.

— Articolele mele chiar acoperă toată gama, dar mă interesează în mod special politica.

— Îţi place?

Speram ca dezinteresul să nu mi se fi simţit în glas. Buzele lui s-au curbat într-un surâs şarmant.

— Ce poate să nu fie interesant când vine vorba de politică?

Îmi vin mie în minte două-trei chestii. Am râs cu nonşalanţă, căci nu voiam sau poate nu puteam să-i dau un răspuns sincer care ar fi deschis o cutie a Pandorei deloc propice conversaţiei politicoase din timpul cinei.

— Dar tu, Erica? Eşti câtuşi de puţin interesată de politică?

— Nu în mod special, nu.

Mi-am aşezat şervetul pe masă.

— Vă rog să mă scuzaţi puţin. Trebuie să merg la baie.

— Vin şi eu, draga mea, a spus Marie.

Ajunsă în faţa oglinzii, Marie şi-a împrospătat machiajul, acoperindu-şi cu un strat de luciu buza de jos.

— Deci, ce părere ai?

— Despre Richard? Pare grozav. Categoric, fermecător.

Ea mi-a azvârlit un surâs obraznic.

— Pe mine mă farmecă de mă ia naiba!

Mi-am dat ochii peste cap şi am izbucnit în râs.

— Prea multe informaţii, Marie! Oricum, credeam că nu prea staţi pe roze? Ce s-a schimbat?

— O vreme a fost mai mult plecat, aşa că nu prea ne-am văzut. Sinceră să fiu, eu chiar credeam că totul s-a stins între noi. Dar ultimele două săptămâni au fost cu totul altfel. Nu ştiu. Îmi e greu să-ţi explic, dar poate că pur şi simplu am depăşit un anumit punct în relaţia noastră.

— Presupun că ăsta-i un lucru bun, nu?

— Pentru moment, e suficient. Mă distrez prea mult ca să forţez nota. Cum merge treaba cu Blake? Bănuiesc că eşti în al nouălea cer!

Am surâs, încălzindu-mă numai când mă gândeam la el. Ne despărţiserăm de doar câteva minute şi deja mi se făcuse dor. Disperată mai eram!

— Sunt, da. M-a luat complet prin surprindere, deci probabil că încă nu m-am obişnuit cu ideea de căsătorie.

Marie a clătinat din cap şi m-a lovit uşor peste obraz.

— Fetiţa mea! Nu-mi vine să cred! O să ajungi la altar înaintea mea. Dacă nu te-aş iubi al naibii de mult, poate că te-aş urî un pic.

Am râs.

— Blake pare a fi cel care se grăbeşte, altfel eu aş fi bucuroasă să-ţi dau un avans.

Ea şi-a lăsat uşor capul într-o parte.

— Eşti sigură? Blake e minunat, dar să ştii că nu eşti obligată să te măriţi dacă nu te simţi pregătită. Nu vreau să ajungi fată bătrână, ca mine, însă mai ai destul timp.

Mi-am coborât privirea şi mi-am răsucit degetele în jurul superbului inel. Nu-mi puteam imagina nimic, nicio îndoială ori rezervă, care să ameninţe să intervină între mine şi păstrarea bijuteriei pe mâna mea.

— Nu ştiu sigur dacă există cineva cu adevărat pregătit pentru o căsnicie, nu? În plus, deja am acceptat, aşa că mi-am luat un mic angajament.

Am râs nervos. Marie şi-a ridicat o mână şi m-a mângâiat uşor pe obraz.

— Ascultă-ţi inima, Erica! Pe lumea asta nu există nimic altceva decât zgomote, aşa că ea trebuie să fie singura voce constantă din vieţile voastre. Dacă inima ta îţi spune „da”, atunci nimic altceva nu mai contează.

M-am întins către ea şi am îmbrăţişat-o îndelung. M-am gândit la toate momentele în care mă liniştise, în care-mi oferise sfaturi şi alinare.

— Îţi mulţumesc, Marie, pentru tot! Şi nu eşti o fată bătrână!

Ea a râs uşor şi mi-a dat drumul, clipind pentru a-şi alunga lacrimile.

— Bine, gata cu astea! O să-mi stric machiajul. Hai să ne întoarcem la bărbaţii noştri!

Restul serii s-a desfăşurat fără probleme. Am stat de vorbă, iar Marie a spus poveşti din verile petrecute împreună pe vremea când eu eram la şcoală. Orice strop de jenă ce venea odată cu sinceritatea ei era iute înlocuit de recunoştinţa pe care i-o purtam pentru că era singura care îmi putea reprezenta familia, altfel absentă. Blake m-a strâns de mână pe sub masă, aruncându-mi din timp în timp câte o privire vicleană, de parcă şi el s-ar fi bucurat să afle câteva detalii despre trecutul meu. În lumea mea, istorisirile lui Marie probabil că erau cele care se apropiau cel mai mult de clasicele poze ruşinoase din primii ani de viaţă.

Ne-am terminat desertul decadent, apoi Richard a luat nota de plată tocmai când mie a început să-mi sune telefonul. L-am scos din poşetă şi am recunoscut numărul.

— Mă scuzaţi, trebuie să răspund.

Blake s-a încruntat, însă eu m-am ridicat de la masă înainte să apuce să mă ia la întrebări.

— Alo?

— Erica, sunt Alex Hutchinson.

— Alex, bună! Mulţumesc că m-ai sunat înapoi. Ăăm, nu sunt sigură că mă mai ţii minte.

— Bineînţeles! Landon ne-a făcut cunoştinţă la evenimentul din Vegas. Mi-au trebuit câteva minute ca să-mi amintesc, dar tu ai site-ul acela de modă, nu?

— Aşa e. Clozpin.

— Şi cum merge?

— Una peste alta, foarte bine. De fapt, acum caut idei pentru extinderea site-ului, poate pentru introducerea unei componente de comerţ online. Desigur, mi-a venit în minte numele tău şi de aceea te-am sunat. Nu ştiu dacă vom avea ocazia să formăm un parteneriat, dar cel puţin mi-ar plăcea să-ţi cer sfatul. Probabil, eşti ocupat.

— Nicio grijă! Totuşi, cred că ne-ar fi mai uşor să stăm de vorbă faţă în faţă. Vii cumva la ceremonia Tech Awards din weekendul ăsta?

— Ăăă, nu, i-am răspuns, căci nu voiam să recunosc faptul că nici nu ştiam despre eveniment.

— Aş putea să fac rost de două bilete, dacă ai avea cum să călătoreşti. Acolo am putea discuta eventualele posibilităţi de a lucra împreună. Şi, bineînţeles, ai putea să treci costurile la cheltuieli de deplasare.

Am râs.

— Cred că mă descurc eu. Lasă-mă să-mi verific programul şi îţi trimit un e-mail de confirmare, dar ştiu că mi-ar plăcea să particip.

— Grozav! Dă-mi de veste. Dacă, dintr-un motiv sau altul, n-o să poţi veni, peste vreo două săptămâni eu plănuiesc să trec pe la tine prin oraş ca să-mi vizitez nişte rude, aşa că ne-am putea vedea atunci.

— Sună bine. Mersi încă o dată, Alex!

Am închis şi n-am putut să-mi ascund zâmbetul, când Blake s-a apropiat de mine în holul restaurantului.

— Cine te-a făcut să zâmbeşti aşa?

— Era Alex Hutchinson.

— De ce discuţi cu el?

Cutele dintre sprâncenele lui s-au adâncit, dar fruntea i s-a destins rapid când ni s-au alăturat Marie şi Richard. Ne-am îmbrăţişat în semn de rămas-bun, iar Marie m-a pus să-i promit că o s-o chem când voi porni în căutarea rochiei de mireasă.

Gândurile mi se învârteau în cap când Blake m-a condus afară. Valetul a adus Tesla până în dreptul bordurii, iar Blake mi-a deschis portiera ca să pot urca. Odată aşezat la volan, a pătruns în traficul neîntrerupt al serii. În cele din urmă, după vreo câteva minute de tăcere, m-a întrebat:

— Deci care-i treaba cu Alex?

— Azi discutam cu Sid despre cum am putea să ducem Clozpin într-o nouă direcţie, încercând să mai ieşim un pic din

rutină, şi mi-am dat seama că, atunci când l-am cunoscut, Alex s-a oferit să mă sprijine. Nu sunt sigură că l-ar interesa un parteneriat...

— Ce fel de parteneriat?

Entuziasmul pe care mi-l stârnise telefonul primit s-a topit iute în faţa scepticismului din glasul lui.

— Nu ştiu dacă ar lua în considerare unul. Site-ul lui e uriaş şi, în mod evident, se descurcă foarte bine de unul singur. Dar acum Max şi Risa şi-au lansat afacerea şi concurează cu noi. Deja am mai pierdut câţiva furnizori de publicitate, iar veniturile mele o să încaseze o lovitură. Mă gândeam doar...

— Pricep, dar tu iei în calcul un parteneriat cu Alex Hutchinson fără să mă consulţi?

M-am foit pe scaun.

— Nu mi-am dat seama că sunt obligată s-o fac. E ceva ce ar trebui să ştiu în privinţa lui? Dacă e vorba despre vreo informaţie ca aceea pe care mi-ai ascuns-o în legătură cu Max, aş vrea s-o aflu înainte să iau avionul până în San Francisco, ca să mă întâlnesc cu el.

Blake a oftat zgomotos, trădându-şi frustrarea tot mai intensă. A parcat brusc în josul străzii pe care se afla apartamentul şi a rămas, preţ de câteva clipe, cu privirea pironită în gol.

— Alex nu-i seamănă deloc lui Max. Dar mă şochează faptul că mie nu mi-ai spus nimic din toate astea. Sunt investitor în compania ta.

— Iar eu îţi sunt recunoscătoare pentru ce-ai făcut, Blake. Sunt foarte hotărâtă să-ţi înapoiez banii, dar dacă vreau să am vreo şansă în privinţa asta, trebuie să readuc firma pe drumul cel bun. Altfel, proiectul o să fie un eşec lamentabil, iar tu o să-ţi pierzi investiţia.

— Mă doare-n cot de bani, Erica! Ar merita să pierd patru milioane de dolari, dacă ar reprezenta costul de a te fi adus în viaţa mea. Ar merita să pierd şi ultimul penny.

Am simţit o strângere de inimă la auzul declaraţiei.

— Îţi mulţumesc, Blake. Însă aici e vorba despre faptul că afacerea mea trebuie să meargă. Ideea de a-l suna pe Alex mi-a venit pe moment şi, sinceră să fiu, nu mă aşteptam să-mi răspundă atât de repede. Categoric nu mă aşteptam să fie receptiv la o discuţie mai amănunţită, dar pare o şansă de care ar trebui să profit. Îţi spun totul acum, literalmente la câteva minute după ce s-a întâmplat. Îmi pare rău dacă ai simţit că-ţi

ascund ceva, pentru că nu asta a fost intenţia mea.

El m-a luat de mână şi mi-a masat uşor dosul palmei.

— Îţi merge bine la serviciu?

Nu voiam să ne certăm, dar îmi dădeam seama că ceva îl frământa şi speram să nu fie vorba doar despre mine.

— Ai reuşit să vorbeşti cu Michael?

— L-am sunat, dar încă n-am primit nicio veste. S-ar putea să fac un drum până în Dallas. Unele lucruri e mai bine să fie discutate faţă în faţă.

— Ai putea merge cât timp sunt eu în California.

Blake a clătinat din cap, iar buzele i s-au strâns într-o linie aspră.

— Nu, vin cu tine. Alex îmi e prieten. Am mai lucrat împreună şi, în mod evident, nu vreau să călătoreşti fără mine.

— Mi-ar plăcea să vii. În weekendul ăsta o să aibă loc o ceremonie de premiere pentru cei din domeniul tehnologiei, iar Alex mi-a spus că ar putea să-mi facă rost de bilete, dacă reuşesc să ajung.

Blake mi-a strâns un pic mai tare mâna într-a lui.

— Sigur. O s-o rog pe Cady să facă toate pregătirile. Am putea lua un avion vineri seara.

M-am aplecat şi mi-am lăsat mâna liberă să-mi alunece peste nasturii cămăşii. Privirea i s-a întunecat. Am rămas aşa, neclintiţi la adăpostul nopţii, cu ochii scânteind în lumina felinarelor. Simţeam că avea mai multe să-mi spună, însă nu voiam să-l forţez. M-am întins şi am străbătut mica distanţă care ne despărţea.

Lipindu-mi buzele de ale lui, am căutat dulcea profunzime a gurii Iui. Sărutul s-a adâncit. Limbile ni s-au împletit. Blake mi-a eliberat mâna pentru a-mi cuprinde obrazul în palmă şi a-mi întoarce faţa după placul lui. M-am înălţat, căci îmi doream ca, în acele câteva clipe, trupurile noastre să se apropie şi mai mult, indiferent cât de incomod ar fi fost.

— Te iubesc! i-am şoptit, gâfâind când ne-am desprins unul de altul.

Mi-am lăsat mâna în jos şi, ca întotdeauna, am fost mulţumită să-l găsesc întărit, cu erecţia încordată. L-am sărutat apăsat, tachinându-l cu dezmierdări ale limbii, pe care mi le imaginam împărţite cu dărnicie în altă parte. Blake s-a retras, luptându-se să-şi recapete suflul.

— Hai să intrăm!

Până să aibă răgazul de a se mişca, eu deja îi trăsesem

fermoarul de la pantaloni şi îi cuprinsesem lungimea între degete. L-am sărutat pe gât, apucându-i uşor pielea între dinţi, în timp ce-l mângâiam de la bază, până la vârf.

— Fir-ar să fie, Erica, hai să intrăm! O să treacă cineva pe aici.

Am zâmbit, cu buzele lipite de ale lui.

— Şi ce-o să facă? O să ne pârască? Poate că o să vrea să se uite cum ţi-o sug!

I-am apucat în gură lobul urechii.

— Iubitul meu a avut o zi proastă. Lasă-mă să îndrept lucrurile!

El a expirat cu putere, iar penisul i-a tresărit în palma mea.

— Mai târziu o să te pedepsesc pentru treaba asta.

Am râs încet.

— O să mă pedepseşti pentru că vreau să ţi-o iau în gură? Cred că aş putea să îndur pedeapsa.

— Dacă apare vreun poliţist înainte să-mi dau drumul, o să redefinim conceptul de pedeapsă. Şi s-ar putea să nu-ţi placă. Mişcă-te repede!

Blake s-a săltat puţin, mişcându-şi mădularul în strânsoarea mea. Promisiunea de a-l gusta mă făcea să salivez. Am priceput aluzia, m-am lăsat în jos şi mi-am strâns buzele în jurul cărnii fierbinţi. Mi-am trecut limba peste vârf şi am coborât în lungul penisului, umezindu-l pe unde treceam, până când gura mi s-a umplut de zbaterea erecţiei lui.

— Dracu’ să mă ia! Îmi place la nebunie gura ta!

Am gemut. Gustul şi aroma lui de mosc îmi copleşeau simţurile. Cu mişcări ritmice, am început să-l cuprind lent şi apoi să-i dau drumul. În timp ce el îmi ţinea părul în pumn, am încetinit, lăsându-l să preia controlul asupra gesturilor mele. Blake m-a apucat mai strâns şi m-a ghidat peste penisul lui, forţându-mă să-l primesc tot mai adânc, tot mai repede. L-am auzit lovind cu palma în volan. Şoldurile i se arcuiau, în timp ce mă ţinea de ceafă şi după aceea îmi dădea drumul. Am tras aer pe nas, cu o secundă înainte ca el să repete mişcarea, punându-mi limitele la încercare.

Încă o dată, şi am auzit un ţipăt gâtuit, moment în care i-am simţit muşchii zvâcnind. O ploaie de înjurături a umplut aerul din jurul nostru. Un şuvoi fierbinte mi-a inundat gura. L-am terminat şi am înghiţit urmele eliberării lui, până când a rămas curat. El m-a tras brusc în sus, lăsându-şi capul pe tetiera scaunului.

— Mă omori!

— Ştiu cum e, i-am şoptit, deja zvârcolindu-mă de poftă.

Blake s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Eşti udă toată, nu-i aşa?

M-am mişcat uşor, frecarea coapselor ajutându-mă prea puţin să potolesc dorinţa ce ardea dintre ele.

— Da, şi sunt gata să te implor să faci ceva în privinţa asta.

El şi-a lăsat un deget să-i alunece peste decolteul adânc al bluzei mele, atingându-mi partea de sus a sânului. Mi-am muşcat cu putere buza, căci încordarea din mine creştea. Blake şi-a ridicat mâna pentru a-mi desprinde buza dintre dinţi, apoi mi-a acoperit gura cu a lui. Sărutul îi era profund, autoritar, în timp ce gustul îi stăruia pe buzele mele.

— Atinge-mă! am scâncit.

— Aş vrea, crede-mă! Dar de cum o să-mi bag degetele între picioarele tale, n-o să mă mai pot da jos din maşina asta fără să ţi-o trag. Tu poate vrei să ştie o lume întreagă că te călăresc până când îţi pierzi minţile, însă, dacă e să ajung la închisoare, eu aş prefera să fie pentru ceva un pic mai notabil.

— Unde ţi-e simţul aventurii? l-am tachinat.

L-am sărutat cu brutalitate, cu prea multă încordare pentru binele meu.

— Nu mai pot să aştept.

— Ba poţi, crede-mă, şi o să aştepţi. O să aştepţi chiar mai mult dacă nu-ţi mişti fundul înăuntru chiar acum, a mârâit el. Maşina asta nu-i destul de mare pentru tot ce am de gând să-ţi fac.

Capitolul 6

Soarele cobora dincolo de linia orizontului, în timp ce avionul se îndrepta către est. Eu m-am sprijinit de trupul lui Blake, obosită după întâmplările de peste zi. Mă simţeam recunoscătoare pentru venirea weekendului, chiar dacă el aducea cu sine călătorii şi din nou muncă. M-ar fi bucurat mai mult o nouă vacanţă pe Vineyard, dar mă mulţumeam cu ceea ce puteam să primesc.

— Ar trebui să discutăm despre toate chestiile astea legate de nuntă. Dacă o să fiu nevoită să îndur încă o anchetă din partea lui Alli, o s-o iau razna.

Blake a zâmbit.

— Probabil că o să-i provoace un atac de cord lui Heath.

Am rămas tăcută, căci nu voiam să fac vreo aluzie la posibilitatea ca planurile de cununie să nu fie foarte îndepărtate pentru cei doi. Heath mai avea de parcurs o cale lungă pentru a-şi reface viaţa după răstimpul petrecut la dezintoxicare. Întoarcerea în Boston, alături de familia lui şi, acum, alături de Alli, părea pasul potrivit, însă cu toţii îl îndrăgeam prea mult pentru a ne încrede peste măsură în perioada bună prin care trecea. Poate tocmai acesta era motivul pentru care Blake nu insistase ca fratele său să se mute, cu toate că prezenţa lui în apartament ne încălca intimitatea, acum că locuiam împreună.

— Te-ai gândit la ce ai vrea să facem?

Am oftat.

— Nu cu adevărat. Cred că sunt prea emoţionată ca să mă opresc asupra vreunui detaliu. Când, unde şi cine... Nu-mi pot închipui cum o s-o scot la capăt.

El şi-a strecurat mâna într-a mea şi mi-a strâns-o uşor.

— Putem face oricum îţi doreşti. La urma urmei, tot ce mă interesează e să mă căsătoresc cu tine. Dacă o să se întâmple în cadrul unui somptuos eveniment care o să intre în istoria familiei Landon sau dacă o să fugim într-un weekend la Las Vegas şi o să ne cununăm de capul nostru, mie nu prea-mi pasă, atâta vreme cât, la sfârşit, o să fii doamna Erica Landon. Doar nu mă face să aştept prea mult, OK?

M-am mai relaxat puţin, când am observat privirea dulce cu care rostise acel nume, numele ce urma să devină al meu.

— Sunt de aceeaşi părere, dar n-aş vrea să-ţi dezamăgesc familia. Dacă am fugi, probabil că m-ar detesta pentru că le-am

răpit momentul.

Blake a râs încet.

— Momentul lor? Scumpo, momentul o să fie al nostru. Putem să facem orice vrem. Până la urmă, Heath o să ajungă şi el la ideea de căsătorie, iar Alli o să poată să-şi facă atunci de cap cu pregătirile. Tu spune numai o vorbă, iar eu am şi închiriat capela lui Elvis.

Mi-am odihnit capul pe umărul lui şi am închis ochii.

— Nu ştiu. Cred că trebuie să mă mai gândesc.

— Te frământi din cauza familiei tale?

Teama din stomacul meu i-a răspuns la întrebare înainte să apuc eu s-o fac.

— Poate, puţin. Păcat că ai mei nu pot semăna mai mult cu ai tăi. Nici nu sunt convinsă că aş vrea să-i invit la o ceremonie.

— Lui Elliot i-ai spus?

Am clătinat din cap.

— Lui Daniel?

— Da, i-am spus. N-o să-ţi vină să crezi, dar mi-a zis că se bucură pentru noi. M-a luat complet prin surprindere.

— Ei bine, el categoric n-o să te conducă până la altar.

— Nu cred că avem de ce să ne facem griji în privinţa asta. Dacă o s-o facă cineva, acela probabil că o să fie Elliot. De fapt, zilele trecute m-a sunat din senin. Nu mai vorbiserăm de luni întregi.

— Nu mi-ai zis nimic despre asta.

— Ţi-aş fi zis, dar tu aveai o nevoie urgentă să mă legi de masa din sufragerie. Apropo, din cauza lui am întârziat atunci.

Blake m-a strâns de mână, poate în chip de scuză tăcută. Stăteam prea comod pentru a mă mişca şi a-i surprinde reacţia.

— Şi ce ţi-a spus?

Am ridicat din umeri, dorindu-mi brusc să nu fi deschis subiectul. Înţelegeam motivele pentru care Elliot voia să ia legătura cu mine, dar detestam impresia că o făcea din obligaţie ori dintr-un sentiment de vinovăţie. Blake m-a prins de bărbie şi mi-a ridicat-o către el.

— Ţi-a spus ceva care te-a supărat?

I-am întâlnit privirea şi m-am îndreptat pe scaunul meu.

— Nu. Doar că discuţia cu el mi-a trezit o mulţime de amintiri. Şi multe dintre ele sunt triste. Vrea să vină în vizită şi să comemorăm moartea mamei. S-au împlinit zece ani.

M-am uitat pe ferestruica de lângă mine, la cerul care se

întuneca. La fel cum se întâmpla în fiecare zi ori în asemenea momente, în minte mi-a apărut imaginea mamei, aşa cum îmi rămăsese întipărită în memorie. Cumva, ea îmi era mereu alături.

— E ciudat cum pot să treacă anii, iar o simplă conversaţie să mă întoarcă atât de repede în timp. Dintr-odată, parcă aveam iar doisprezece ani. Vreau să spun că acum am ajuns o femeie în toată firea. Sunt în stare să gândesc raţional şi să fac faţă greutăţilor, dar nu ştiu sigur dacă o să reuşesc vreodată să privesc viaţa şi moartea mamei altfel decât prin prisma trăirilor pustiitoare din copilărie.

— E logic.

— Este? Cred că ar fi trebuit să depăşesc deja etapa asta, dar dialogul cu Elliot m-a făcut să-mi dau seama cât de multe lucruri au rămas undeva, acolo, nelămurite pentru mine.

— Ce simţi că nu e lămurit? Mă refer la faptul că mama ta nu pare să fi avut de ales.

— Nu despre asta-i vorba! }nţeleg că nu se putea face nimic pentru a fi salvată. Mă gândesc mai degrabă la felul în care s-au dus toate de râpă după moartea ei.

— În ceea ce-l priveşte pe Elliot?

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Simt că n-am dreptul să fiu supărată pe el. În definitiv, el nu e tatăl meu adevărat. Angajamentul pe care şi-l luase fusese faţă de mama mea şi nu avea de unde să ştie că ea o să se îmbolnăvească.

— Dar angajamentul fusese şi faţă de tine.

Am stăruit asupra ideii mai mult decât mi-aş fi dorit.

— Acum nu mai are importanţă. Nici măcar nu ştiu de ce mai vorbesc despre asta.

— Fiindcă suferi încă.

— Sunt fetiţă mare. Mă descurc.

— Ştiu.

Blake mi-a ridicat mâna şi mi-a sărutat-o gingaş.

— Nu trebuie să fii mereu al naibii de puternică.

Am râs uşor.

— Nu ştiu cum altfel să fiu.

— Presupun că, în privinţa asta, semănăm. Doar că eu aş fi mult mai fericit dacă m-ai lăsa să-ţi preiau o parte mai mare din povară.

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Uite, întâlnirea cu Alex, de exemplu. Aş fi putut foarte uşor

să ţi-o pregătesc, să tatonez terenul cu el şi să negociez ceva în favoarea ta. Dar eşti atât de încăpăţânată, încât insişti să faci totul de una singură.

— Şi de ce n-aş fi?

Blake a râs.

— De ce ai vrea să fii, când pot să mă ocup eu, în vreme ce tu te concentrezi pe alte chestii?

M-am smuls din strânsoarea lui.

— Cum ar fi? Planurile de nuntă?

— Nu, cum ar fi gestionarea altor aspecte ale afacerii. Nu e ceea ce-ţi place să faci?

— Construirea unor asemenea relaţii face parte din munca mea. Dacă e s-o facă cineva, atunci eu ar trebui să fiu aceea.

— Treaba ta, Erica. Dacă vrei s-o apuci pe calea cea mai grea, eu te las, dar n-o să plec nicăieri, aşa că ar putea merita să te mai gândeşti. Suntem în aceeaşi echipă, ai uitat?

Mi-a luat mâna din poală, şi-a împletit degetele cu ale mele, apoi şi-a lăsat buzele să-i alunece pe braţul meu. M-am cutremurat când i-am simţit freamătul respiraţiei pe pielea mea. Instantaneu, mi s-au întărit sfârcurile. M-am uitat pe geam, încercând din răsputeri să rămân supărată, însă atingerea nevinovată era o periculoasă promisiune a uşurinţei cu care Blake putea să preia controlul asupra mea oricând voia. Era îndeajuns de insistent, încât să înfrângă mijloacele de apărare ale oricui.

Mă puteam opune, însă el urma să câştige de fiecare dată.

* * *

Uriaşa sală de festivităţi era plină ochi de oameni. De toate felurile. De la directori până la tehnicieni, trecând prin fiecare dintre categoriile intermediare. Conform spuselor lui Blake, evenimentul reunea elita lumii tehnologiei, aşa că mă puteam aştepta să întâlnesc o impresionantă parte din industrie. El purta un costum gri-închis, în vreme ce eu mă îmbrăcasem simplu, într-o rochie de un roşu intens, înfăşurată pe trup, la care asortasem o pereche de pantofi negri, cu toc.

În timp ce înaintam prin mulţime, Blake îşi ţinea un braţ în jurul mijlocului meu. Gestul mă încălzea din mai multe puncte de vedere, întotdeauna mă simţeam intimidată în astfel de ocazii şi, oricât de mult mi-aş fi dorit să stau pe picioarele mele, prezenţa lui Blake mă liniştea.

— Landon!

Trecuseră luni de zile de când făcuserăm cunoştinţă, dar,

după o secundă, l-am recunoscut pe Alex care tocmai se îndrepta către noi. Privirea i-a alunecat de la Blake la mine, apoi la felul în care el mă ţinea strâns. M-am gândit să mă îndepărtez, însă n-aş fi reuşit decât să mă pun într-o situaţie jenantă. Dacă Alex nu ştia deja despre relaţia noastră, acum aflase. Iar dacă bănuia că recentul meu succes se datora averii lui Blake... mă rog, poate că avea dreptate. Speram doar ca asta să nu-l facă să se uite cu neîncredere la prezentarea pe care o pregătisem în vederea unui eventual parteneriat.

M-am dojenit în tăcere pentru că mă repezeam să trag prea multe concluzii. La urma urmei, Blake şi cu mine eram logodiţi. *Logodiţi.* Cuvântul mă uluia de fiecare dată când îl rosteam în sinea mea.

— Alex, îmi pare foarte bine să te văd! Mulţumesc mult că ne-ai invitat.

M-am întins pentru a-i strânge mâna în cel mai profesional fel de care eram în stare. El m-a întâmpinat cu un zâmbet larg.

— Absolut! Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi. Evenimentul ăsta e întotdeauna distractiv. Toţi grangurii sunt aici, aşa că o să te integrezi imediat.

— Oh, mulţumesc! am spus sfioasă.

— Aşadar, spune-mi despre Clozpin! Ce mai pui la cale?

Mi-am dres vocea, sperând să nu par atât de stângace pe cât mă simţeam. Mi-am ridicat ochii spre Blake.

— Ăăm, mi-ar plăcea foarte mult să beau ceva.

Un rânjet strâmb i-a curbat buzele.

— Sigur. Alex?

Acesta şi-a ridicat paharul.

— Am ce-mi trebuie.

Blake şi-a croit cu eleganţă drum către bar. Trupul mi s-a răcit acolo unde fusese lipit de al lui. Am tras repede aer în piept. Aveam nevoie de puţin spaţiu pentru a-i transmite lui Alex mesajul pentru care venisem. El mi-a întâlnit privirea şi mi-a surâs.

— O să fiu sinceră, Alex. Afacerea merge de minune. Am atras câţiva renumiţi furnizori de publicitate şi, în puţinul timp de când ne-am înfiinţat, am trecut printr-o creştere impresionantă. Ne aflăm pe o puternică traiectorie ascendentă. Totuşi, de curând şi-a făcut apariţia un site concurent. În esenţă, e o clonă după al nostru, iar acum încearcă să ne fure publicitatea.

El s-a încruntat.

— Probabil că e descurajant.

— Foarte, dar mi-a şi deschis ochii. Echipa noastră e mai rezistentă ca niciodată, avem o bază solidă, prin urmare credem că am putea să trecem cu uşurinţă la nivelul următor şi să-i lăsăm la coadă pe plagiatori.

Alex a sorbit din băutură.

— Cum aveţi de gând să faceţi asta?

— Aici intervii tu. Eu sunt deschisă oricăror sugestii, dar mi se pare un moment ideal pentru a încheia un parteneriat cu cineva care s-ar putea folosi de traficul nostru pentru a-şi spori propriile vânzări, ajutându-ne în schimb să creştem. După conferinţa din Las Vegas, m-am uitat pe site-ul tău şi, cu toate că am păstrat mereu undeva, într-un colţişor al minţii, ideea de comerţ online, trebuie să recunosc că am fost ocupată până peste cap cu dezvoltarea actualului nostru model de afaceri. Până de curând, nu mă simţeam pregătită pentru o schimbare majoră.

El a dat încet din cap şi a schiţat un zâmbet.

— Îmi dau seama de ce a investit Landon în tine.

Am râs nervos, căci nu prea ştiam cum să reacţionez. În timp ce vorbele lui Alex îmi răsunau în cap, gândurile mi s-au îndreptat către Blake. Mi-am lăsat capul într-o parte şi l-am cercetat preţ de câteva clipe.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit faptul că Blake a investit în companie, dar poate că era evident.

— Aş fi putut să presupun, dar nu e cazul. Azi am discutat puţin cu el la telefon. Voia doar să vadă ce mai fac şi a venit vorba despre tine. Nu-ţi face griji, era hotărât să te lase să-mi prezinţi oferta. Totuşi, nu mi-a spus nimic despre plagiatori, ceea ce mă face să fiu şi mai impresionat de sinceritatea ta în privinţa asta.

Am strâns din dinţi. Nu ştiam dacă să mă enervez pe Blake sau să mă mândresc cu faptul că-l impresionasem pe Alex. De ce se amesteca de fiecare dată? Când avea să priceapă că mă puteam descurca şi singură? Creierul îmi amintea că voia să mă ajute, că avea chiar o nevoie obsedantă s-o facă, însă o altă parte din mine se întreba dacă într-adevăr mă credea în stare să mă afirm.

Glasul lui Alex mi-a întrerupt şirul gândurilor.

— Pare un început promiţător. Hai să ne întâlnim mâine şi să discutăm pe îndelete! N-aş vrea să te reţin de la petrecere. Sunt sigur că Blake abia aşteaptă să te prezinte. Aici sunt mulţi

oameni pe care merită să-i cunoşti.

A făcut semn cu capul înspre cei din spatele meu. M-am întors în direcţia privirii lui, brusc mai hotărâtă să găsesc chipul lui Blake în mulţime decât să mă dau bine pe lângă eventualul meu viitor partener de afaceri. Când l-am zărit, inima mi s-a prăbuşit în stomac. Profilul lui sculptat era îndreptat către al Risei. Ea îşi răsucea pe deget o şuviţă de păr negru ca tăciunele, rostind cuvinte pe care nu le puteam desluşi. Era gătită ca întotdeauna, într-un costum de firmă, negru din cap până în picioare. Dar avea un aer nesigur, cu ochii mari şi trupul depărtându-se uşor de silueta neclintită a lui Blake.

— Erica?

Mi-am îndreptat din nou atenţia către Alex.

— Îţi convine să luăm mâine prânzul împreună?

Gândurile mi se împrăştiaseră brusc.

— Da, e în regulă.

— Grozav! Hai să ne vedem la restaurantul hotelului, în jurul orei douăsprezece!

— Sună bine. Abia aştept.

În clipa următoare, Blake era lângă mine şi mă apuca de braţ. Strânsoarea lui era îndeajuns de puternică, încât să-mi transmită un semnal de avertisment. Oare când mă armonizasem atât de bine cu stările lui de spirit? Şi de ce începuse corpul meu să reacţioneze atât de puternic la ele?

— Alex, vrei, te rog, să ne scuzi?

Tonul lui Blake nu mai părea degajat şi lipsit de griji. În schimb, cuvintele îi erau tăioase, de parcă Alex n-ar mai fi fost un vechi prieten al lui, ci doar o altă cunoştinţă din lumea afacerilor.

— Bineînţeles! Să aveţi amândoi o seară plăcută!

Fără nicio altă vorbă, Alex şi-a fluturat mâna în semn de rămas-bun. Blake m-a condus către uşa pe care abia intraserăm, strângându-mă un pic mai tare. Am rezistat ispitei de a mă smulge din mâna lui şi a-i cere socoteală pentru că mi-o luase înainte cu propunerea către Alex. Voiam să mă înfurii pe el fiindcă, din nou, se amestecase inutil în viaţa mea profesională, însă ceva era categoric în neregulă dincolo de toate astea.

— Ce caută Risa aici?

— A venit din acelaşi motiv ca toţi ceilalţi participanţi. Să vadă şi să fie văzută.

Răspunsul a fost rostit printre dinţii încleştaţi. Îngrijorarea mi-a strâns un nod în stomac. Am încetinit pasul în dreptul lifturilor, unde Blake a apăsat cu putere pe buton.

— Ce ţi-a zis?

S-a auzit clinchetul ascensorului şi am intrat într-o cabină care, din fericire, era goală. Uşile s-au închis încet, moment în care el m-a împins în peretele împodobit cu oglinzi şi m-a ţintuit acolo cu propriul trup. Mi-a înşfăcat maxilarul, silindu-mă să mă uit în ochii lui. Nu-i puteam ocoli privirea sfredelitoare.

— O să te întreb pentru ultima dată. Iar tu o să-mi spui dracului adevărul! Altfel, totul s-a terminat între noi. Gata!

Nodul din stomacul meu s-a dublat la auzul ameninţării.

— M-ai minţit o dată, crezând că mă protejezi, dar dacă mă minţi şi acum, o să fie ultima oară când o să mai ai ocazia.

A tras scurt aer în piept.

— Spune-mi adevărul şi o scoatem noi la capăt.

Inima îmi bătea atât de tare, încât credeam c-o să-mi sară din piept. Preţ de câteva secunde, am fost prea uluită ca să pot răspunde.

— Blake... mă sperii.

Îşi tot mişca maxilarul, de parcă s-ar fi luptat cu vorbele pe care le reţinea în spatele conturului neclintit al frumoaselor lui buze.

— Ţi-ai. Tras-o. Cu James?

Inima mi s-a oprit în loc. M-am uitat în ochii lui, căutând cu disperare motivul neaşteptatei întrebări.

— Nu, am şoptit.

Liftul s-a oprit, iar Blake m-a lăsat şi a pornit-o în viteză pe hol. M-am grăbit să ies din cabină şi să-l urmez până în camera noastră. Am rămas lângă uşă, cu gândurile încă învălmăşindu-mi-se în cap. Oare ce-i spusese Risa? Ce-l făcuse pe Blake să se aprindă atât de tare, aparent din senin?

El şi-a aruncat haina de pe umeri. Aceasta a căzut pe un scaun, în timp ce Blake se îndrepta către fereastră. Vârându-şi mâinile în păr, s-a întors cu faţa către generosul peisaj al oraşului.

Eu nu făceam decât să mă holbez. Înmărmurită, înfricoşată, îndrăgostită. Nu ştiam ce se petrecea între noi în seara aceea, dar detestam depărtarea pe care o simţeam deja între noi. Am făcut un pas către Blake, însă m-am oprit brusc când s-a întors cu faţa către mine. Când ochii ni s-au întâlnit iar, mi s-a tăiat

răsuflarea. Complet. Privirea lui era mai întunecată şi mai rece ca niciodată. Bărbatul pe care-l aveam în faţă nu mai era iubitul meu dulce şi romantic, ci miliardarul necruţător, ce nu admitea să-i stea cineva în cale.

— Dezbracă-te!

Ordinul s-a aşternut peste liniştea dintre noi. Cuvintele mi-au îngheţat trupul şi fiori reci au început să-mi urce pe şira spinării.

— Blake, nu înţeleg...

El şi-a descheiat cămaşa, apoi şi-a scos-o fără grabă din pantaloni.

— Vreau să te dezbraci. Să rămâi goală aici, în mijlocul camerei.

— De ce... de ce eşti aşa de supărat pe mine?

Masca de calm de pe figura lui s-a frânt. O grimasă de profundă nemulţumire i-a scos la iveală dinţii.

— Fir-ar să fie, Erica! Îmi iau altă cameră şi mâine-dimineaţă mă urc în primul avion care pleacă de-aici. N-ai decât să dormi singură şi să te întorci singură acasă. Dacă asta vrei, atunci ar trebui să mă pui la încercare în momentul ăsta. Să vezi câtă libertate îţi acord.

Pielea i se înroşise. Oare mai fusese vreodată atât de furios pe mine? Dar de ce? Muşchii maxilarului îi tresăreau, încordându-se în timp ce Blake îmi aştepta reacţia. Am dat să vorbesc, dar n-am fost în stare. Habar n-aveam de ce trebuia să mă apăr. Ce ne înhăţase în toiul unei seri plăcute şi ne azvârlise în mijlocul acelui vârtej de neaşteptată mânie?

Ca pentru a-mi răspunde la întrebarea nerostită, Blake a început să-mi vorbească pe un ton scăzut şi măsurat.

— Risa mi-a spus despre James. Îţi aminteşti mica întâlnire pe care aţi avut-o în faţa biroului, după ce eu o adusesem pe ea cu maşina la firmă? Se pare că treaba s-a încins destul de tare între voi doi.

Şi-a plecat uşor capul într-o parte.

— Presupunând că există ceva adevăr în spatele poveştii.

Nu! Nu se putea întâmpla una ca asta! Ochii mi s-au împăienjenit din pricina lacrimilor pe care mi le înghiţeam. Eram încremenită. Fără să stau pe gânduri, aş fi făcut orice ca să împiedic lucrurile s-o ia pe panta aceea.

Blake şi-a aruncat cămaşa cât colo şi s-a apropiat de mine.

— V-aţi excitat pe plajă? Parcă-mi amintesc că erai destul de înfierbântată după aia.

— Blake! l-am rugat.

Interpreta totul greşit. Naiba s-o ia pe Risa pentru că îmi făcuse aşa ceva! Pentru că ne făcuse aşa ceva. El s-a oprit în faţa mea şi m-a privit drept în ochi. Părea mai înalt, mai intimidant decât îmi aminteam să fi fost vreodată. Mi-am lăsat umerii în jos, căci atitudinea lui părea să-mi ceară asta.

— Nu-i adevărat? Spune-mi că nu-i adevărat!

Am închis gura cu un pocnet. Orice răspuns ar fi fost inutil. Blake nu părea interesat de scuzele mele. El şi-a trecut degetele prin părul meu şi l-a apucat de la rădăcină, pentru a mă trage cu câţiva centimetri mai aproape. Mica durere m-a făcut să scâncesc. Mâinile mele i-au găsit pieptul, folosindu-l drept punct de sprijin când genunchii mi s-au înmuiat un pic. Fierbinţeala pielii lui aproape că o frigea pe a mea. Blake s-a aplecat astfel încât răsuflarea lui să-mi atingă părul, gâtul. Îi simţeam mirosul, mirosul bărbatului pe care-l iubeam şi care poate că, în acele momente, mă ura.

— Dezbracă-te!

Veninul din vocea lui fusese înlocuit de o încrâncenare periculoasă, care-mi făcea pielea ca de găină.

— Şi îngenunchează!

Am închis ochii. Am expirat cu putere, deja simţindu-mă dezgolită de vorbele lui. Îmi venea să plâng, dar îmi aminteam de ameninţarea lui. Avea să mă părăsească. Poate doar pentru o noapte, însă gândul de a-l vedea plecând în toiul a tot ce se întâmpla mă umplea de groază. Nu-mi venea să cred că nu-i dăduse deja prin cap să renunţe complet la mine.

El mi-a dat drumul. A fost cât pe ce să mă împiedic când s-a îndepărtat. Mi-am lăsat ochii în pământ, în timp ce mâinile îmi alunecau fără astâmpăr peste rochie. Fără să mă gândesc, fiindcă oricum nu mai reuşeam să pricep nimic, mi-am aruncat pantofii din picioare, unul câte unul. Degetele mi s-au îndreptat către nodul care-mi ţinea rochia strânsă pe corp. Am tras cu stângăcie de el, fiindcă deja îmi tremurau rău mâinile. L-am desfăcut şi am lăsat rochia să cadă pe podea, la picioarele mele. Simţind că secundele se scurgeau una după alta şi ştiind că Blake le număra, aşteptând, mi-am desprins repede sutienul, apoi mi-am tras în jos chiloţii.

Am rămas pe loc, goală-puşcă. Tăcerea se prelungea între noi. Mi-am ridicat capul pentru a-l căuta. Ochii lui, în care emoţiile dezlănţuiseră furtuna, păreau a-mi lătra porunca în liniştea camerei.

Ascultând ordinul nerostit, m-am lăsat în jos şi mi-am aşezat mâinile tremurânde pe genunchi. O voce dinlăuntrul meu îmi ţipa că n-ar trebui s-o fac, nu aşa, însă o alta îi răspundea că meritam să îndur fiecare clipă. Orice s-ar fi întâmplat, nu-l puteam lăsa să mă părăsească, iar dacă trebuia să cad în genunchi pentru a-l determina să rămână, atunci asta aveam să fac.

Capitolul 7

Mă uitam ţintă la covorul din faţa mea. Asta-şi dorea de la mine. De fiecare dată când îmi venea să întreb de ce, când îmi venea să mă împotrivesc, îmi răsunau în minte vorbele lui Blake.

Supunere totală. Control total asupra plăcerii şi durerii tale.

Asta voia... să mă supun. Nu intenţiona să se explice. Aş fi putut să-mi cer scuze. Am fi putut să vorbim, să ne certăm, însă în momentele acelea voia să mă supun. Poate că şi eu aveam nevoie de acelaşi lucru. De tornada iscată atunci când trupurile ni se izbeau, cufundând restul lumii în tăcere. Doar că Blake era furios, iar eu detestam să citesc asta în ochii lui, ştiind că eu eram de vină.

S-a lăsat pe vine în faţa mea, însă eu am rămas cu privirea îndreptată în jos, concentrându-mă asupra pantofilor lui, asupra felului în care pantalonii i se întindeau peste coapsele musculoase. Doamne, superb mai era! Până şi atunci când se înfuria al dracului de tare.

Mi-a atins uşor obrazul cu mâna, stârnindu-mi un fior ce mi s-a prelins pe şira spinării.

— Dacă n-aş fi atât de capsat în clipa asta, poate că aş fi impresionat de tine, Erica. Micuţa mea supusă şi-a învăţat în sfârşit lecţia. O să vedem cât te ţine, fiindcă în seara asta o să primeşti o pedeapsă de-o s-o ţii minte toată viaţa. Crezi că reziști?

Am ridicat capul şi am mijit ochii. Luptătoarea din mine ameninţa să se răstească la el. Am tras încet aer în piept, potolindu-mi răsuflarea în timp ce expiram pe nas. *Treci cu bine de furtună.*

— Tot nu vrei un cuvânt de siguranţă?

Pieptul lupta să mi se umfle odată cu următoarea răsuflare. Am inspirat repede şi am clătinat din cap, lăsându-mi din nou ochii în jos. Mă convinsesem prosteşte că, dacă îmi voi alege un cuvânt de siguranţă, asta îi va da lui Blake dreptul să mă forţeze să-l folosesc.

El şi-a trecut vârful degetelor peste buzele mele, umplându-mi-le de furnicături.

— Te-a sărutat. I-ai răspuns la sărut?

Am tras aer printre buzele care acum îmi tremurau.

— În caz că n-ai observat, în seara asta n-am chef să mă repet. I-ai răspuns la sărut?

— Da, i-am... i-am răspuns.

Cuvintele mi-au lăsat un gust acru în gură. De ce? De ce îmi îngăduisem să rătăcesc al naibii de departe? Un strop de greaţă mi-a pătruns în stomac la gândul că riscam să-l pierd pe Blake pentru o prostie de moment.

— Ţi-a băgat limba în gură?

Am aşteptat o clipă, după care am dat din cap în semn de încuviinţare, simţind cum greaţa deja se învârtea ameţitor prin mine. Atingerile lui uşoare au coborât spre sânii mei. Blake a cuprins în palmă greutatea unuia dintre ei.

— Dar mâinile lui? Cum a putut rezista ţâţelor ăstora perfecte, când limba lui era la tine în gură? Te-a atins aici?

M-a tras de sfârc, făcându-mă să scâncesc.

— Nu ştiu. Nu.

Coborând mai mult, palma lui mi-a lunecat peste mijloc, până când mi-a pătruns între picioarele desfăcute. Mi s-a aşezat peste labii, abia atingându-le.

— Aici?

— *Nu!* am insistat.

— Ai fi vrut s-o facă?

— Nu.

Blake m-a plesnit peste zona intimă, cu o mişcare aspră, în urma căreia trupul mi-a fost zguduit de durere, dar şi de o neaşteptată plăcere.

— Adevărul, Erica! s-a răstit el.

— Aş fi vrut să fii tu în locul lui, m-am repezit să răspund. Dacă vreo parte din mine şi-a dorit ceva, ăla era motivul. Dar nu te mint când îţi zic că n-am simţit absolut *nimic.*

— Vrei să-mi spui că el te-a ţinut într-un sărut îndeajuns de lung, încât să-l vadă şi Risa, şi-a băgat limba aia nenorocită în gura ta, dar tu n-ai simţit nimic?

Am închis ochii, căci detestam tot ce se întâmpla. Totul era alandala, tot atât de confuz pe cât fusese şi sufletul meu în ziua aceea, când îl lăsasem pe James să se apropie prea tare. Gâtul mi s-a strâns de emoţie.

— Blake! Te rog să mă crezi! Totul s-a întâmplat foarte repede. M-a luat pe nepregătite şi poate că, pentru o fracţiune de secundă, da, am crezut că-l vreau. Dar pe urmă nu l-am mai putut suporta. Deşi credeam că te-ai dus, că n-o să te mai am niciodată, nu-l voiam pe el. Pe tine te voiam, iar el *nu* e ca tine. *Niciodată* n-o să fie ca tine. Chiar dacă mă urăşti şi mă pedepseşti, asta n-o să se schimbe niciodată.

Ultimele vorbe le-am rostit cu glas înlăcrimat, ele reprezentând adevărul care m-ar fi bântuit până în ziua morţii, dacă Blake m-ar fi părăsit vreodată. Dacă, Doamne fereşte, ar fi plecat, m-ar fi distrus pe veci!

— De ce nu mi-ai spus? De ce dracu' a trebuit să aflu aşa?

Mi-am lăsat capul în jos.

— N-am vrut să te rănesc, Blake, am spus eu, însă era prea târziu pentru asta.

— Ai idee cât de furios sunt în clipa de faţă?

Vocea lui era joasă, periculos de joasă. M-am încumetat să-l privesc în ochi. I-am văzut printre lacrimi, ca prin ceaţă. Lipsa înţelegerii din ei m-a înfiorat şi mai tare.

— Îîmi pare rău. Îmi pare foarte rău...

Glasul îmi tremura, dar îmi doream cu disperare s-o ştie.

— Chiar îţi pare? Şi vrei să-mi arăţi cât de rău îţi pare?

— Fac orice vrei!

Am întins o mână către el, însă m-a oprit, ţinându-mi încheieturile departe de trupul lui.

— Ce te face să crezi că te mai vreau după ce ai făcut?

Parcă mi-ar fi înfipt un cuţit în inimă, atât de tare m-au lovit cuvintele lui. Însă ochii spuneau altă poveste. În ei vedeam furia, dar şi durerea. Nu îndeajuns de multă încât să-i înmoaie trăsăturile, dar suficientă încât să-mi dea o cât de măruntă speranţă.

— Tu eşti singurul pe care o să-l mai doresc vreodată. Te rog să nu mă urăşti! Blake, am fost proastă şi speriată. Urăsc tot ce s-a întâmplat, că am renunţat la noi înainte să ne găsim drumul de întoarcere unul spre celălalt. Te iubesc! Te rog... lasă-mă să ţi-o arăt!

El a ezitat câteva clipe, după care mi-a eliberat încheieturile. S-a ridicat şi a străbătut scurta distanţă până la canapea. Respingerea bruscă mi-a îngreunat şi mai tare bolovanul pe care deja îl simţeam în burtă. Mi s-a tăiat răsuflarea când am auzit şfichiuitul curelei ce ieşea din găicile pantalonilor. Blake a ţinut-o o vreme în mână, ţintuindu-mă cu o privire plină de înţeles. Am simţit o gheară în pieptul care urca şi cobora grăbit, sub presiunea răsuflării acum accelerate. Blake a lăsat pe neaşteptate cureaua să-i cadă pe podea, apoi s-a aşezat pe canapea.

Şi-a tras fermoarul pantalonilor, eliberându-şi erecţia. A început s-o frece încet, mişcându-se în sus şi în jos pe toată lungimea întărită. Un alt fel de încordare i-a cuprins atunci

trupul, una de care îl puteam scăpa, dacă m-ar fi lăsat. Câteva clipe s-au scurs în timp ce el se masturba, fără să-şi ia ochii de la mine. Mi-am înfipt unghiile în partea de sus a coapselor. Îmi doream cu ardoare să mă duc la el, însă m-ar fi pedepsit dacă m-aş fi mişcat fără permisiunea lui. Nu îndrăzneam să vorbesc.

— Treci încoace! mi-a spus, cu glas răguşit.

Uşurată, am dat să mă ridic. Însă Blake m-a întrerupt.

— Târăşte-te! Te vreau în patru labe, până când o să-ţi spun eu să stai altfel.

Am şovăit un pic, pe urmă am început să mă mişc. Covorul îmi intra în palme şi îmi înţepa genunchii în timp ce străbăteam distanţa dintre noi. Obrajii îmi ardeau de ruşine. Poziţia aceea mă făcea să simt toată umilinţa la care ar fi vrut Blake să mă supună.

Însă nimic nu-mi putea potoli setea de el. M-am aşezat între picioarele lui, cu trupul sprijinit pe călcâie, la fel de dornică pe cât fusesem cu câteva clipe în urmă. Capătul umflat al penisului îi dispărea în palmă, apoi reapărea când mâna îi aluneca spre bază. Vârful scânteia datorită umezelii. Mi-am lins buzele, aproape simţindu-i gustul. Dintr-odată mi-am dat seama că nu-mi doream nimic mai mult decât să-l am în gură. I-aş fi putut alunga supărarea, aş fi putut ostoi pofta ce ardea în noi amândoi.

— Îl vrei?

Încordarea îi slăbea vorbele, pe măsură ce ritmul mişcărilor devenea tot mai rapid.

— Da.

M-am ridicat de pe călcâie şi mi-am aşezat mâinile pe genunchii lui.

— Nu-l meriţi. Nu meriţi satisfacţia pe care ţi-ar da-o.

Cuţitul pe care deja mi-l vârâse în inimă s-a răsucit. M-am lăsat în jos, ca un animal rănit.

— Te rog! Dă-mi voie! l-am implorat încet.

Blake a răsuflat printre dinţii încleştaţi. Mi-am muşcat buza, căci propria mea frustrare creştea odată cu apropierea orgasmului său.

Vorbele păreau să se fi pierdut. Oare avea să mă ignore până ce-şi va fi dat drumul? Mi-am lăsat mâinile să alunece în sus, pe coapsele lui, apoi să revină în jos. Mi-am lins buzele, imaginându-mi că-i simt gustul pe ele, că-i simt dorinţa împingându-se printre ele.

— Lasă-mă să te satisfac, scumpule! Te iubesc! Vreau s-o fac.

Pleoapele i s-au lăsat în jos, iar muşchii i s-au încordat sub atingerea mea.

— La dracu! a gemut.

Capul i-a căzut pe spate în momentul în care, tremurând, a tras aer în piept. Prinzând curaj, mi-am aşezat o mână peste a lui, oprindu-i mişcările rapide. O clipă mai târziu, pătrunsese adânc în umezeala gurii mele. Am început să-i încercuiesc rapid vârful cu limba. Obrajii mi s-au subţiat când am supt cu putere şi l-am cuprins cât de mult am putut. M-am mişcat şi am gemut, iar coapsele mi s-au frecat una de alta când mi-am schimbat poziţia, pentru a-l putea primi cât mai adânc.

Atât i-a trebuit ca să ajungă pe culme. Câteva împunsături grăbite în fundul gâtului meu şi s-a cutremurat, scoţând un geamăt ca de durere. M-a apucat de păr şi m-a ţinut lângă el, până când s-a golit complet, iar penisul a început să-i zvâcnească şi să-i pulseze în timpul şocurilor de după orgasm.

Durerea pe care mi-o provoca statul în genunchi şi disconfortul de a fi mişcată pentru plăcerea lui s-au pierdut în planul secund de îndată ce i-am simţit gustul, i-am inspirat mirosul. L-am lins până ce l-am curăţat de la bază până la vârf. Iubitul meu, frumosul meu iubit chinuit! Îmi doream să fiu aşa de dragul lui. Îmi doream să-l ador, să-l slujesc. Îmi doream să fiu totul pentru el, până şi în acele momente întunecate, când nimic nu mai avea sens în afara poftelor cărnii.

Blake şi-a retras penisul din gura mea, iar zgomotele gâfâielilor noastre au umplut liniştea. Aveam sânii grei şi umflaţi. Umezeala mi se strânsese între picioare. Îl voiam pe loc, oricât de furios fusese cu câteva minute în urmă. Însă m-am luptat cu imboldul de a-i arăta asta, de a-i cere mai mult. Mi-am lăsat mâinile să-mi alunece înapoi pe genunchi, respirând şi aşteptând să treacă valul de dorinţă ce se înălţase.

El şi-a ridicat capul. Chipul i se îmblânzise după orgasm, însă maxilarul rămânea încordat.

— Atinge-te!

Fără să mai stau pe gânduri, mi-am băgat mâna între picioare. Ştergându-mi umezeala excitării de pe clitoris, am intrat într-un ritm. Ochii mi s-au închis. Un geamăt slab mi-a scăpat printre buze când mi-am imaginat că degetele lui erau acolo, satisfacându-mă.

— Ţi-ai dori să fiu eu cel care te atinge?

— Da.

— Ai vrea să-mi vâr mădularul în păsărică aia udă a ta?

— Da, am spus, cu răsuflarea tăiată.

Mi s-a strâns stomacul, iar fierbinţeala mi-a făcut pielea de găină. Mijlocul vaginului pulsa şi se încleşta, vrând să fie umplut de el. Să-l primească pe de-a-ntregul, până când toată nebunia avea să dispară şi aveam să rămânem doar noi doi.

— Dă-i înainte şi freacă-te!

Un fior de teamă mi-a străbătut corpul când l-am simţit pe Blake îndepărtându-se de mine. Dacă mai devreme era dispus să mă ocolească, ce-l împiedica să mă aţâţe, să mă ducă până pe marginea prăpastiei şi să mă lase acolo, doar ca să-mi facă în ciudă? Degetele îmi lucrau febril pe deasupra clitorisului. Orgasmul se apropia, eu îl goneam. Cu pleoapele strânse, blocam orice altceva din jurul meu. Deodată am fost convinsă că el urma să mă lase nesatisfacută, dacă nu aveam să merg singură până la capăt.

— Blake! am gemut.

Numele lui mi-a zburat de pe buze ca o rugă deznădăjduită. Nu era în trupul meu, dar încă îl simţeam în fiinţa mea. Îmi cotropea gândurile, prinzând rădăcini în fiecare fantezie ce avea să mă ducă vreodată până la orgasm. L-am ţinut aproape în timp ce zgâriam canapeaua rămasă goală, ridicându-mi şoldurile în goana către mine însămi.

— Sunt aici.

Am deschis brusc ochii când i-am auzit vocea din spatele meu. N-am apucat să mă concentrez, căci el şi-a trecut un braţ pe sub coatele mele, trăgându-mi umerii în spate. Sânii mi-au ieşit în afară. Clitorisul îmi pulsa, cerând atenţie. Mă mişcăm fără astâmpăr, prea nerăbdătoare să termin sau să fiu terminată. Cu mâna liberă, Blake m-a apucat de gât, mişcarea fiindu-i blândă, dar în acelaşi timp autoritară. Încercuindu-mă, şi-a aşezat degetul acolo unde pulsul bătea mai tare.

— Vreau să-i arăt corpului tău cui îi aparţine, dar vreau să te aud spunând-o, mi-a şoptit el şi mi-a luat lobul urechii în gură.

L-a supt, după care l-a muşcat tare. Am tresărit, atât cât îmi permitea strânsoarea lui. Eram prea încordată. Blake mi-a alinat usturimea cu limba. Săruturi fierbinţi, presărate în josul gâtului meu de buzele lui întredeschise, m-au făcut să mă zvârcolesc, incapabilă să respir. Mi-am împins şoldurile în spate, către erecţia lui, implorându-l în tăcere să mi-o tragă. El m-a silit să mă aplec, astfel încât să-mi lipesc pieptul de canapea. Şi-a desprins mâna de pe gâtul meu şi mi-a cuprins partea din faţă a trupului. A pătruns în fierbinţeala umedă

dintre picioarele mele şi a început să-mi tachineze întăritura clitorisului. Atingerea m-a făcut să mă crispez, iar ritmul lent al mişcărilor lui m-a dus în pragul nebuniei.

— Eşti a mea, Erica. Inima ta, sângele care trece prin ea când te ţin în felul ăsta. Corpul tău, felul în care se mişcă pentru mine, în care-şi dă drumul pentru mine. Toate sunt ale mele. Spune-o! Spune-mi că eşti proprietatea mea, scumpo!

M-am mişcat sub atingerea lui, ignorându-i porunca.

— Spune-o!

Am tresărit, căci îndârjirea se stârnise din nou în mine.

— Eu nu sunt proprietatea nimănui.

— Poftim?

În tonul întrebării lui se simţea provocarea. Cumva, focul dorinţei îmi alimenta şi furia. Aveam nevoie să-mi dau drumul, să scap de tensiune, de toată tensiunea.

— Nu sunt proprietatea nimănui! am izbucnit, simţindu-mă iar frustrată şi neajutorată.

Blake şi-a luat degetele de pe clitorisul meu. M-a apucat strâns de păr şi m-a tras către el, împingându-şi penisul întărit în fundul meu. Am tras brusc aer în piept, iar mânia mi s-a stins în vârtejul nevoii de a fi călărită.

— Te înşeli! Din secunda în care ţi-am pus inelul pe deget, ai devenit proprietatea mea. Nu face pe proasta şi nici nu te comporta ca şi cum n-ai şti-o. Mi-ai promis că nimeni n-o să se mai atingă vreodată de tine. Ai uitat? Te-am pedepsit atunci şi voi continua să-ţi pedepsesc fundul iar şi iar, până când o să aud nenorocitele alea de cuvinte!

S-a retras şi s-a mişcat într-o parte, iar în clipa următoare am simţit plesnitura curelei lui peste coapse. Ţipătul pe care l-am scos a fost înăbuşit de canapea, când am primit o nouă lovitură.

— Blake!

— Putem s-o ţinem aşa cât vrei tu. Faptul că-ţi văd fundul cum se înroşeşte nu face decât să mă excite.

— Noi nu eram împreună!

Vocea mea, încărcată de toate emoţiile care lui păreau a-i lipsi, s-a frânt când Blake a lăsat o nouă plesnitură arzătoare să-mi atingă fundul.

— Şi a cui naibii a fost vina? a lătrat el.

A mea. Pielea mi-a devenit de două ori mai fierbinte când încă o izbitură a nimerit în acelaşi loc. Am ţipat, m-am încordat şi m-am ferit, însă el mă ţinea prea strâns. Nu facea pauză

între lovituri. Voia să simt biciuiala aşa cum n-o mai simţisem niciodată până atunci.

Eşti proprietatea mea.

Vorbele mi s-au întipărit în creier în vreme ce încasam plesnitură după plesnitură, încordându-mă tot mai tare, până când am crezut că muşchii o să-mi înţepenească. Fiecare atingere îmi trezea o durere atât de mare, încât plăcerea părea ceva foarte îndepărtat. Fiecare atingere părea mai dură decât precedenta, până când am amorţit. Lacrimile îmi cădeau şi singurul loc în care mai puteam simţi chinul era sufletul, acolo unde eu îl rănisem şi pe el, şi pe mine.

Când Blake s-a oprit, abia dacă am simţit uşurarea. Imaginea camerei, văzută dintre pernele de pe canapea, era înceţoşată de lacrimi. El mi-a desfăcut genunchii şi m-am zguduit când mi-a atins cu palmele pielea sensibilă ce primise focul pedepselor lui. Degetele i-au alunecat de-a lungul crăpăturii dintre fese, pătrunzându-mi în vaginul umed şi adâncindu-se acolo. Am scâncit, copleşită de tot ce se întâmpla. Trupul meu era ca un fir de înaltă tensiune, amorţit şi, în acelaşi timp, supraîncărcat. În ciuda pedepselor, eram udă leoarcă în aşteptarea lui Blake.

El s-a retras, apoi şi-a lipit degetul ud de mijlocul anusului.

— Ar trebui să ţi-o bag aici. O meriţi, mi-a şoptit.

Am scuturat din cap. Rezistasem durerii, dar nu mai puteam suporta. Oricum nu credeam că aş fi putut îndura aşa ceva. Nu ştiam dacă avea să mă lase să-mi dau drumul, dar până şi o asemenea soartă înnebunitoare era mai bună decât aceea cu care mă ameninţa.

— Te rog, nu!

Un al doilea deget m-a pătruns şi m-a întins. Răsuflarea mi s-a oprit în gât, iar creierul mi s-a retrezit la viaţă, alungând ceaţa. Mi-am ridicat capul de pe canapea şi m-am încordat din creştet până-n tălpi.

— Nu! Te implor, Blake! Te rog, n-o face! Nu pot!

El a rămas neclintit în spatele meu şi s-a retras fără niciun cuvânt. Uşurarea m-a izbit ca un baros.

— Poate că nu în seara asta, dar o să te iau pe la spate. Poţi să te bazezi pe asta. Şi ştii de ce?

S-a lăsat în jos şi mi-a atins uşor urechea cu buzele.

— Pentru că eşti proprietatea mea, mi-a şoptit.

Am strâns din dinţi, simţind un firişor de îndârjire ce încă stăruia în mine. Nodul din gât anunţa torentul de emoţii ce năvălea către ochii mei. Aşteptare, durere, dragoste. Indiferent

câte minute sau ore trecuseră, ele aduseseră un şuvoi de emoţii, care mă sfârtecau precum o furtună cu tunete şi fulgere.

— O să ţi-o trag şi, Dumnezeu să mă ajute, n-o să-ţi dai drumul înainte să-ţi spun eu!

Apucându-mă strâns de şolduri, Blake şi-a strecurat penisul în deschizătura pulsatilă a vaginului meu şi l-a împins cu putere. Un geamăt aproape sălbatic a umplut aerul şi abia apoi mi-am dat seama că era al meu. Un fel de plăcere deznădăjduită mi-a inundat întreaga fiinţă. Îmi curgea prin vene, de parcă ar fi fost cel mai puternic drog, scoţându-mă din minţi şi ducându-mă în acel loc în care nimic nu mai conta pe lume, în afară de trupul lui în al meu. Folosindu-şi genunchii, Blake mi-a desfăcut şi mai tare picioarele, astfel încât să-i simt fiecare apăsare până în adâncul meu.

— A mea.

Se împingea ritmic în mine.

— N-o s-o mai uiţi niciodată, Erica.

Stăpânirea lui mă mistuia, mă ducea pe alt tărâm. Aveam nevoie de ea, aveam nevoie de el. De tot ce se întâmpla în acele momente. Şi *eram* a lui.

A mea. Eşti a mea. Sunt a ta. Pentru totdeauna. Repetam prosteşte cuvintele, ca pe o formulă sacră, până când au ajuns să-şi piardă sensul. Sunt proprietatea ta. Sunt proprietatea ta. Întotdeauna am fost.

— Aşa e. Eşti proprietatea mea, scumpo.

Am închis ochii. Spusesem vorbele cu voce tare. Pe toate! În goana nebună a dorului de el.

— Şi, fir-ar să fie, eu sunt proprietatea *ta!*

Mărturisirea lui mi-a întrerupt şirul gândurilor împrăştiate. Atunci Blake s-a împins în mine cu atâta forţă, încât am urlat. Degetele i s-au întors pe clitorisul meu, excitându-mă iar. Fiecare muşchi s-a întărit, însă el m-a ţinut bine de braţe. M-a prins în capcana plăcerii, limitându-mi mobilitatea, astfel încât să nu mai pot face altceva decât să-i simt mişcările brutale, frecarea incredibilă dinăuntrul meu. Nevoia de orgasm mă ardea de parcă aş fi avut foc prin vene.

— Blake... Oh, Doamne, te rog, lasă-mă să-mi dau drumul! Te iubesc! Sunt a ta... te rog... te rog. Nu mă pot opri!Vrei să-ţi dai drumul?

— Te rog?

— Atunci dă-ţi drumul, mi-a spus el.

Furtuna din mine a izbucnit la comandă. M-am crispat, trăgându-l în mine. Toţi muşchii mi s-au încordat într-o aparent nesfârşită stare de satisfacţie. Am început să plâng de plăcere, înăbuşindu-mi hohotele în pernele de sub mine. Toate s-au descătuşat, lăsându-mă să tremur lipsită de vlagă. Proptindu-se cu o mână de canapea, Blake şi-a obţinut plăcerea, punând stăpânire pe trupul meu cu aceeaşi patimă şi aceeaşi energie cu care-mi luase în stăpânire inima. Întreaga fiinţă. Am acceptat totul, dorindu-mi să mă posede până în suflet.

Cu un ultim avânt tăcut, el s-a îngropat în mine. Sudoarea mi-a răcit pielea. Blake mi-a acoperit spatele cu propriul trup, învăluindu-mă în căldura lui. Întregul meu corp parcă ofta, mai slăbit ca niciodată. În cele din urmă, el a lăsat să-i scape o răsuflare tremurătoare şi mi-a cuprins coastele cu braţul. Era o îmbrăţişare. Caldă şi, voiam eu să cred, iubitoare. Mi-am încleştat degetele pe abdomenul lui, căci îmi doream să-l păstrez aproape, să nu mă lase. Dar încă eram ţinută captivă, iar Blake nu voia să mă elibereze.

— Te iubesc! i-am spus.

După ce am rostit vorbele, m-am rugat să-l aud spunându-le la rândul lui. *Iartă-mă! Du-ne dincolo de problema asta!* Însă el a ieşit la repezeală din mine. După care nu l-am mai simţit deloc. Eliberată, m-am răsucit. Blake dispăruse în baie. Uşa s-a închis în urma lui, zgomotul ei părând puternic în tăcerea din cameră.

Goală şi rece, m-am aşezat pe podea şi mi-am strâns braţele în jurul trupului. După câteva minute de ascultat duşul, m-am mutat pe pat. Picioarele abia dacă m-au putut purta până acolo. M-am prăbuşit în aşternutul răcoros şi am tras plapuma peste mine, dorindu-mi ca, în locul învelitorii grele, să fiu cuprinsă de braţele lui Blake.

Am lăsat lacrimile să curgă. Au izvorât val după val, până când somnul a cufundat totul în beznă.

Capitolul 8

— Erica, trezeşte-te!

Am tresărit şi am deschis larg ochii, pe măsură ce încăperea, acum scăldată în lumină, începea să capete contur. Inima îmi bătea prea repede, de parcă o spaimă ascunsă ar fi stăruit încă în sufletul meu. Blake stătea lângă mine şi sorbea din cafea. Era complet îmbrăcat, într-o pereche de pantaloni şi o cămaşă proaspăt călcată. M-am mai relaxat puţin, recunoscătoare să-l văd acolo.

— Ne întâlnim cu Alex la prânz. Mi-a trimis un mesaj pentru a-mi spune că o să întârzie, dar tu ar fi bine să te pregăteşti.

M-am ridicat încet şi am tras de plapumă, pentru a-mi acoperi goliciunea. M-am frecat la ochi, aşteptând ca somnolenţa să se risipească. M-am uitat la ceas. Dormisem aproape douăsprezece ore şi totuşi mă simţeam ca drogată, obosită până-n măduva oaselor. Treptat, am început să-mi amintesc cele întâmplate cu o seară înainte. Nu băusem nicio picătură de alcool, dar, cumva, eram mahmură. Blake se ţinuse de cuvânt şi-mi trăsese o bătaie la fund pe care aveam s-o ţin minte toată viaţa. Am căutat în mine furia, însă n-am găsit în suflet decât durerea lăsată de tristeţe şi regret.

Când am încercat să-i surprind privirea lui Blake, el s-a îndepărtat, îndreptându-şi atenţia către telefon.

— Ar trebui să te aranjezi.

M-am sprijinit cu spatele de perne. Mi-am dus mâna spre părul ciufulit, iar gândurile mi s-au îndreptat către felul în care încheiaserăm seara trecută. Singuri. Foarte departe unul de celălalt. Chircindu-mă, am găsit forţa de a mă ridica în picioare. Mişcările nu-mi erau nici pe departe sprintene când am pornit către baie. Îmi simţeam muşchii ţepeni, iar o durere surdă îmi pulsa în spatele ochilor.

Am zăbovit sub duş, găsind o cale de evadare sub jetul fierbinte, ca şi cum apa ar fi putut să spele suferinţa ce persista în toată fiinţa mea. Prin mintea obosită, îmi treceau, ca nişte fulgere, gânduri legate de James şi de greşeala pentru care acum plăteam laolaltă cu iubitul meu. Blake era turbat de gelozie, dar înţelegeam câtă durere îi pricinuisem seara trecută.

Se îndepărtase de mine şi, fără nici măcar un cuvânt, mă lăsase singură cu enormitatea a ceea ce facuserăm. Nu fusese prima noastră seară arzătoare. Blake mă mai împinsese către

marginea prăpastiei, pentru ca apoi să ne prăbuşim împreună dincolo de ea. Dar, la bine sau la rău, nopţile din trecut le încheiaserăm împreună. Cu excepţia celei din urmă. Iar când Blake mă lăsase singură, depăşise o limită. Trecuse dincolo de o graniţă invizibilă, despre a cărei existenţă nici nu ştiam. Poate că şi eu întrecusem o limită, prin faptele cu care-l scosesem din fire. Însă golul pe care mi-l lăsase el în suflet nu semăna cu nimic din ce mai simţisem până atunci în relaţia noastră. Acel gol arunca acum o umbră asupra durerii şi pedepselor la care mă supusese, făcându-le să pară mult mai întunecate.

Fierbinţeala duşului mă moleşea şi mă obosea iar. Am oprit apa şi am ieşit pentru a mă şterge, simţind cu intensitate faptul că Blake se afla de cealaltă parte a uşii, ţinându-mi sufletul în mâini. La un moment dat trebuia să vorbim despre cele întâmplate, însă nu avea să fie o discuţie uşoară. Nu-mi stătea capul la oferta pe care trebuia să i-o fac lui Alex, dar, cumva, asta nu mai conta atât de mult cât s-ar fi cuvenit.

Cât timp eu m-am îmbrăcat pentru întâlnire, Blake a lucrat la laptopul lui. Nu ne-am adresat niciun cuvânt. Ca atrasă de o forţă magnetică, privirea îmi tot aluneca spre el. Dar, dacă a simţit asta, atunci nu mi-a arătat-o, concentrarea părându-i netulburată.

Oricum, şi dacă ar fi vrut să discutăm, ce i-aş fi zis? În schimb, am intrat în ritmul paşilor lui şi l-am urmat în restaurantul de la parterul hotelului, unde ne-am aşezat la masă. Am încercat să-mi ascund tresărirea când m-am aşezat pe scaunul meu. Nu puteam ignora disconfortul pe care mi-l pricinuiau vânătăile de pe fund, dar nu voiam să-i dau lui Blake satisfacţia de a şti că mă deranjau.

Alex m-a salutat când a sosit. I-am zâmbit fără vlagă şi am continuat cu politeţuri. I-am zis ceva despre faptul că plecasem mai devreme de la petrecere fiindcă nu mă simţeam bine. Ceea ce era destul de adevărat. El a vrut să afle mai multe detalii despre Clozpin, să înţeleagă organizarea site-ului. Am dat din cap în semn de încuviinţare, însă focul, care altădată poate că ar fi preluat controlul asupra mea şi m-ar fi ajutat să fac faţă discuţiei, nu era acolo şi pace. Nu făceam decât să mă uit la mâncare, căci nu-mi era câtuşi de puţin foame. Gândurile mi se învârteau în jurul celor întâmplate între mine şi Blake. Ce altceva mai conta atunci când relaţia noastră nu mergea bine?

O tăcere stânjenitoare s-a aşternut în jurul mesei, dar acea

parte din mine căreia ar fi trebuit să-i pese pur şi simplu nu era interesată. Mâna lui Blake mi-a atins genunchiul pe sub masă şi mi l-a strâns uşor. Am ridicat privirea. Contactul cu el îmi făcea inima să zvâcnească în piept, de parcă abia atunci ar fi reînceput să bată. Blake s-a încruntat uşor, întrebător, însă când am dat să vorbesc, ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Alex, ne întoarcem imediat, a spus el repede.

Ca prin ceaţă, ne-am ridicat de la masă şi am găsit puţină intimitate în celălalt capăt al restaurantului. Întunericul ne învăluia. Trupul lui s-a apropiat, parcă împingându-mi afară aerul din plămâni. L-am aşteptat să mă atingă. Aveam nevoie să mă atingă, altfel urma să cedez nervos.

Cu blândeţe, Blake şi-a ridicat mâinile şi mi-a cuprins faţa în palme. Am oftat, simţind cum oboseala de mai devreme pune din nou stăpânire pe mine. El mi-a întors capul în sus, făcându-mă să-l privesc drept în faţă. Acei ochi care mă distrugeau, în care se dezlănţuiau umbrele şi pasiunea (tot ce ajunsesem să iubesc la bărbatul de lângă mine) se uitau fix la mine.

Te iubesc! Asta aş fi vrut să-i spun. Aş fi vrut să las cuvintele să se reverse iar şi iar, până când avea să mi le spună la rândul lui.

— Blake...

— Te simţi bine?

Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare. Fiecare atingere în plus mă copleşea. Ochii mi s-au umplut iar de lacrimi, care acum au început să curgă. Mi-am dus mâinile către pieptul lui, dorindu-mi să-i simt căldura, forţa.

— Nu mai pot, Blake. Nu în clipa de faţă. Îmi pare rău... pur şi simplu, nu pot.

El m-a îndemnat să tac şi mi-a şters lacrimile.

— Pot să mă ocup eu de întâlnire, OK?

— Nu, nu-mi permit să ratez discuţia asta. Trebuie să fiu acolo!

— Nu strici nimic. E în regulă. O să vorbesc eu cu Alex. Tu du-te sus şi odihneşte-te!

M-a prins de umeri, apoi şi-a lăsat palmele să-i alunece uşor peste braţele mele, oprindu-se acolo doar pentru o clipă înainte de a pleca. Până să apuc să-l chem înapoi, el deja se făcuse nevăzut, iar eu eram din nou singură.

M-am îndreptat repede către lifturi, cu capul plecat pentru a-mi ascunde faţa plânsă. Îmi tot ştergeam lacrimile, însă ele continuau să izvorască. Ce naiba era cu mine?

Întoarsă la etaj, mi-am rotit privirea prin camera goală. Goală, la fel ca inima mea îndurerată. Îl voiam pe Blake acolo. Detestam faptul că lipsea, dar în clipele acelea nu eram în stare să stau la masă cu Alex şi să discut despre afaceri. Ironic, de vreme ce ăsta fusese scopul întregii călătorii.

Fără să mă dezbrac, m-am prăbuşit pe spate în patul nefăcut. Mă trezisem tânjind după atingerea lui şi iată-mă abia supravieţuind fără ea. Am adormit, gata să mă întorc acasă, rugându-mă să reuşesc cumva să mă trezesc şi s-o iau de la capăt.

* * *

M-am aşezat pe un scaun din capul mesei de şedinţe şi am aşteptat ca restul echipei să ia loc în jurul meu. După ce dormisem aproape toată după-amiaza la hotel şi în timpul zborului de noapte către casă, ar fi trebuit să mă simt odihnită. O parte din ceaţa emoţională se mai risipise. Îndeajuns încât, până la urmă, când Blake îmi descrisese pe scurt întâlnirea lui cu Alex, mintea mea să se întoarcă, fără tragere de inimă, la afaceri. Clauzele asupra cărora căzuseră de acord erau bune, mult mai bune decât cele pentru care aş fi insistat eu şi chiar decât cele pe care le-aş fi propus. Voiam să fiu surprinsă, dar cu Blake la cârmă, nici n-ar fi trebuit să mă aştept la mai puţin. Tot ce trebuia să fac era să profit de ocazie atâta vreme cât oferta era încă valabilă şi să acţionez astfel încât să putem rămâne în frunte.

— Cum a fost în San Francisco?

Vocea lui Alli mi-a întrerupt gândurile rătăcite. Se aşezase pe scaunul de lângă al meu. I-am întâlnit ochii căprui, dorindu-mi să existe o cale prin care să-i pot explica tot ce se întâmplase. Scumpa, iubitoarea mea prietenă! Nici n-aş fi ştiut de unde să încep. Cum să deschid discuţia privind faptul că eram pedepsită de către viitorul meu soţ întrucât cineva mă prinsese sărutându-mă cu unul dintre angajaţii mei, pe vremea când eu şi Blake eram despărţiţi? Doamne, actuala mea dilemă părea încâlcită în toate felurile posibile!

— Bine, am minţit eu.

Mă durea tot corpul şi, sigur, sexul era motivul, dar trecuseră ore întregi de când nu mai exista nicio emoţie reală între mine şi Blake. Pe drumul spre casă, toate formele de comunicare dintre noi fuseseră serbede. Îi simţisem însă ezitarea, încordarea din fiecare cuvânt sec, grija cu care îmi evita ochii insistenţi, în timp ce eu îl imploram în tăcere să-mi

ofere mai mult. O privire, o atingere, orice mi-ar fi dat de înţeles că avea să fie bine.

Prea stoarsă ca să-l mai forţez, mă mulţumisem să acţionez mecanic. Erau trăiri pe care mi le aminteam, căci mi le mai pricinuisem singură cu puţin timp în urmă, când mă despărţisem de Blake în cu totul alte circumstanţe. Acum mă consumau din nou. Uram faptul că nu ştiam ce gândea, însă o parte din mine se temea de răspunsul pe care l-aş fi primit dacă aş fi îndrăznit să-l întreb. Aveam nevoie să cred că urma să depăşim situaţia, că exista o lumină la capătul tunelului. Dacă aş fi crezut, fie şi pentru o secundă, că nu vom reuşi, atunci probabil că n-aş fi fost în stare să merg mai departe.

Oamenii îşi trăgeau scaunele unul câte unul, timp în care eu am scris câteva notiţe. Mi-am împins în adâncul sufletului toate temerile, refuzând în tăcere să las ca evenimentele din weekend să-mi dea peste cap toată ziua. În ciuda tuturor celor întâmplate, aveam de lucru, şi trebuia să-i dau zor.

James s-a aşezat pe locul din faţa lui Blake. Aerul a devenit greu în jurul meu, umplând spaţiul dintre cei doi. Dezgustul reciproc trosnea în atmosferă. Limpezimea pe care abia începusem s-o capăt s-a spulberat când i-am surprins ochii lui Blake. James s-a foit pe scaun când iubitul meu i-a aruncat o privire atât de înveninată, încât nu m-ar fi surprins ca, în doar câteva secunde, să-i văd luându-se, la propriu, de gât.

Am blestemat în sinea mea, întrebându-mă cum de reuşise Blake să mă convingă să-l las pe el să conducă şedinţa, ştiind că James urma să fie de faţă, în toiul evenimentelor. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Blake căuta ocazia de a-l întâlni faţă în faţă, de a începe ceva ce putea sfârşi.

M-am grăbit să vorbesc şi să le atrag atenţia asupra chestiunilor curente.

— În weekendul ăsta, Blake şi cu mine ne-am întâlnit cu Alex Hutchinson, un posibil viitor partener, care ne-a dat permisiunea de a direcţiona vânzările online către site-ul lui, în schimbul comisioanelor şi a unei expuneri mai mari. Încă lucrăm la detaliile colaborării, dar asta va fi pentru noi o şansă notabilă de a creşte, de a ne extinde dincolo de ce am făcut până acum şi de a ne lărgi orizontul. Pentru a profita la maximum de ocazie, va trebui să aducem câteva modificări platformei noastre.

— Vreo noutate în privinţa furnizorilor de publicitate? a întrebat James, înfrânându-mi veştile bune cu realitatea rece a

loviturii pe care deja o primiserăm în urma strădaniilor site-ului concurent.

Alli a intervenit.

— De săptămâna trecută, nu s-a mai retras nimeni, deci poate că Risa a cules deja toate perele mălăieţe căzute în gurile lor nătăfleţe, ca să spun aşa. Să sperăm că toţi ceilalţi ne vor rămâne loiali pe durata extinderii.

Mi-am ascuns o grimasă. Ştiam eu alte câteva porecle alese pe care aş fi preferat să le folosesc în ceea ce-o privea pe Risa.

— Care-s termenele-limită? s-a interesat Chris, programatorul nostru amator de cămăşi hawaiiene.

— Cât mai curând cu putinţă. Ştiu că va fi dificil să clădim noul parteneriat menţinând în acelaşi timp ceea ce avem. Dar mă gândesc că, după toate prin câte am trecut când am fost atacaţi de hackeri, vom putea lucra cu uşurinţă la mai multe sarcini simultan. Sid, ai putea să începi să te uiţi la interfaţa de programare a aplicaţiilor?

Blake i-a întins un teanc de hârtii.

— Am toată documentaţia pentru tine. Alex şi cu mine am trecut-o în revistă. Ar trebui să fie destul de simplu de implementat.

Cu ochii mari de uimire, Sid s-a întins să ia foile. Am schiţat un zâmbet, nefiind încă pregătită pentru a sărbători, dar simţindu-mă recunoscătoare că măcar îi trezisem interesul lui Sid. Mă cam speria să văd cum planul merge înainte. Pătrundeam în ape neexplorate, însă asta trebuia să fac. Înotam sau ne duceam la fund, iar eu eram hotărâtă să supravieţuim. Oportunitatea oferită de Alex părea să fie colacul de salvare care ne trebuia.

Am continuat prin a le împărţi tuturor sarcini, iar restul întrunirii a mers bine. Între timp, am început să simt că revin cu picioarele pe pământ. Fusesem plecată doar un weekend, dar mă întorsesem complet răvăşită. Faptul că mă aflam din nou în mijlocul echipei îmi oferise un punct de sprijin şi eram nerăbdătoare să încep noul proiect. Încordarea pe care o simţeam radiind din trupul lui Blake se mai domolise, deci poate că şi pentru el era valabil acelaşi lucru. James, însă, îmi aruncase câteva priviri îngrijorate. Ca întotdeauna, el ştia când se întâmpla ceva, când nu eram în apele mele. Doar că n-aveam idee cum să-i explic vreodată motivul. Am scos un oftat obosit. Ce n-aş fi dat să mă întorc în timp!

Şedinţa a luat sfârşit, iar oamenii au început să se împrăştie.

Eu mi-am strâns notiţele, pregătindu-mă să mă întorc la masa mea de lucru şi să-mi încep ziua.

— Trebuie să vorbim.

Blake rostise cuvintele cu glas scăzut, ameninţarea fiind evidentă în tonul lui. Mi-am ridicat ochii şi l-am găsit uitându-se ţintă la James. Acesta stătea neclintit, în spatele unei măşti de presupusă indiferenţă.

— Despre?

Blake s-a ridicat încet.

— Cred că ar fi mai bine să purtăm discuţia în particular. Mergem?

A arătat înspre uşă. James s-a săltat cu nonşalanţă de pe scaun şi a luat-o înainte. Inima îmi bătea nebuneşte, în vreme ce mă uitam prin birou. Nimeni nu părea să-şi fi dat seama ce se petrecea. Am pornit în grabă după cei doi. Până să închid uşa şi să-i ajung din urmă, ei deja străbătuseră câţiva metri din hol.

Blake s-a oprit în faţa lui James, cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate la piept.

— Voiam să fiu eu cel care-ţi cere să-ţi dai demisia. De preferinţă, săptămâna asta.

— Poftim?

Ţinuta lui James a devenit mai crispată.

— Erica e şefa mea, nu tu.

— Nu ăsta-i esenţialul. O să pleci.

Tonul lui Blake nu lăsa loc de îndoială. Furia şi confuzia mi-au străfulgerat întreaga fiinţă. Voiam ca Blake să ştie cât de rău îmi părea, cu câtă disperare îmi doream să îndrept relaţia dintre noi. Dar mă ataca în punctul cel mai sensibil: afacerea. Activitatea din care-mi câştigam existenţa. Adăpostul care era al meu, numai al meu, şi asupra căruia el arunca o umbră cu toate pretenţiile lui.

— Blake, ce faci? Încetează!

Am făcut un pas către cei doi, sperând să nu fim auziţi de nimeni din birou. Blake s-a întors către mine, iar în ochii lui am citit toată suferinţa pe care i-o provocasem, amestecată cu furia concentrată asupra lui James.

— El pleacă, Erica. E simplu. Asta dacă nu cumva preferi să plec eu.

— Doar nu vorbeşti serios!

Mă holbam la el, aproape prea obosită ca să-i mai pun la încercare hotărârea. Râsul slab al lui James ne-a întrerupt

confruntarea. Privirea lui de un albastru rece îl fixa pe Blake, în timp ce pumnii i se strângeau de-o parte şi de alta a corpului.

— Tu chiar laşi succesul să ţi se urce la cap, nu-i aşa, Landon? Ai impresia că poţi să defilezi pe aici şi să latri ordine. Ce soi de ticălos îngâmfat face aşa ceva? Ba mai ai şi tupeul s-o atingi! Ar trebui să-ţi trag eu ţie o mamă de bătaie, asta ca să ştii cum e.

Cu maxilarul încordat, Blake s-a răsucit brusc înapoi către James.

— Ce dracu' spui tu acolo? N-am lovit-o niciodată!

Am făcut un pas şovăitor înainte, căci în momentul acelea nu-mi plăcea ideea de a interveni fizic între ei. Având în vedere câtă emoţie plutea în aer, nu eram convinsă că nu aveam să fiu rănită într-o eventuală încăierare.

— James, nu! N-ai înţeles.

— I-ai spus că te-am bătut?

Privirea rugătoare a lui Blake a întâlnit-o pe a mea, părând plină de nedumerire şi, poate, cu un licăr de vinovăţie. Dar pricepuse totul pe dos! Inima mi s-a frânt, iar lacrimile au ameninţat să iasă din nou la iveală.

— Nu! Doamne, încetaţi pur şi simplu, amândoi!

James s-a apropiat cu grijă de mine şi mi s-a adresat pe un ton mai blând.

— N-ai nevoie de mizeria asta, Erica. Spune numai un cuvânt şi îl dau afară de-aici.

— Pe dracu!

În clipa următoare, Blake l-a împins pe James, făcând ca trupul ceva mai scund al acestuia să se izbească de zid. James a reacţionat imediat şi a dat să-i tragă un pumn, pe care Blake a reuşit să-l evite în ultima secundă. Cei doi au început să se lupte. S-au îmbrâncit şi au tras unul de celălalt, până când am fost convinsă că aveau să se sfârtece reciproc, dacă eu continuam să stau cu mâinile în sân. Îmi doream cu disperare să-i opresc.

— Daniel m-a lovit! am strigat, renunţând să mă mai agăţ de taină, dacă asta însemna să pun capăt nebuniei.

Blake l-a împins pe James şi, pentru moment, a păstrat distanţa faţă de acesta, în vreme ce amândoi gâfâiau, cu ochii arzând de furie. Nedumerirea i-a mai înmuiat puţin trăsăturile lui James.

— Cine?

— El e... nu contează. Dar atunci când m-ai văzut în starea aia, tocmai mă întâlnisem cu el. Ne certaserăm şi...

Am oftat, iar povara ultimelor patruzeci şi opt de ore s-a prăbuşit dintr-odată asupra mea.

— M-a lovit.

S-a lăsat tăcerea. Fără cuvinte, fără pumni. Niciunul dintre bărbaţi nu se mai clintea. Expresia de pe chipul lui Blake îmi zdrobea măruntaiele. De parcă n-ar fi fost îndeajuns că aflase despre James, ultimele vorbe rostite de mine aruncaseră pe figura lui un aer de trădare care mă îndemna să mă apropii imediat de el. Să-l iau în braţe şi să-mi cer din nou scuze. Pentru tot.

— Mai întâi asta, a spus el, arătând către James, iar acum îmi zici că Daniel a dat în tine. Ce naiba se petrece, Erica? Mai e ceva ce ai vrea să-mi mărturiseşti? Hai să dăm toate cărţile pe faţă!

Buza a început să-mi tremure, căci lacrimile apăruseră din nou. Prea absorbit de propria mânie, în ziua aceea Blake nu avea să-mi simtă remuşcarea. Eram singură cu ea. Singură şi zbătându-mă să păstrez măcar iluzia bunei înţelegeri între viaţa mea personală şi cea profesională. O cauză mai pierdută decât oricare alta pe care o văzusem vreodată.

— Ar trebui să plecaţi. Amândoi. Duceţi-vă!

Ultimele cuvinte mi s-au oprit în gât, lipsite de convingere şi reflectându-mi starea de nervozitate.

James a tras o înjurătură şi ne-a lăsat singuri, dispărând în josul scării. Uşa de la parter s-a trântit în urma lui, iar sunetul a răsunat până la noi. Blake a rămas nemişcat, sfredelindu-mă cu privirea. Tăcerea lui mă durea şi, peste ea, gândurile mi se învolburau zgomotoase.

Aproape că reuşeam să le aud şi pe ale lui. Erau noi întrebări privind motivul. *De ce fusese atât de proastă? Atât de încăpăţânată?* Când m-am uitat în ochii lui răniţi, ei mi au confirmat bănuielile. Efortul de a-şi stăpâni furia, apogeul suferinţei, era evident în atitudinea lui. Muşchii braţelor erau încordaţi, cu siguranţă încă pregătiţi să-i tragă lui James un pumn, pe care să-l ţină minte o săptămână.

Mi-aş fi cerut iertare, aş fi încercat să-l aduc înapoi la mine, dacă n-aş fi fost al naibii de supărată pe propria mea persoană. Ştiam că Blake era gelos, dar mersese prea departe. N-avea niciun drept să-l înfrunte pe James şi să intre cu bocancii în afacerea mea. Indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Nici măcar nu ştiu ce să-ţi zic, a început el în cele din urmă.

— Atunci nu mai spune nimic. Blake... sunt epuizată, mă doare şi, serios vorbind, mă aflu la un pas de a-mi pierde minţile. N-am nevoie să mă iei la rost şi să-mi arunci în cârcă toată vina.

Vocea mi-a tremurat, când mi-am şters o lacrimă scăpată printre gene.

— Poate că sunt vinovată, dar n-aş suporta s-o aud acum din partea ta. N-aş rezista!

El a şovăit preţ de câteva clipe, răstimp în care tăcerea grea a umplut iar spaţiul dintre noi. Apoi a plecat, fără să mai scoată o vorbă.

Părăsea din nou lumea mea. L-am urmărit cum se îndepărtează, uşurată că nu mai simţeam apăsarea resentimentelor lui şi totuşi infinit mai nefericită decât fusesem până atunci.

Capitolul 9

Ajunsă în hol, am ezitat, cu mâna pe clanţa uşii. Râsetele lui Alli şi ale celorlalţi răzbăteau prin pereţii noului apartament. Îmi doream să sărbătoresc, să mă bucur pentru prietena mea şi pentru Heath, dar mă aflam în capătul diametral opus unei asemenea emoţii, atâta vreme cât Blake mă ţinea la distanţă.

El îmi respectase literalmente rugămintea de a nu mai spune nimic şi a pleca. Se scurseseră deja vreo două zile. Seara trecută lucrase iar până târziu, ajungând acasă după ce eu mă culcasem şi trezindu-se înaintea mea. Singura dovadă a faptului că trecuse pe acolo era cana de cafea rămasă goală în chiuvetă. Întotdeauna părea să stea la limita inaccesibilităţii şi, cu toate că eram furioasă la rândul meu, distanţa dintre noi îmi sfâşia inima.

Am tras aer în piept şi am împins uşa, nici pe departe pregătită pentru dragostea care năvălea asupra mea ori de câte ori mă aflam în preajma rudelor lui Blake. Dragoste care însă era şi molipsitoare, făcându-mă să sper că ei vor reuşi să mă scoată, poate să-l scoată chiar şi pe Blake, din depresia în care ne aflam.

Parcă oglindind perfect vitalitatea lui Alli şi Heath, apartamentul vuia de râsete, de murmurul conversaţiilor şi de chiotul puternic al prietenei mele, care a însoţit pocnetul dopului de la sticla de şampanie.

— Erica!

Sora mai mică a lui Blake, Fiona, a dat fuga să mă îmbrăţişeze de cum am intrat în camera de zi. Catherine a urmat-o îndeaproape, apropiindu-se pentru o caldă îmbrăţişare de îndată ce fiica ei s-a retras.

— Ce mai faci, iubito? Arăţi minunat!

— Sunt bine. Mulţumesc!

I-am oferit un zâmbet şters, privind jenată către hainele pe care le adunasem la nimereală. Judecând după cât de concentrată fusesem în ultima vreme, mă miram că nu purtam pantofi desperecheaţi. Fustă neagră, bluză neagră şi balerini. Era o ţinută greu de ratat.

Când i-am întâlnit din nou privirea lui Catherine, am zărit pe fruntea ei o cută de îngrijorare. M-am înviorat pe loc, afişând o figură veselă. Orice s-ar fi întâmplat, nu voiam ca problemele mele cu Blake să-i strice petrecerea lui Alli. Era un moment important pentru ea şi Heath, iar eu deja îmi făceam griji că o

eclipsasem cu toate nebuniile legate de nuntă, pe care mă asigurase că trebuia să le discutăm în seara aceea.

Alli ni s-a alăturat, m-a luat de mână şi m-a tras în interiorul casei.

— Hai să-ţi fac turul!

— Sigur!

Mi-am fluturat repede mâna în semn de salut către Heath şi Greg, înainte să-i pierd din ochi. Alli m-a condus din cameră în cameră, prin toată locuinţa. Aşa cum m-aş fi aşteptat din partea oricărei proprietăţi a unui Landon, apartamentului nu-i lipsea nimic. Culori calde, încăperi spaţioase şi decoraţiuni de bun gust. În unele camere erau îngrămădite încă o mulţime de cutii, dar, în cea mai mare parte, locul părea deja un cămin. Căminul lor.

— E superb, Alli!

Umerii i s-au înălţat când mi-a zâmbit.

— Mersi! Îl ador! Abia aştept să-l personalizăm. Heath a muncit mult în ultimul timp, dar sper ca, în curând, să ne putem ocupa ceva mai mult de casă.

Am zâmbit la rândul meu, admirând progresele făcute de ea şi Heath. El ieşise de doar două săptămâni de la dezintoxicare, dar acum înaintaseră deja foarte mult pe drumul către o viaţă normală, o viaţă mai bună în doi. Alli muncea de zor pentru a se pune la curent cu afacerea mea, iar Heath făcea acelaşi lucru cu a lui Blake. Acesta din urmă voia să-şi implice mai mult fratele în munca lui şi, din câte auzisem, Heath lua taurul de coarne, investind mai mult efort ca niciodată.

În adâncul sufletului mă bucuram pentru ei, mă bucuram foarte mult. Dar nu puteam să nu fac o paralelă între cuplul lor şi cel format de mine cu Blake. Noi, cu toate că locuiam împreună, ne simţeam mai departe unul de celălalt decât eram pe vremea când locuiam la etaje diferite. Mutarea fusese uşoară, aproape prea uşoară. La început ezitasem, însă la insistenţele lui Blake, sacii supraîncărcaţi pe care îi adusesem, cu două luni în urmă, din căminul facultăţii Harvard făcuseră un nou drum pe scări în sus. În nici douăzeci şi patru de ore, viaţa mi se împletise şi mai strâns cu bogăţia lui organizată. Deşi îmi plăcea să împărţim acelaşi spaţiu, nu simţisem niciodată că apartamentul lui era şi al meu, nu aşa cum noua ei locuinţă îi aparţinea lui Alli.

— Mă bucur foarte mult pentru voi, am spus, încercând să nu-mi las vocea să tremure, în timp ce Alli se uita la mine,

aşteptând să-i dau încredere, s-o sprijin ca prietenă.

Ea mi-a zâmbit mulţumită, apoi m-a luat de braţ.

— Mersi, scumpo! Sunt fericită. Acum hai să ne umplem de şi mai multă bucurie, bând nişte şampanie. Trebuie să intrăm în detaliile privitoare la nuntă şi, împreună cu Fiona, să punem la punct ultimele chestii pentru petrecere.

— Petrecere?

Alli a ridicat brusc ochii, ducându-şi mâna la gură.

— Oh, fir-ar să fie!

— Ce e?Oh, fir-ar, fir-ar, fir-ar! Uită că am spus ceva.

Am oprit-o să iasă din cameră.

— Vorbesc serios, Alli! Dă-i drumul şi spune!

Umerii i-au căzut.

— Trebuia să fie o surpriză. Catherine vrea să organizeze o mică petrecere de logodnă pentru voi doi.

Am ridicat din sprâncene.

— Blake ştie?

— Bineînţeles.

— Mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— Ne-am gândit că ar fi mai distractiv să rămână o surpriză. Ştiu că te stresează tot ce se întâmplă acum cu afacerea. N-am vrut să te mai încărcăm cu încă o problemă. Şi zău că nu-i mare lucru! Doar o mică festivitate la ei acasă, la care sunt invitaţi câţiva prieteni de familie, care vor să vă întâlnească şi să facă schimb de noutăţi cu toată lumea.

Ca la un semn, stomacul mi s-a întors pe dos. Nu-mi puteam închipui cine intra în categoria *prieteni de familie,* dar, având în vedere cât de tensionată era relaţia dintre mine şi Blake, aş fi putut la fel de bine să fiu singură pe mai toată durata evenimentului. Gândul era departe de a mă linişti.

— Te deranjează?

— Sunt bine, am insistat. Pare distractiv. Să-mi spui dacă pot ajuta cu ceva.

— Nu-ţi face nicio grijă! Cred că mama lui Blake are totul sub control. Voi nu trebuie decât să veniţi şi să fiţi voi înşivă.

M-a luat de mână şi mi-a strâns-o uşor, în timp ce ne întorceam în camera de zi. Fiona tocmai turna şampania în pahare, lăsând lichidul să se înalţe cât mai aproape cu putinţă de margine, fără ca spuma să se reverse.

— Voi unde aţi dispărut? am întrebat.

Fiona s-a aşezat din nou pe canapea, cu paharul ei în mână.

— Sus. E o terasă pe acoperiş. Arată foarte frumos într-o

seară ca asta, imediat după apusul soarelui.

M-am întrebat dacă Blake sosise şi urcase deja, împreună cu tatăl şi fratele lui, însă îmi era ruşine să recunosc că n-aveam aproape nicio idee unde era de o zi şi o noapte încoace. Îmi doream să cred că ziua aceea avea să fie diferită. În prezenţa familiei, Blake părea întotdeauna mai uman, mai puţin asemănător unui zeu. Poate că, în preajma lor, urma să putem doborî zidul ridicat între noi, astfel încât să vorbim cu adevărat. Ca proaspăt logodiţi, trebuia să fim îndrăgostiţi, să avem o relaţie stabilă, să ne dorim apropierea. În momentele acelea, însă, abia dacă puteam împărţi aceeaşi cameră fără să existe o tensiune palpabilă între noi.

Alli şi cu mine ne-am aşezat în faţa Fionei, pe o canapea modulară. Am admirat spaţiul deschis şi lumina ce se revărsa printr-o fereastră boltită, aflată în partea din faţă a încăperii.

— Cred că ar trebui să ciocnim. În cinstea mutării!

Fiona şi-a înclinat paharul către Alli.

— Şi, desigur, pentru logodna lui Blake cu Erica!

— Noroc! am spus la unison.

Apoi ne-am relaxat şi am sorbit din băutură. Poate că tocmai de asta aveam nevoie, câtă vreme Blake se mai răcorea: puţină şampanie şi ceva timp între fete. Fără să mai piardă vremea, Alli s-a apucat să scotocească prin geanta lăsată pe podea.

— Că veni vorba de logodnă…

A scos un teanc considerabil de reviste pentru mirese, împodobite cu semne colorate. Nerăbdarea mea de a petrece puţin timp între fete a încetat brusc.

— Evident, lucrul cel mai important e să-ţi alegi rochia, Erica, dar în seara asta trebuie să ne hotărâm asupra culorilor, pentru că mă înnebuneşte să nu ştiu şi aşa sunt eu, egoistă.

Am râs încet. Nu mă gândisem nici măcar o clipă la aşa ceva. Cel puţin nu din gimnaziu, când rozul şi movul sunt în fruntea listei de preferinţe a oricărei fetiţe. Fiona şi-a schimbat locul, aşezându-se de cealaltă parte a lui Alli.

— Oh, asta-mi place la nebunie! Dar poate în varianta bleumarin, a spus ea, arătând către unul dintre modele.

Alli şi-a ţuguiat buzele.

— Nu ştiu. Dacă alegem o ceremonie pe plajă, contrastul s-ar putea să nu fie suficient de puternic. Ce-ai zice de mov sau ceva cu adevărat vesel, cum ar fi fucsia.

Fiona a izbucnit în râs.

— Ar fi minunat să-i punem pe Heath şi Blake să poarte veste

şi cravate roz!

Alli a început să râdă şi ea. N-a trecut mult până când furtuna lor de idei a ajuns la centuri roz cu sclipici, făcându-le aproape să cadă de pe canapea de la atâtea hohote. Eu aş fi fost dispusă să-mi dau acordul, dacă asta ar fi însemnat să schimbăm subiectul. Atunci am auzit ceva zgomot în bucătărie şi mi-am amintit că mama lui Blake pregătea singură cina pentru tot grupul. Bărbaţii încă nu se zăreau pe nicăieri.

— Mă duc să văd cum merge gătitul. Mă întorc imediat.

Am dispărut în bucătărie, unde am găsit-o pe Catherine amestecând ceva într-o cratiţă uriaşă, din care ieşeau aburi. Cina mirosea delicios, a mâncare italiană. Dintr-odată mi s-a făcut foame, deşi de-a lungul zilei nu prea avusesem poftă de mâncare.

— Hei, scumpo! Să-ţi dau ceva?

— Oh, nu! Sunt bine. Mă întrebam doar dacă n-ai nevoie de o mână de ajutor.

Catherine mi-a zâmbit.

— Cred că mă descurc. Tu du-te şi stai cu fetele!

Am cercetat încăpătoarea bucătărie de firmă, dorindu-mi să găsesc ceva de curăţat. Orice, numai să am o scuză pentru a-mi mai întârzia cu câteva minute întoarcerea în camera de zi. În bârlogul domnişoarelor de onoare!

Ce naiba era cu mine? Nu-şi doresc toate femeile de pe planetă să se lase prinse în tot procesul ăsta? Cum puteam eu să conduc o afacere legată de modă şi să nu mă intereseze câtuşi de puţin detaliile a ceea ce promitea să fie un eveniment cu mult mai grandios decât mi-aş fi imaginat vreodată? Cu fiecare secundă care trecea, noţiunea de „nuntă mare şi albă” căpăta noi sensuri, pe măsură ce Alli şi Fiona rivalizau pentru a le fi acceptate propunerile.

Mi-am muşcat buza şi am început să scormonesc prin minte, în căutarea unei scuze de a rămâne la bucătărie.

— Eşti OK?

— Da, sunt bine.

Am dat din cap în semn de încuviinţare. Totuşi, în clipa asta nu m-ar deranja să mă înghită pământul.

— Cred că am doar nevoie de o pauză. Fetele sunt...

Catherine a zâmbit din colţul gurii, privindu-mă cu o tăcută înţelegere.

— Te scot din minţi?

Am râs.

— Poate, puţin.

Noi hohote au răzbătut din camera de zi, iar eu şi mama lui Blake ne-am uitat cu subînţeles una la cealaltă.

— Alli a lăsat din greşeală să-i scape vestea despre petrecerea de logodnă. Mulţumesc! Nu trebuia.

— Oh! Prostii! Vreau s-o organizez. Habar n-ai cât de mult i-a entuziasmat pe cei din familia noastră anunţul vostru. Abia aşteaptă să te întâlnească. Sinceră să fiu, abia aşteaptă şi să-l întâlnească pe Blake. El poate fi un pic retras când e vorba despre a-şi face apariţia în faţa rudelor mai îndepărtate.

— Ei bine, eu îţi mulţumesc încă o dată. Mă simt prost pentru că probabil ar trebui să mă gândesc la asemenea lucruri. Probabil ar trebui să fac o duzină de chestii care mie nici nu mi-au trecut prin minte în ultima vreme.

Totul se mişca prea repede. Munca. Pregătirile pentru nuntă. Şi, de parcă astea n-ar fi fost îndeajuns, conflictul cu Blake ameninţa să arunce totul în haos.

— Blake e genul de om căruia-i place să preia controlul, dar presupun că nu ajută prea mult la pregătirea nunţii.

Am clătinat din cap.

— Cred că nu.

Zbuciumată, mă tot uitam prin încăpere, iar ochii mi se opreau oriunde altundeva, numai pe chipul ei nu. Când mi-am dat seama că tăcuse, m-am încumetat s-o privesc. Catherine s-a încruntat. S-a apropiat şi mi-a cuprins mâinile în ale ei.

— E totul în regulă între voi doi? m-a întrebat cu blândeţe. Sper să nu te deranjeze că-ţi spun asta, dar acum nu prea semeni cu o fată fericită că s-a logodit.

Am înghiţit în sec, împotriva nodului din gât.

— N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Te-a supărat Blake?

Am simţit o strângere de inimă şi am închis strâns ochii. Cum aş fi putut începe să pun în cuvinte tot ce se petrecea între noi de câteva zile încoace? Pentru a-mi ascunde chinul, am dat pur şi simplu din cap, în semn de încuviinţare.

— Ne-am supărat unul pe celălalt. Amândoi am greşit. Şi situaţia e tensionată. În ultima vreme ne-a fost greu să stăm de vorbă.

Mi-am lăsat privirea în jos şi mi-am târât vârful pantofului pe podeaua acoperită cu plăci de ardezie.

— Uneori Blake e de-a dreptul copleşitor. De fapt, te scoate din minţi!

Femeia a râs încet.

— Asta ţi-aş fi putut-o spune şi eu. Să vezi cum e să-l creşti!

I-am zâmbit fără vlagă.

— Nici nu-mi pot imagina.

— E un tânăr dificil. Întotdeauna a fost aşa. Îi sunt mamă şi o să-l iubesc orice s-ar întâmpla, dar altul mai încăpăţânat nu găseşti. Cumva totuşi am ştiut din clipa în care te-am cunoscut că eşti potrivită pentru el. Mă rog în fiecare zi ca şi Blake să fie potrivit pentru tine. S-a schimbat în bine din foarte multe puncte de vedere. Niciodată nu l-am văzut atât de tandru cum se poartă cu tine, Erica. Ceva e altfel. Sunt lucruri mărunte, însă eu le văd.

Lacrimile îmi înţepau ochii. Înainte să apuc să mai zic ceva ori să-mi găsesc o scuză pentru a pleca, ea m-a strâns la piept. Am îmbrăţişat-o la rândul meu.

— Să nu renunţi la el, mi-a şoptit. Dacă cineva poate să-i pătrundă în suflet şi să dărâme zidurile pe care şi le-a ridicat, tu eşti aceea.

M-am tras un pic înapoi şi mi-am şters lacrimile de pe obraji.

— În momentul ăsta mi-aş dori doar să nu mă simt aşa departe de el.

Vocea lui Blake a răzbătut prin apartament, amestecată cu a lui Heath şi a tatălui lor. Sufletul mi-a tresărit de nerăbdare. El era acolo!

— Blake! a strigat Catherine către camera de zi, eliberându-mă din îmbrăţişarea ei.

Eu m-am şters din nou la ochi, sperând să-mi ascund urmele supărării. Câteva secunde mai târziu, Blake era lângă noi. Se oprise la câţiva paşi dincolo de pragul uşii, cu mâinile neclintite în buzunarele blugilor. Mi-a stat inima în loc când am văzut ce uluitor de frumos putea fi, cu foarte puţin efort. Tot numai al meu, m-am asigurat, cu toate că, în ultimul timp, nu mi se mai părea a fi pe deplin adevărat. Ochii lui verzi s-au întors când către mine, când către mama lui, oprindu-se asupra mea. Eu mi-am ferit privirea, vrând să-mi maschez recenta vulnerabilitate, deşi ştiam că mă dădusem de gol din prima secundă în care mă văzuse.

— Blake!

Tonul lui Catherine s-a înăsprit.

— Trebuie să discuţi cu Erica. Toţi cei de aici sărbătoresc şi se agită, iar biata copilă plânge din cauza ta. E cazul să vorbeşti.

Blake s-a uitat la ea preţ de câteva clipe, fără ca expresia de pe chip să i se schimbe.

— Mamă, n-am de gând să vorbesc cu tine despre asta.

Femeia s-a strâmbat.

— Nu-i aşa că eşti geniul familiei? Dumnezeule mare, nu cu *mine* mă aştept să stai de vorbă! Discută cu logodnica ta, care în curând o să-ţi devină soţie! Repară ce-ai stricat aici, eu atât am avut de zis pe tema asta!

Catherine l-a fixat cu răceală, apoi s-a înmuiat când s-a întors către mine. M-a strâns de mână pentru a mă linişti.

Fără nicio vorbă, Blake s-a întors. A străbătut bucătăria şi a dispărut în holul aflat dincolo de ea. L-am urmat până când am ajuns să fim singuri, într-una dintre camerele aproape goale pe care le văzusem mai devreme. Acolo urma să fie biroul de acasă al lui Heath şi Alli. Două mese de lucru erau lipite de perete, deja acoperite cu teancuri de hârtii.

Blake s-a oprit în mijlocul încăperii, cu spatele la mine. Eu am închis uşa în urma mea şi m-am sprijinit de ea. Intimitatea în care ne regăsiserăm dintr-odată aducea cu sine şi tăcerea, o tăcere goală şi stânjenitoare, ce atârna între noi. Am căutat nişte cuvinte, ceva care să ne poată aduce înapoi unde eram înainte de plecarea în San Francisco. Dar nu mai ştiam ce să-i spun. Probabil că avea să fie furios pe mine pentru că cedasem nervos în faţa mamei lui, nu că aş fi visat vreodată să-i mărturisesc lui Catherine ce se întâmplase între noi.

— Bănuiesc că vrei să vorbim, mi-a zis el calm, întorcându-se către mine.

Am dat din cap şi mi-am înghiţit nodul din gât. Nu voiam să discutăm acolo, dar cine ştia când urma să-i mai captez atenţia.

— N-aş fi vrut să facem asta aici, dar ai fost plecat. Mama ta m-a întrebat despre noi, iar eu pur şi simplu m-am pierdut. Îmi pare rău!

— Acum sunt prezent.

Vocea i-a scăzut când a făcut un pas către mine. S-a oprit la câţiva metri în faţa mea, ţinându-şi în continuare mâinile cuibărite cu nonşalanţă în buzunare. În mod obişnuit, îmi plăceau poziţia respectivă şi acea atitudine de *puţin îmi pasă* pe care o avea el uneori, de regulă când venea vorba despre muncă. Mi-am amintit cum arătase când se trântise, aparent netulburat, pe scaunul din faţa mea, în sala de şedinţe de la Angelcom. Pe atunci mă enerva şi, în acelaşi timp, mă atrăgea dureros de mult. În prezent ştiam mai multe. Ştiam că ţinea la

mine, însă asta nu-mi rezolva conflictul interior legat de situaţia în care ne aflam.

— Blake... m-ai făcut să sufăr.

El şi-a încleştat maxilarul şi a lăsat să treacă vreo câteva secunde goale.

— Te-am avertizat că dacă o să deschizi uşa către acea parte din mine...

— Eu nu mă refer la durerea fizică. Ştiu că o să ne mai înfuriem câteodată şi că o să ne facem rău reciproc. E inevitabil. Ştiu că o să ne răzbunăm unul pe celălalt în diverse feluri. Recunosc că noaptea aia a fost grea pentru mine, dar nu pentru că s-ar fi întâmplat ceva complet nou, ci pentru că, la final, n-am simţit decât mânia ta. Asta m-a rănit mult mai mult decât ar fi putut-o face orice durere fizică, căci mi-a lăsat impresia că mă urăşti şi că vrei să mă chinuieşti. Poate pe tine te-a făcut să te simţi mai bine...

— Nu-i adevărat, crede-mă!

O grimasă i-a strâns trăsăturile.

— Atunci de ce? M-ai lăsat acolo de parcă n-aş fi însemnat nimic pentru tine. Ai zice că mă alungi de lângă tine ca să mă pedepseşti şi mai tare. Când o să se termine? În câte feluri trebuie să-ţi spun că-mi pare rău, că am făcut o greşeală prostească, pe care mi-aş dori din suflet s-o pot lua înapoi?

El s-a răsucit uşor, trecându-şi degetele prin păr. Şuviţele de un castaniu-închis s-au răsfirat care încotro.

— N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

M-am lăsat în jos, cu spatele lipit de uşă.

— Ştiu! Aş vrea să nu se fi întâmplat.

Blake s-a întors din nou cu faţa către mine.

— Nu, cred că nu înţelegi pe deplin. Lucrurile care s-au întâmplat cât am fost despărţiţi... toate au avut drept motiv faptul că nu te-ai încrezut în mine, lăsându-mă să mă ocup de ameninţările lui Daniel la adresa ta.

— Nu-i adevărat!

— Este adevărat, Erica. Dacă ai fi făcut-o, n-am fi stat niciodată departe unul de altul. James n-ar fi avut ocazia să se apropie aşa mult de tine într-un moment în care erai vulnerabilă.

— Credeam că Daniel o să te omoare! Tu pricepi? Mă sfâşia dorul de tine, dorinţa de a găsi o cale prin care să ne salvăm relaţia, dar când te-am văzut cu Sophia, în seara aia, şi pe urmă cu Risa, ceva din mine a renunţat pur şi simplu. Ştiam că

se terminase, că te pierdusem. N-a avut nicio legătură cu James. A avut de-a face cu faptul că, simţindu-mă al naibii de goală pe dinăuntru fără tine, l-am lăsat să se apropie prea mult.

— Chiar crezi că i-aş fi permis lui Daniel să-i facă rău vreunuia dintre noi? Crezi, fie şi pentru o secundă, că n-aş răsturnat cerul şi pământul pentru a mă asigura că eşti ferită de maniacul ăla? În schimb, tu mi-ai smuls dracului inima din piept!

Suferinţa pricinuită de cuvinte era reală. O ştiam, pentru că îndurasem acelaşi calvar. Temându-mă de ameninţările lui Daniel, făcusem ca amândoi să trecem printr-o săptămână de infern.

— Aici nu-i vorba doar despre James, deşi, crede-mă, nu mă bucură că s-a întâmplat ce s-a întâmplat între voi. Dar a fost doar o nouă formă urâtă de a-mi aminti întreaga situaţie. Pe atunci trecuseşi deja prin multe cu Daniel, aşa că n-am vrut să te chinui şi mai mult. Dar adevărul e că ne-ai pus pe amândoi într-un pericol şi mai mare, pentru că n-ai vrut să-mi ceri ajutorul. Cum să fiu soţul tău, când tu nu mă laşi să te apăr? Fir-ar să fie, Erica, m-am împotrivit tuturor instinctelor mele, acordându-ţi spaţiul de care aveai nevoie, şi unde am ajuns?

Buzele îmi tremurau în timp ce primeam înverşunarea cuvintelor lui.

— Am făcut o greşeală. Eram speriată şi, în momentul ăla, nu mai conta decât să te ştiu în siguranţă.

— De câte ori o să ne mai faci să trecem prin aşa ceva, pentru că eşti prea căpoasă ca să ai încredere în mine?

— Mă pedepseşti pentru alegeri deja făcute, pentru lucruri pe care nu le mai pot schimba. Situaţia e diferită acum.

Blake a scuturat din cap.

— Este? Îmi poţi spune că n-ai face exact aceleaşi alegeri? Fiindcă eu pot să-ţi spun pe loc: dacă ai fi avut pornirea, intrinsecă şi lipsită de orice îndoială, să vii la mine atunci când Daniel te-a ameninţat, totul s-ar fi desfăşurat altfel. Iar în privinţa lui James, te-am avertizat de la bun început. Am ştiut! Fir-ar al dracului să fie, am *ştiut* că se apropie prea mult de tine şi tu ai continuat să-l ţii prin preajmă! Mai mult, continui să o faci, chiar dacă îţi dai seama că mă scoate din minţi. Îmi vine să-l fac bucăţi pe ticălosul ăla pentru că a pus mâna pe tine! Înţelegi cât mă afectează, Erica?

Atacul lui crâncen m-a făcut să clipesc pentru a-mi alunga

lacrimile. Zile întregi fără nicio vorbă, iar acum... asta.

— Blake...

— Vreau control, Erica. Dar n-o să ţi-l iau cu forţa. Trebuie să mi-l oferi tu. Ai deschis o uşă. Acum e cazul să treci prin ea. Ai încercat să trasezi o limită între noi, în ceea ce priveşte munca şi relaţia, păstrând atâta control cât credeai tu că ai nevoie. Chestia asta se sfârşeşte acum!

Stomacul mi s-a strâns când am simţit cunoscutul imbold de a fugi, de a-l respinge. Nu ştiam dacă aveam să pot vreodată să-i ofer controlul de care avea nevoie. Şi dacă nu aveam să fiu nicicând în stare?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun aşa: tu mi-ai zis că mă vrei, că mă vrei cu totul. Iar eu ăsta sunt. Porcăriile care s-au întâmplat cu Daniel... şi acum cu James. Nimic de felul ăsta nu are voie să se mai petreacă vreodată.

— Nici eu nu vreau să se mai petreacă, am insistat.

— Iar eu o să mă asigur.

Gura mi s-a întredeschis, dar cuvintele mi-au pierit între vorbele lui. N-avea cum să nu ştie că-mi cerea imposibilul. De ce nu-i putea fi suficient faptul că mă domina în pat?

— E vorba despre rolul meu de supusă? Vrei să jucăm vreun joc sado-maso? În regulă, Blake. O să implor, o să cad în genunchi, dar nu las ca asta să-mi pătrundă în viaţa profesională. Am limite, lucru pe care tu trebuie să-l înţelegi.

— Pentru mine nu-i un joc. Şi tocmai stilul ăsta de gândire e problema.

A făcut un pas către mine, ţintuindu-mă cu privirea. M-am lăsat pe spate în chip defensiv, ajungând să stau strâns lipită de uşă. Blake şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a corpului meu, aproape atingându-mi-l cu al lui, fără să-mi lase măcar un centimetru de libertate. Nu puteam gândi limpede când stătea aşa, atât de aproape. A continuat să mă fixeze, fără vreo fărâmă de îndoială. Glasul îi era scăzut când a vorbit iar.

— Cum te simţi, Erica, atunci când mă laşi să te controlez?

Întrebarea era încărcată de semnificaţii, dar eu îmi dădeam seama că nu mai discutam despre Daniel ori James. Expresia i s-a îmblânzit, înverşunarea transformându-se în altceva. Ceva de natură sexuală. Nu mai puţin intensă, energia lui era palpabilă. Reverbera între noi, aprinzându-mi scântei pe piele, oriunde m-ar fi atins el. Vârful unui deget pe mijlocul buzei de sus, degetul mare aşezat pe vasul de sânge care pulsa în

dreptul gâtului. Doamne, acum îi voiam mâinile peste tot!

— Renunţi la toate şi e bine, nu-i aşa? Să ştii că eu am grijă de tine, de noi. Că, orice s-ar întâmpla, eu o să merg pentru amândoi până la capăt.

Şi-a strecurat mâna mai jos, atingându-mi uşor sânii cu palma şi apoi coborând către mijlocul meu, de parcă ar fi marcat toate locurile care făceau parte din teritoriul lui. Iar pe corpul meu, acele locuri erau multe la număr!

— Te-am lăsat vreodată nesatisfăcută? Indiferent cât de departe te-am împins, a existat vreun moment în care să nu implori mai mult? Când nu ţi-ai dat drumul cu putere, strigând numele meu? Spune-mi dacă asta s-a întâmplat vreodată.

Aerul mi-a părăsit pieptul şi m-am luptat să-l înlocuiesc. Am scuturat din cap, ştiind răspunsul la fel de bine ca el. Fierbinţeala îmi făcea pielea ca de găină şi îmi pulsa între picioare când îmi aminteam de ce era în stare Blake cu trupul meu şi de puterea pe care o mânuia cu atâta uşurinţă. Primeam cu bucurie tipul acela de dominare. De fapt, îmi doream ca respectiva parte din el să nu se schimbe niciodată.

S-a aplecat către mine. Mi-a tachinat buzele cu cea mai măruntă dintre atingerile gurii lui. M-am arcuit pentru a-l întâlni pe deplin, însă el s-a retras, lăsându-mă să-l vreau, să ameţesc de poftă. Am inspirat tremurând şi încercând să mă dezmeticesc din vraja pe care o aruncase asupra mea. Cu promisiunea controlului care mă înrobise deja, mă ademenea spre ceva ce ar fi însemnat mult mai mult.

— Ce-mi faci?

— Îţi arăt ce vrei, ce avem nevoie.

— Ştii că nu despre asta e vorba. Îmi dau seama că nu-ţi pot oferi nimic şi că tu o să-mi fii mereu alături. Dar n-ai cum... n-ai cum să mă ţii sub călcâi, să-ţi pretinzi drepturile asupra mea şi să te aştepţi ca eu să devin *proprietatea* ta.

Blake a ridicat brusc din sprâncene.

— Zău? Serile trecute ziceai altceva. Te-am auzit vorbind tare şi răspicat.

— De parcă mi-ai fi dat de ales! Lasă-mă să atârn în halul ăla, la un pas de orgasm, şi o să-ţi spun că eşti împăratul Romei!

— Deci nu vrei să fii stăpânită? Nu vrei să-mi aparţii în aceeaşi măsură în care îmi doresc eu să-ţi aparţin ţie, nu-i aşa?

Am simţit o durere surdă în piept la auzul vorbelor. Nu puteam să împac spusele lui cu temerile pe care mi le stârnea ideea de a lăsa pe altcineva să-mi controleze viaţa, temeri de

care nu păream a reuşi să scap.

— Niciodată n-am fost nevoită să mă bazez pe nimeni, să dau socoteală nimănui. Ştii asta şi tot încerci să mă schimbi, de parcă aş putea cumva să încetez să fiu altfel decât sunt.

— Dacă te măriţi cu mine, situaţia *chiar* o să se schimbe. Permanent.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vii la mine înainte de a *începe* măcar să te gândeşti la vreo decizie pripită. Înseamnă că mă implici, astfel încât să mă pot asigura că apelezi la mine, ceea ce include şi îndepărtarea lui James din afacerea ta. Înseamnă că-mi ceri ajutorul la nevoie şi nu-mi ascunzi nimic, *niciodată.* Iar când se iveşte o situaţie de care e mai logic să mă ocup eu, mă laşi s-o gestionez. Orice-ar fi.

S-a aplecat din nou către mine, iar privirea serioasă i-a alunecat peste trăsăturile mele, urmărindu-mi conturul maxilarului. Când a reînceput să vorbească, vocea îi era doar o şoaptă.

— Înseamnă că, de fiecare dată când respiri sau când păşeşti, o faci pentru a împinge înainte vieţile amândurora, nu doar pe a ta. O faci ştiind că eu sunt chiar lângă tine, irevocabil legat de fiecare hotărâre pe care o iei.

Mă durea pieptul din cauza efortului de a-mi umple plămânii. Luam gură de aer după gură de aer, în timp ce mă luptam cu afirmaţiile lui. Blake nu-mi lăsa loc nici să fug, nici să mă împotrivesc, nici să fac orice altceva.

— Am… am impresia că-mi dai un ultimatum.

Am deschis larg ochii în timp ce-l cercetam, sperând să fi interpretat greşit situaţia. Privirea lui gravă mi-a dat răspunsul înainte să apuce el s-o facă.

— Vreau totul, Erica! Nu accept nimic mai prejos. Bagă la cap sau…

Am încercat să potolesc tremurul ce-mi cuprindea treptat întregul corp. Cum putea să-mi ceară aşa ceva? Să mă ameninţe cu încheierea relaţiei? Mă simţeam precum un animal închis într-o cuşcă şi încolţit.

— Sau ce?

Vorbele mi-au ieşit tăioase, amestecate cu o notă de sfidare. Strânsoarea în care Blake îmi ţinea mijlocul a devenit şi mai puternică, oglindindu-i zvâcnirile neîncetate ale maxilarului. N-am avut timp să cântăresc cât de mult îl enervase provocarea mea, căci el mi-a zdrobit buzele sub ale lui. Brutal şi

poruncitor, acum căuta să pătrundă în interior. Mi-am deschis gura ca să-l primesc, mai deloc pregătită pentru pasiunea mistuitoare a limbii lui. Ocările clocoteau în piept, înăbuşite de sălbăticia cu care ne împreunam buzele. Năvala înflăcărării lui mi-a străbătut întreaga fiinţă, trezindu-mi toate instinctele de a-i răspunde cu aceeaşi patimă.

L-am sărutat la rândul meu şi i-am strâns cămaşa în pumni, îndemnându-l să vină şi mai aproape. Muşcând şi împletindu-ne limbile, ne-am topit cu ardoare unul în celălalt. Ţintuită de şoldurile lui, îi simţeam inconfundabilul freamăt al erecţiei lipite de minte. Blake mi-a cuprins coapsa în palmă, ridicându-mi sus marginea fustei şi arătându-mi fără putinţă de tăgadă ce voia de la mine. Am tras cu putere aer în piept şi, când l-am dat afară, mi-am înfrânat geamătul ce voia să-mi ţâşnească printre buze.

Blake şi-a strecurat mâna între picioarele mele, masându-mă prin ţesătura chiloţilor, facându-mă să înnebunesc după el. Un mic suspin mi-a scăpat totuşi, căci plăcerea covârşea acea parte raţională a creierului meu, care-mi spunea că ne aflam în locul nepotrivit pentru aşa ceva. Însă trupului meu nu-i mai păsa, atunci când mă aflam în ghearele lui.

— De ce, Erica? De ce naiba mi te împotriveşti?

Şoldurile mi se zbăteau, arcuindu-se sub mâna lui. Chiloţii îmi erau uzi şi mă simţeam pregătită să-l primesc acolo. Când venea vorba despre contactul fizic, Blake câştiga de fiecare dată. Lupta cu el era o cauză pierdută şi, după ce fusesem atâta timp privată de atingerile lui, eram gata să mă vâr înăuntrul corpului său, dacă asta ar fi însemnat să pun capăt distanţei dintre noi.

Mâinile mi-au alunecat în sus, pe sub cămaşa lui, peste bustul gol.

— Te vreau... chiar acum!

El a răsuflat brusc şi mi-a masat, prin materialul subţire al lenjeriei intime, vaginul care pulsa. Încovoindu-mi degetele, mi-am trecut unghiile peste coastele lui, orbită de toate felurile în care îl doream.

În clipa aceea s-a auzit, din sufragerie, un nou pocnet zgomotos. Sunetul a fost urmat de glasurile familiare ale rudelor lui Blake şi de chemările lui Alli, care mă striga pe nume, dezmeticindu-mă şi amintindu-mi că nu eram nici pe departe singuri, pentru a putea continua ceea ce începuserăm.

Cu răsuflarea tăiată, ne-am desprins unul de celălalt.

— Dumnezeule!

Blake s-a retras cu mişcări nesigure, apoi şi-a aranjat ţinuta. Chiar şi prin blugi, puteam să văd că penisul i se întărise dureros de mult, pe deplin pregătit să mi-o tragă pe orice suprafaţă ar fi găsit. În camera respectivă, putea fi vorba despre biroul lui Heath. Ar fi fost urât! Cât se poate de plăcut, dar urât.

Am înghiţit în sec, străduindu-mă al naibii de tare să revin la realitate. Mi-am lăsat capul să cadă pe spate. Pieptul mi se umfla, în timp ce încercam în zadar să temperez valul de tensiune sexuală care se scurgea prin mine. *Fir-ar să fie!* Probabil că nici în al şaptelea cerc al iadului n-aş fi trecut prin asemenea cazne. Blake se îndepărtase cu câţiva paşi, iar acum stătea la o distanţă zdrobitor de mare, având în vedere cât de intim mă ţinuse adineauri.

— Blake, nu vreau să ne certăm! Te rog, hai să mergem acasă şi să lăsăm în urmă tot ce s-a întâmplat!

După câteva clipe, el s-a întors către mine, făcându-mi inima s-o ia din nou la goană. Dar în ochii lui n-am citit resemnarea. Da de unde! În scurtul răgaz pe care-l folosisem pentru a-mi pune din nou în funcţiune celulele cenuşii, el părea să-şi fi întărit hotărârea.

— Ţi-am spus că-mi pare rău şi am vorbit serios, mi-am susţinut eu cauza.

— Ştiu că-ţi pare rău. Dar de data asta nu mai e suficient. Ceţi cer... nu e ceva ce *vreau.* E ceva *ce-mi trebuie.* De asta *am nevoie.* De asta avem *amândoi* nevoie.

M-a fixat cu privirea, iar tensiunea a format un arc electric între noi. Am deschis gura, însă Blake a vorbit înaintea mea.

— Alegerea îţi aparţine, Erica.

Cuvintele simple. Tonul categoric pe care le rostise. Speranţa de pe chipul lui, în vreme ce aştepta ca eu să... să ce? Să mă supun? Să las totul pe mâna lui? Pretindea să-i cedez totul din mine, până la ultima fărâmă de care meritase vreodată să mă agăţ, laolaltă cu dragostea, încrederea şi viitorul meu.

Îmi venea să plesnesc. Îmi venea să plâng, deoarece ştiam că nu-i puteam oferi răspunsul de care avea nevoie. Oare puteam? Nu reuşeam nici măcar să-mi imaginez aşa ceva.

Când eu mă războiam cu mine însămi, Blake a străbătut distanţa dintre noi. M-a sărutat, lipindu-şi repede şi cu blândeţe buzele de ale mele. Gestul dulce mi-a împrăştiat din

nou gândurile, în vreme ce el mă privea adânc în ochi.

— Te iubesc, Erica. Dar dacă nu-mi poţi dărui asta...

N-a încheiat fraza, ci doar a clătinat din cap, în ochi părând a i se oglindi un vârtej de emoţii. Dar... ce voia să spună? Gata? Până să apuc să-l întreb, Blake s-a întins către uşă, iar eu m-am dat la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Cu capul plecat, cu mâinile îndesate în buzunare, a dispărut în hol, către locul din care se auzeau zgomotele petrecerii.

Eu am rămas în cameră, împietrită de cele petrecute. Deşi îmi dorisem să vorbim, nu-mi venea să cred că asta clocise el atâta timp.

Toate emoţiile pe care, timp de două zile, mi le împinsesem în adâncul sufletului, pentru a putea să-mi continui viaţa, ieşiseră la suprafaţă în seara aceea şi deja trecusem de punctul în care puteam să stau acolo, cu familia lui, şi să mă prefac că nimic nu s-a întâmplat. O singură privire aruncată lui Blake, ştiind că acum relaţia noastră se afla pe marginea prăpastiei, m-ar fi făcut să izbucnesc în lacrimi.

Chiar dacă părerile de rău ar fi fost îndeajuns, n-aveam cum să ofer mai multe, iar inima mea nu mai putea să îndure. Nu mai rezistam să trăiesc nici măcar un minut în care să ştiu că tot ce-i dăruisem deja lui Blake nu era suficient.

Fără să-i dau mamei lui niciun indiciu despre cum mersese discuţia noastră, m-am strecurat pe lângă ea prin bucătărie şi am trecut în camera de zi. Conversaţiile prietenoase s-au oprit în clipa în care am intrat. Fără să-i iau în seamă pe ceilalţi, deoarece mă temeam că aş fi cedat nervos dacă m-aş fi uitat în ochii cuiva, mai ales în ai lui Blake, m-am dus la Alli. Ea stătea pe canapea, cu un pahar în mână. Mi-am înşfăcat poşeta, apoi mi-am îmbrăţişat în grabă prietena.

— Îmi pare rău, i-am şoptit şi am plecat.

Capitolul 10

Apartamentul era întunecat şi tăcut. Prea tăcut.

Mă întorsesem acasă singură şi încercasem în zadar să adorm. În sinea mea, mă luptam cu amploarea spuselor lui Blake, a pretenţiilor lui de la mine... a cererii *de după* cererea în căsătorie. Doar că aceasta din urmă nu venise însoţită de un sclipitor inel cu diamante, ci de foarte reala ameninţare că nu voi mai avea absolut nimic. Îmi doream să cred că juca la cacealma, că urma să-l pot convinge, cu vorba bună, să renunţe la modul lui de a gândi. Dar dacă nu era aşa? Dacă nimic din ce-aş fi putut să-i zic nu avea să schimbe situaţia în care mă pusese?

Chiar înainte de miezul nopţii, i-am trimis un mesaj lui Alli, întrebând-o dacă Blake rămăsese la ea peste noapte. Nu, plecase. Alli nu ştia unde. Somnul m-a furat în sfârşit spre ziuă.

După o seară cu ploi de vară, dimineaţa era mai caldă şi mai umedă ca de obicei. Am ieşit din casă şi l-am găsit pe Clay aşteptându-mă afară, cu Escalade-ul, gata să mă ducă la muncă. Zilele trecute îmi stătuse mereu prin preajmă, chiar şi atunci când nu mă condusese cu maşina. Era evident că Blake nu voia să-şi mai asume niciun risc în privinţa siguranţei mele şi nu credeam să pot spune prea multe pentru a-l face să se răzgândească. Gândurile mi-au alunecat către Blake şi către locul în care-şi petrecea nopţile. Înainte ca imaginaţia să mi-o ia din nou razna, m-am uitat la Clay.

— Ştii unde a fost Blake azi-noapte?

El şi-a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a mea în oglinda retrovizoare.

— Nu v-aş putea spune cu certitudine, domnişoară Hathaway. Mi-a cerut ca săptămâna asta să rămân la dispoziţia dumneavoastră. De atunci, n-am mai primit nicio veste de la el.

— Mai e cineva cu el?

— Nu, domnişoară. Doar dumneavoastră.

Blake părea a nu-şi face griji pentru sine, însă eu îmi faceam. Străzile au trecut în goană pe lângă noi, până când am încetinit în faţa clădirii firmei. Mi-am luat rămas-bun de la Clay şi m-am îndreptat spre intrare.

Organismul meu cerea cu disperare mai multă cafea, pentru a mă ajuta să duc ziua până la capăt, dar m-am hotărât să sar peste obiceiul meu matinal de a mă opri la Mocha. De la o vreme o evitam pe Simone. Nu ştiam cât de multe îi

împărtăşise James despre confruntarea cu Blake. Deja ajunsesem la limită din punct de vedere afectiv, după tot ce se întâmplase între mine şi Blake cu o seară înainte. Dacă aş fi fost nevoită să mai fac faţă încă unei situaţii istovitoare emoţional, aş fi clacat.

— Erica!

M-am oprit în pragul uşii, în faţa treptelor ce duceau către sediul nostru, m-am întors şi am dat peste o figură cunoscută. În faţa mea, îmbrăcat într-o ţinută profesională, formată din pantaloni gri şi o bluză deschisă la culoare, cu decolteu în formă de V, stătea Isaac Perry. *Al dracului de minunat!*

— Ce cauţi aici?

Abia dacă reuşeam să-mi ascund iritarea. Dintre toate zilele în care putea să apară nepoftit, el şi-o alesese tocmai pe-asta. Măcar avea bunul-simţ să se arate stânjenit.

— Ţi-am trimis un e-mail. N-am primit niciun răspuns, aşa că m-am gândit să trec pe la tine, că tot eram în oraş.

— Ai fi putut să mă suni şi să mă anunţi.

— Ştiu, îmi pare rău. A fost o decizie de moment.

Îşi frământa un pic maxilarul. Nu mai era bărbatul care mă pipăise cu luni în urmă. Aducea mai degrabă cu cel ce-mi zâmbise copilăros şi mă convinsese să iau o cină intimă în compania lui, de la care pornise totul.

— Ştiu că ai treabă. N-o să-ţi răpesc prea mult timp, mi-a spus el.

— Dacă află Blake că ai venit aici…

Pentru prima dată, mă bucuram că nu trebuia să-mi fac griji în privinţa unei eventuale vizite din partea lui. Cel puţin, nu credeam că ar fi venit. După seara trecută, mă gândeam că ne era sortit să petrecem ceva timp despărţiţi.

Isaac a tresărit uşor, apoi şi-a coborât privirea către mocasinii lui scumpi.

— Ştiu. Îmi dau seama că nu e cel mai mare admirator al meu. Speram totuşi să ai milă de mine şi să-mi dai şansa de a mă justifica.

M-am îndepărtat cu un pas de uşă şi mi-am încrucişat braţele la piept. Eram în public, însă ultima dată când îl întâlnisem, îmi atinsese tot trupul cu mâinile lui supărătoare. Nu puteam şi nu voiam să am încredere în el.

— Nu sunt sigură că avem cu adevărat ce discuta, Isaac.

A oftat, părând mai uman şi mai puţin nesigur decât înainte.

— Îmi pare rău, Erica! Zău că-mi pare! Te rog, dă-mi voie să

te invit la o cafea. E tot ce-ţi cer. Cinci minute.

Ochii lui de un albastru-deschis mă implorau, amintindu-mi de acel Isaac Perry care fusese fermecător. În plus, îmi promitea o cafea.

— Bine.

Privirea lui s-a luminat, însă eu nu ardeam de nerăbdare. M-am făcut mică în sinea mea când am împins uşile cafenelei şi am intrat, urmată de Isaac, sperând ca, printr-un miracol, Simone să nu lucreze în dimineaţa aceea. Ceream mult, având în vedere că niciodată nu onorasem localul cu prezenţa mea, fără să fiu întâmpinată de roşcata cea sprintenă, specialistă în preparat cafele.

Simone tocmai servea un alt client, când noi ne-am ocupat locurile. Eu m-am lăsat pe spătarul scaunului şi mi-am trecut degetul peste marginea mesei. Isaac urma să insiste în privinţa publicităţii, dar încă nu mă hotărâsem cum să procedez. Desigur, Blake avea să se înfurie, dar poate că ar fi fost o idioţenie din partea mea să refuz un furnizor ca Isaac, dacă lucrul cu el ar fi însemnat un avans mai rapid pentru afacerea mea. Cu atâtea emoţii influenţând situaţia, nu mă apropiasem câtuşi de puţin de o decizie în privinţa ofertei lui.

Dusă pe gânduri, aproape că am sărit în sus când am fost salutaţi de Simone.

— Bună! a spus ea, cu un zâmbet blând. Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Bună, Simone! Ăăm, da. Îmi pare rău! am zis.

Între timp se ciocniseră lumi întregi, iar în clipa aceea nu mă puteam apuca să-i vorbesc lui Simone despre toate. Probabil că ar fi trebuit să-i spun pur şi simplu ce s-a întâmplat cu James şi gata.

— Ca de obicei? m-a întrebat ea, readucându-mi brusc mintea în prezent.

— Sigur.

Privirea i-a alunecat către Isaac, care părea a-i admira cu nonşalanţă silueta, aşa cum făceau majoritatea bărbaţilor.

— La fel pentru amândoi, i-a răspuns el, cu un zâmbet politicos.

Am oftat, simţindu-mă cât se poate de pregătită să-mi primesc următoarea doză de cafeină.

— Aşa... despre ce voiai să discutăm?

— Voiam să-ţi explic...

— Ce-i de explicat, Isaac? Serios! Nu-mi place să fiu pipăită

de bărbaţi sau atinsă în orice fel, fără acordul meu.

— Am mers prea departe, îmi dau seama.

— Mult prea departe! Şi îmi vine puţin cam greu să trec peste asta, apoi să sar direct la a-mi dori o colaborare cu tine. Sper să mă înţelegi.

El a strâns din buze.

— Înţeleg. Am făcut o greşeală. Purtarea mea a fost mai mult decât reprobabilă.

Mărturisirea simplă mi-a mers la inimă, dar tocmai când luam în calcul ideea de a-l ierta, Isaac a vorbit iar.

— N-ar fi trebuit să beau.

M-am încruntat, nevoind să-i accept scuza.

— Tu glumeşti? Am împărţit o sticlă de vin!

— Eu luam medicamente. Medicamente care îmi afectau grav judecata, atunci când erau amestecate cu alcoolul. N-aveai de unde să ştii şi nu e o scuză.

— Ai dreptate, nu e!

El s-a uitat ţintă la masă.

— Vreau să înţelegi că nu asta-i firea mea. Aş minţi spunându-ţi că nu mă atragi, dar, dacă aş fi avut mintea limpede, nu te-aş fi abordat în felul ăla.

L-am cercetat cu grijă, întrebându-mă unde-şi dorea să ajungă. Nevoia lui de a-mi cere iertare părea ivită din senin şi nu puteam să nu fiu bănuitoare.

— Ce vrei de la mine, Isaac?

El a oftat şi s-a îndreptat.

— Lumea e mică. Avem câteva relaţii în comun. Ştiu că Blake nici nu se mai uită la mine, dar e probabil ca drumurile mele şi ale tale să se mai intersecteze cândva. În ciuda a tot ce-a fost, a spus el, arătând spre noi amândoi, speram să mai putem totuşi lucra împreună. Consideră că e un dar de împăcare.

— Un contract care prevede obligaţii financiare e un ciudat dar de împăcare.

Isaac abia şi-a înăbuşit zâmbetul.

— Poate, dar m-am gândit că l-ai considera mai valoros decât florile şi ciocolata.

— Sunt logodită. Ţi-ai irosi banii.

Ochii i-au rămas nemişcaţi, îngustându-se puţin.

— N-am ştiut. Felicitări!

— Mersi, i-am răspuns sec.

— În orice caz, îmi doresc sincer să colaborăm. Înainte să mi se urce băutura la cap, mi-ai trezit curiozitatea cu propunerea

ta. Mi-ar plăcea foarte mult să facem o încercare, dacă crezi că ai putea să treci peste gafa mea de proporţii epice.

Am scuturat din cap. Dacă ar fi ştiut el prin ce trecusem...

— Nu ştiu...

Isaac s-a sprijinit de spătarul scaunului şi a lăsat capul în jos.

— E OK. Înţeleg, Erica. Fără resentimente! Mi-am zis doar că merită să încerc. Dacă are vreo importanţă, să ştii că-mi pare foarte rău. Sunt îngrozit de purtarea mea. Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mai sigur eram că trebuie să te văd şi să-mi cer iertare. Sper că, dacă ne vom mai revedea, şi eu mă aştept să se întâmple asta, vom putea să fim măcar binevoitori unul cu celălalt.

Am oftat, dorindu-mi să nu-mi fie milă de el. Am încercat să-i interpretez limbajul trupului, căutând un semn că-mi turna gogoşi, dar părea la fel de dezarmant ca în ziua în care îl cunoscusem.

— O să mă mai gândesc, bine?

El mi-a zâmbit.

— E tot ce-ţi cer.

S-a ridicat repede.

— Uite, îţi mulţumesc pentru întâlnire. N-am intenţionat să te iau prin surprindere, dar unele lucruri e mai bine să fie spuse faţă în faţă.

— Înţeleg.

Prin e-mail, mi-ar fi fost mult mai uşor să refuz tentativa lui de a face pace. În ciuda urii neîmpăcate pe care i-o purta Blake, acum mă trezeam luând în calcul posibilitatea de a clădi un pod de legătură între compania mea şi a lui Isaac.

Simone a trecut pe la masa noastră cu cafelele comandate, deja aburind în două convenabile pahare de luat la pachet. Isaac i-a întins o bancnotă, i-a mulţumit, după care s-a întors şi a plecat.

— Cine era? m-a întrebat Simone.

— Un potenţial furnizor de publicitate.

Oare aşa era? Oare chiar mă gândeam serios la un armistiţiu între firmele noastre? Nu eram pe deplin convinsă că omul avea intenţii rele, deşi nu înclinam nici spre a-l ierta.

— Pare într-adevăr să aibă potenţial. Mi-a dat un bacşiş de vreo patruzeci de dolari.

Am reuşit să izbucnesc în râs. Simone s-a apropiat de scaunul pe care Isaac îl lăsase liber.

— Ce se întâmplă? Mă eviţi cumva?

Am sorbit din cafea, prea obosită ca să afişez o mutră care nu-mi aparţinea. Ea şi-a mijit ochii.

— Simone, cu riscul de a te scoate din sărite sau de a crea o stare de tensiune între tine şi James, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— James te-a sărutat. Ştiu.

Am făcut ochii mari.

— Ştii?

— Da, mi-a spus-o el, zilele trecute. Mi-a zis că Blake a făcut-o pe nebunul cu el, cerându-i să-şi anunţe demisia.

— Drace! am bombănit, cu referire atât la acea după-amiază, cât şi la faptul că Simone aflase.

— Ascultă, trebuie să lămureşti treaba cu James. Cam asta mă îngrijora când vorbeam despre triunghiul iubirii, dar...

— Dar ce?

— Erica, eu ţin la James. Vreau să zic că suntem împreună de ceva vreme şi ştiu că-i eşti dragă. Mă asigură că a renunţat la orice obsesie romantică în ceea ce te priveşte, dar încă te consideră o bună prietenă. Nu ştiu dacă el şi Blake vor putea depăşi momentul, dar aici tu eşti la cârmă. Tu decizi.

Am gemut.

— Detest chestia asta! Tot ce se întâmplă! În momentul de faţă, Blake mă pune într-o postură groaznică. Nu vreau să-l dau afară pe James şi sunt furioasă pe Blake pentru că l-a luat de guler. *Nu* a făcut-o cu binecuvântarea mea. În mod evident e foarte gelos şi nu suportă ideea ca eu să lucrez zilnic cu un om care mi-a făcut avansuri.

Simone şi-a curbat în sus buzele roşii.

— O să vorbesc cu James. Şi, dacă vrei să ştii, îmi pare rău că ai de suferit. Cred că tu şi James formaţi o pereche grozavă. Pe bune! Vă consider pe amândoi prietenii mei şi ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi ca povestea asta să vă despartă. Din păcate, gelozia lui Blake îmi aminteşte cu insistenţă de un moment pe care sunt sigură că şi eu, şi James am prefera să-l uităm. Ştiu că amândoi ne dorim să mergem mai departe şi sper s-o putem face.

— Nu e o situaţie simplă. Dar, orice-ar fi, ea n-o să ne afecteze prietenia. Rămân în gaşca ta. Fetele mai întâi, OK?

Am râs, iar ea şi-a întins o mână pentru a-şi ciocni pumnul de al meu. I-am răspuns, după care s-a ridicat de pe scaun.

— Du-te să-ţi repari viaţa trăsnită, iar eu o să-i mai servesc pe dependenţii de aici cu ceva combustibil, bine?

— Pare un plan bun. Mersi!

Simone mi-a surâs, apoi s-a îndepărtat cu paşi vioi. Eu mi-am înşfăcat cafeaua şi am părăsit localul, cu inima un pic mai uşoară. Iată măcar un conflict pe care nu-l mai aveam de aplanat.

Ajunsă la birou, mi-am petrecut dimineaţa citind şi răspunzând la e-mailuri, până când a trecut Alli pe la mine, pentru a mă pune la curent cu progresele făcute în privinţa publicităţii. Atrăsese încă doi furnizori, ceea ce reprezenta un început promiţător pentru recuperarea veniturilor pierdute. Tocmai făceam în viteză câteva socoteli, când ea m-a întrerupt.

— Deci ce-i cu tine şi Blake?

Mi-am ridicat privirea către ochii ei plini de îngrijorare. Am oftat şi am lăsat jos pixul. La un moment dat trebuia să dau totul pe faţă. După ce fugisem de la petrecerea ei, era inevitabil să se întrebe ce se întâmplase între mine şi Blake, pentru a mă determina să plec.

— Nimic îngrijorător. Mici hopuri, cred.

— Eu sunt îngrijorată pentru tine. Mai ales când Blake e la mine acasă noaptea târziu, închis în cameră cu Heath, făcându-şi cine ştie ce confesiuni frăţeşti până la miezul nopţii.

M-am foit pe scaun.

— N-am ştiut că a rămas atât de mult la voi.

— Nu s-a întors acasă?

Am scuturat din cap.

— Tu unde crezi că s-a dus?

Mi-am deschis şi închis pixul cu gesturi nervoase.

— Sinceră să fiu, habar nu am.

— Ce s-a întâmplat cu voi? Vă purtaţi ciudat de când v-aţi întors din San Francisco. Credeam că lucrurile au mers bine!

— Au mers, în ceea ce priveşte afacerea. Dar acolo am dat peste Risa. Ascultă, nu pot vorbi despre asta aici. Vrei să bem ceva diseară, după muncă? Aş putea încerca să-ţi explic totul... cumva.

Mi-am înăbuşit un geamăt. Urma să fie o discuţie încâlcită din toate punctele de vedere.

— OK. Eu ies să iau prânzul. Vrei ceva?

— Sigur, adu-mi doar acelaşi lucru pe care-l comanzi şi pentru tine.

Alli m-a lăsat singură, dar, un minut mai târziu, James i-a luat locul pe scaunul din faţa mea.

— Ai o clipă?

— Sigur.

Am învârtit nişte hârtii aflate pe birou, fără vreun alt motiv în afară de a întârzia orice intenţiona el să-mi zică. Dar Simone avea dreptate. Trebuia să discutăm. Trebuia să rezolvăm problema. Mi-am lăsat fruntea să-mi cadă în mâini. Nici măcar nu ne spuseserăm nimic şi deja arătam ca naiba. Am tras adânc aer în piept.

— Ar fi cazul să vorbim.

James s-a lăsat pe spate, cu ochii la mine.

— N-ai de gând să mă dai afară, nu-i aşa?

— Nu.

M-am cufundat îmbufnată în scaunul meu. Toată cafeaua din lume nu putea să transforme conversaţia aceea într-una suportabilă.

— Regret profund tot ce s-a întâmplat. La drept vorbind, nici nu ştiu când au luat-o lucrurile la vale, dar îmi doresc cu disperare să le îndrept. Doar că n-am idee cum s-o fac astfel încât tuturor să li se pară acceptabil.

— Landon e singurul pe care-l apucă hachiţele din cauza asta. Noi, ceilalţi, ne purtăm ca nişte adulţi. Nu văd de ce ar trebui să-i încurajezi crizele de isterie, decât dacă te ameninţă din punct de vedere financiar.

— N-ar face niciodată aşa ceva. Şi... nu ştiu, James. L-am pus într-o situaţie dificilă pe care mi-e imposibil să ţi-o explic.

— Să presupun că are o legătură cu tipul ăla, Daniel?

— E mai complicat decât ai putea să înţelegi. Nu pentru că n-ai fi capabil... dar unele lucruri e mai bine să rămână intime. Şi, da. Daniel a jucat un rol important în despărţirea mea de Blake. După aceea totul s-a dus de râpă din ce în ce mai rău, până când am regăsit calea de împăcare. Şi tocmai atunci Blake şi-a dat seama ce s-a petrecut între tine şi mine...

Am oftat şi am închis ochii.

— S-ar putea spune că a fost picătura care a umplut paharul, iar acum mă zbat să găsesc o modalitate de a repara relaţia cu el.

James a şovăit preţ de câteva clipe.

— Eu ţin la tine, Erica. Ţin şi la slujba asta, dar, dacă tu o să rămâi cu Blake şi, drept consecinţă, prezenţa mea aici îţi îngreunează inutil viaţa, atunci o să plec. Nici mie nu-mi place tensiunea asta.

— Dar nu vreau să pleci! Eşti important pentru companie şi pentru mine. În ciuda a tot ce-a fost, îmi rămâi prieten. Şi nu

intenţionez să dau afară un prieten.

El şi-a muşcat buza şi a căzut pe gânduri, lovind ritmic cu degetul mare în marginea scaunului.

— Te-ar ajuta dacă n-aş fi aici?

— Cum adică? Tocmai ţi-am spus...

— Adică în sediu. Ţi-ar fi mai uşor dacă n-aş fi zilnic la birou? Aş putea munci de acasă. Mă rog, sunt nişte probleme tehnice, dar dacă asta înseamnă să-mi păstrez postul şi să rămân în companie, e o variantă de luat în calcul.

Şi tocmai o luasem.

— Ai fi dispus?

— Sigur. Iar dacă, la un moment dat, o să vrei pe altcineva care să fie prezent, mie o să-mi fie mai uşor să plec. Poate o să mă lansez pe cont propriu. Ca liber-profesionist sau aşa ceva.

Am strâmbat din nas, căci nu-mi plăcea a doua parte a propunerii.

— Detest chestia asta!

— Şi eu, dar nu-i vina ta. Nu ştiu sigur ce te-a făcut Blake să crezi, însă ar fi trebuit să mă retrag imediat după ce am aflat că tocmai ieşiseşi dintr-o relaţie. Aveai nevoie de un prieten, iar din punctul ăsta de vedere te-am dezamăgit.

— Nu m-ai dezamăgit!

— M-am repezit să trag concluzii. În multe privinţe. Şi eu sunt răspunzător de faptul că s-a ajuns aici, iar dacă trebuie să fac nişte sacrificii din cauza asta, atunci fie.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru că te-ai oferit. Dar hai să nu luăm nicio decizie pripită.

— Sincer să fiu, mie nu mi se pare deloc pripită. Mai degrabă a durat prea mult până să ajungem la ea. Îmi dau seama că eşti stresată. N-ai fost în apele tale toată săptămâna şi nu-mi place deloc să te văd astfel. Nu vreau să fiu eu pricina. N-am fost niciodată şi nici nu voi deveni. Dar dacă putem schimba situaţia, cel puţin pentru moment, oferindu-ţi puţină uşurare sau puţină libertate de mişcare, astfel încât să te împaci cu el, ar trebui s-o facem.

— Sper să se mai potolească. Poate încerc să-l conving cu vorba bună.

Era un mare „poate”. James s-a lăsat în faţă, sprijinindu-şi antebraţele de genunchi.

— Vrei să te măriţi cu Blake, nu-i aşa?

Am răspuns cu întârziere.

— Da.

— Eu, unul, nu pot să-l sufăr pe tip, dar e clar că tu-l consideri important. Îndeajuns de important încât să-i accepţi cererea în căsătorie. Nu vreau să fiu acela care ţi strică planurile. Am intrat într-o încurcătură cu relaţia de la locul de muncă, iar acum trebuie să ieşim din ea.

Am dat încet din cap, dorindu-mi să nu existe atâta adevăr în vorbele lui.

— Poate că ai dreptate.

Nu e ceea ce ne dorim, dar poate că e ceea ce trebuie.

Capitolul 11

Restul zilei a trecut în goană. Poate că mai exista o rază de speranţă în peisajul vieţii mele. Atrăgeam noi furnizori de publicitate, mă înţelegeam bine cu Simone, iar James şi cu mine aveam, cel puţin pentru moment, un plan pentru a ne continua colaborarea. Totuşi, nu puteam să neg că mi se rupea inima când mă gândeam la plecarea lui din firmă. Devenise parte din echipă, dar şi un bun prieten. Urma să-mi lipsească prezenţa lui în fiecare zi şi nu-mi puteam alunga supărarea pricinuită de faptul că Blake mă pusese în situaţia de a-l sili să se îndepărteze. În timp ce întorceam problema pe toate feţele, Alli a băgat capul pe uşă pentru a-mi aminti că trebuia să ieşim în oraş după cină.

Mi-am strâns lucrurile, pregătindu-mă să plec. Câteva minute mai târziu, Clay ne lăsa pe o stradă aglomerată, în faţa unui local la modă care servea *sushi.* Alli şi cu mine am comandat cocktailuri Mai Tai. Eu mi-am dat peste cap băutura dulce şi, atunci când chelneriţa a sosit cu rulourile asortate pe care le ceruserăm, am rugat-o politicos să-mi mai aducă un pahar. Avusesem o zi dintre acelea. Dacă nimic nu mă putea ajuta, poate că alcoolul urma să mă adoarmă odată ce aveam să ajung acasă, în patul nostru gol.

— Deci James o să lucreze de-acasă pentru o vreme.

În sfârşit, rostisem totul dintr-o suflare, ştiind că tăcerea încordată a lui Alli era încărcată de întrebări mute cu privire la ce naiba se petrecea. Ea s-a încruntat.

— De ce?

Am tras adânc aer în piept.

— Pe vremea când eu şi Blake eram despărţiţi, am petrecut mai mult timp cu James, ca prieteni. Am încercat să păstrez relaţia profesională, dar el a început să-şi dorească mai mult. Până la urmă mi-a făcut avansuri şi...

Alli a rămas cu gura căscată.

— Doar n-aţi...

— Ne-am sărutat. A fost un sărut scurt şi am vrut să-i pun capăt la nici trei secunde după ce începuse. Din câte se pare, Risa a văzut totul şi, la sfârşitul săptămânii trecute, în timpul evenimentului din San Francisco, i-a spus lui Blake. Bănuiesc că voia să se răzbune pe mine şi să ne strice relaţia. Din păcate, a reuşit. Blake şi-a ieşit din fire. Ne-am certat. El a vrut ca James să plece, altfel...

Am băgat o bucată de *sushi* în gură, detestând faptul că Blake câştigase. Că-i dădusem ce voia. Alli se holba la mine, încremenită, cu ochii cât cepele.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Ei bine, ăsta-i motivul pentru care nu ţi-am zis nimic. A fost o greşeală şi mi-am dorit să se piardă în uitare, dar nu s-a pierdut, aşa că acum plătesc pentru ea.

— Şi, în momentul de faţă, e totul OK între voi, având în vedere că James n-o să mai fie la birou?

— N-am idee. N-am mai vorbit cu Blake.

Mi-am sfărâmat unul dintre rulourile de peşte, în timp ce mă gândeam la îngrozitoarea prăpastie ce se căscase între noi de-a lungul ultimelor zile. Oricât de furioasă aş fi fost pe Blake, uram fiecare minut de ceartă cu el. Nimic nu mergea bine când nu eram împreună şi nu puteam decât să sper că totul avea să se schimbe.

— Oricum, ţie cum îţi merge cu Heath? Dă-mi o speranţă! Relaţia voastră pare perfectă.

Alli a ridicat din umeri şi a pus o felie de ghimbir peste unul dintre rulourile ei.

— Eu n-aş numi-o perfectă.

Am ridicat din sprânceană.

— Probleme în paradis?

Ea a râs, dar zâmbetul i s-a stins repede.

— Nu ştiu. Îmi fac griji pentru el.

— E de înţeles, dar ţi-a dat vreun motiv anume?

— Tocmai asta-i chestia. Nu mi-a dat unul real. Totuşi, nu mă pot abţine să mă frământ. A încheiat cura de dezintoxicare şi de atunci parcă tot nu reuşesc să-mi alung presentimentul că o să calce din nou greşit.

— Dar te are pe tine! Îl are pe Blake, îşi are munca şi familia. Pare a fi pe drumul cel bun. Lucrurile merg excelent, nu?

— Ştiu. La suprafaţă totul e grozav: apartamentul, slujbele pe care le avem. Însă am impresia că, ori de câte ori îl întreb ce face, îmi reproşează că-i dau târcoale. Îmi aminteşte că Blake îi dă târcoale, ai lui, la fel. E de înţeles, dar îmi zice că n-are nevoie de încă o persoană care să-i studieze fiecare mişcare. Eu pur şi simplu ţin prea al naibii de mult la el, ca să pierd ce avem.

Am reflectat puţin la vorbele ei. Nu-l cunoscusem pe Heath, dependentul, la fel de bine cum îl ştiam pe noul Heath, abstinentul, dar văzusem suficient încât să-mi dau seama cât

de mult se schimbase. Consideram că relaţia lui cu Alli şi faptul că fusese privat de ea când se întorsese la dezintoxicare îl îndemnaseră la un cu totul alt nivel de cumpătare. Blake era de aceeaşi părere şi tocmai asta îl determinase să-l aducă acasă pe neaşteptate, mai devreme decât trebuia.

— Pare că-l aştepţi să dea greş, Alli, am zis în cele din urmă.

Umerii i s-au pleoştit, iar tristeţea i-a licărit în ochi.

— Mi-e frică. Nu vreau să trec din nou prin ce am trecut. Eram terminată! Mă rog, m-ai văzut. Am *nevoie* de Heath... vreau să spun că sunt îndrăgostită nebuneşte de el şi nu-mi pot imagina o viaţă în lipsa lui. Dar pentru ca relaţia să funcţioneze, trebuie să rămână sănătos. Aş face orice pot pentru a mă asigura că aşa o să fie.

— Îmi amintesc că erai terminată, dar şi el se simţea la fel. Cred că amândoi aveţi nevoie unul de celălalt, însă poate că acum cea mai mare nevoie a lui Heath e să-ţi câştige încrederea. Pe Blake îl cunoaştem cu toţii, iar părinţii sunt părinţi. Heath vrea să-l iubeşti şi să crezi în el, nu să-l dădăceşti.

Alli a oftat.

— Mi-e greu pentru că, la New York, ne petreceam fiecare clipă liberă împreună. Pe atunci nu trebuia să ne adaptăm decât programului meu de lucru, dar acum munceşte şi el cu Blake, aşa că ne rămâne mai puţin timp.

— Nu înseamnă că Heath e în pericol doar pentru că voi nu staţi unul lângă altul în fiecare secundă a zilei. Colaborarea cu Blake şi asumarea mai serioasă a unor răspunderi îi fac bine. Chiar dacă rup din timpul petrecut cu tine.

Ea a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Ai dreptate. Mi-aş dori doar să nu fiu nevoită să trăiesc cu demonul ăsta invizibil care tot ameninţă să se bage între noi. Fiecare zi e o nouă ocazie ca lucrurile să meargă prost.

I-am luat mâna şi i-am strâns-o uşor.

— Alli.

Şi-a ridicat ochii către mine.

— Nu mai tot aştepta să se întâmple chestii rele! Cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să-l iubeşti, să-i arăţi că-ţi pasă şi să profiţi la maximum de fiecare minut pe care-l aveţi. Nu te mai strădui să controlezi ceea ce nu poţi controla!

* * *

M-am grăbit să ajung sub copertina clădirii, în timp ce ploaia se înteţea. Am cercetat strada, însă n-am zărit nici urmă de

Tesla lui Blake. Am căzut pradă descurajării, iar perspectiva de a-mi petrece încă o noapte fără el a început să mă roadă. Mai devreme, mă gândisem să-l sun şi să-i spun despre discuţia cu James, dar ceva (poate mândria) mă oprise. Avea să afle... dar nu eram pe deplin pregătită să-i arăt că ieşise învingător din runda aceea.

În timp ce urcam scările, m-am întâlnit cu Cady, chiar în faţa uşii apartamentului pe care-l împărţisem cândva cu Sid.

— Bună! mi-a spus ea radioasă, cu cheile în mână.

— L-ai văzut pe Blake? am întrebat-o, vădit mult mai puţin entuziasmată decât ea.

— Era la birou când am plecat. De ce?

Am şovăit, cântărind dacă să-i spun mai multe.

— Azi-noapte n-a venit acasă, asta-i tot.

— Oh!

Îngrijorarea i-a umbrit trăsăturile.

— Atunci cred că e probabil să fi rămas la muncă. Părea obosit şi... mă rog, azi n-a fost tocmai în toane bune. Asta ar putea explica de ce.

Am oftat uşurată. Totuşi, vestea că stătea la firmă nu-l aducea mai aproape de casă. I-am mulţumit lui Cady şi am urcat treptele către apartamentul nostru. Mi-am lăsat lucrurile pe masa din bucătărie şi m-am dus în dormitor. Patul era vraişte, aşternutul neîngrijit stătea claie peste grămadă şi totul din motive greşite. Nu dormisem prea mult şi, probabil, nici Blake.

Am făcut un duş rapid şi am ieşit din baie. Apartamentul era la fel de tăcut ca atunci când sosisem. Prinzându-mi prosopul în jurul pieptului, m-am dus către comoda în care-mi ţineam hainele. Bijuteriile mele stăteau pe ea, într-o cutie puţin adâncă. Mi-am pus inelul înapoi pe deget, iar privirea mi s-a oprit asupra diamantelor de pe brăţările asortate. Le-am ridicat. Greutatea lor îmi atârna în palmă. Cele două cercuri preţioase sclipeau în lumina difuză a dormitorului. Erau superbe, dar şi mai mult conta semnificaţia pe care o aveau. Mi-am trecut degetul peste micile medalioane. Ruleta de platină a scos un clinchet în clipa în care s-a lovit de surata ei, inima... inima lui Blake.

Ridicându-mi ochii, mi-am surprins imaginea reflectată în oglindă. Nu mai reuşeam să-mi văd decât ochii obosiţi, plini de acea tristeţe pe care numai despărţirea de Blake mi-o putea aduce. Războiul cu el părea zadarnic şi vătămător, din moment

ce răspunsul meu avea să fie întotdeauna „da”. Din moment ce singurul viitor pe care mi-l puteam imagina era alături de el.

Îl voiam înapoi, cu orice preţ, chiar şi cu preţul mândriei mele. Era, în cel mai bun caz, o amăgire să cred că aş putea să rămân neclintită în faţa unuia ca el: un bărbat care vedea ceva ce-şi dorea şi apoi nu se mai dădea în lături de la nimic pentru a-l obţine. Dar, la naiba, îmi forţase mâna! Faptul că-i încredinţasem trupul şi sufletul meu nu era îndeajuns şi, cumva, ştiusem asta dintotdeauna. O parte din mine se aşteptase ca, într-o bună zi, relaţia noastră să ajungă în acest punct, ca Blake să insiste să-i ofer tot ce se putea. Mă controlase şi mă scosese din minţi încă din prima clipă. Fusesem o proastă pentru că mă aşteptasem să se schimbe ceva.

Însă el avea dreptate. Mă zbătusem al naibii de mult ca să păstrez graniţa dintre lumile noastre. Îl lăsasem să pătrundă, pas cu pas, totuşi ţinându-l mereu la distanţă de anumite aspecte ale existenţei mele. Pentru că lui îi oferisem mai mult decât oricui altcuiva, voisem să cred că era suficient. Dar nu era. Acum vedeam limpede.

Nu voiam să ne mai certăm şi nu voiam ca relaţia noastră să se transforme într-un câmp de luptă. Poate că ăsta era motivul pentru care Blake nu-mi oferea nicio altă variantă. Amândoi suferem şi eram nefericiţi, drept consecinţă a gafelor mele, iar acum mă făcea să plătesc pentru ele ori să mă schimb.

Mi-am prins brăţările în jurul încheieturii şi le-am admirat. Întotdeauna le purtasem cu mândrie. Îmi doream ca o lume întreagă să ştie că le aveam la mână pentru el, chiar dacă nimeni n-avea habar ce simbolizau pentru noi. Erau promisiunea pe care ne-o facuserăm. La fel ca şi aceea de pe degetul meu.

Blake putea să mă ia în stăpânire, putea să posede ceva aflat în adâncul meu, dar şi eu cucerisem o parte preţioasă din el. Ceva ce niciodată nu mai dăruise nimănui.

M-am uitat peste umăr, la patul din dormitor. Dorul cumplit era prea dureros pentru a putea fi ignorat.

* * *

Când am intrat în sediul Landon Group, ploaia torenţială aproape că mă udase până la piele. O fâşie de lumină se întindea pe podeaua la capătul căreia uşa lui Blake stătea întredeschisă. Am ciocănit încet înainte să intru, sperând să nu-l salut cu un atac de cord.

Înăuntru, el stătea leneş la masa de lucru, cu picioarele ridicate pe ea şi cu atenţia îndreptată către televizoarele aflate în celălalt capăt al încăperii. S-a întors către mine.

— Munceşti din greu?

I-am ocolit biroul şi m-am sprijinit de marginea lui.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

— Ar trebui să-ţi pun aceeaşi întrebare. Cât ai de gând să stai aici, bosumflat?

El a scrâşnit din dinţi, apoi şi-a dus la buze un pahar cu whisky. Gâtul i s-a mişcat când a înghiţit.

— Nu stau bosumflat.

A lăsat băutura pe masă şi m-a măsurat din cap până în picioarele încălţate în sandale negre cu toc.

— Eşti udă.

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat către ferestrele biroului său. Erau acoperite de jaluzele, împiedicându-l să vadă lumea aflată dincolo de ele.

— Dacă ai mai ieşi din peşteră, poate ai observa că afară toarnă cu găleata.

Blake s-a încruntat.

— Ai venit pe jos?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu, m-a adus Clay cu maşina. Calmează-te!

M-am uitat spre biroul lui şi am remarcat un teanc de hârtii ce purtau un logo familiar.

— Ce sunt astea? l-am întrebat, ridicând actele.

A oftat, părând plictisit.

— Rapoarte financiare pentru agenţia de modele a Sophiei.

Mi le-a smuls din mână şi le-a azvârlit în celălalt capăt al mesei, unde nu mai puteam ajunge la ele. Am mijit ochii.

— Ea a fost în oraş?

Blake a luat încă o înghiţitură din pahar.

— De ce, crezi că mi le-a adus personal?

L-am fixat cu privirea, căci nu voiam să renunţ.

— Nu, Sophia n-a fost în oraş, cel puţin nu din câte ştiu eu. Poţi să-ţi retragi ghearele.

Uşurată, i-am aruncat un zâmbet larg.

— Nu-mi poţi reproşa că întreb, nu-i aşa?

— Cred că nu, a mormăit el.

Am tras adânc aer în piept şi m-am hotărât să trec direct la subiect. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să-l duc cu tachinările către o soluţie, probabil că nu aveam să ajungem acolo decât

discutând serios. Chiar dacă ultima oară dialogul nu mersese atât de bine.

— M-am gândit mult la ce mi-ai spus aseară.

— Şi? a replicat el sec.

— Înţeleg că eşti supărat, înţeleg şi de ce. Am păstrat unele lucruri pentru mine, în special cu privire la afacere. Într-un fel, ea a reprezentat refugiul meu. Acea parte din viaţa mea către care mă puteam îndrepta, indiferent ce s-ar fi întâmplat între noi, ştiind că îmi aparţinea. Că toate succesele şi toate eşecurile erau ale mele. Numai pentru ea am muncit şi mă sperie s-o împart cu tine. Întotdeauna m-a speriat. Dar sunt dispusă să mă schimb şi să te implic mai mult.

Blake s-a uitat ţintă la mine.

— De ce ai face aşa ceva, după atâta timp?

— Ei bine, pentru început, dacă o să ne căsătorim...

Am zăbovit câteva clipe asupra acelui gând, încercând să nu mă las abătută din drum de posibilitatea ca nunta să nu mai aibă loc, ca Blake să nu şi-o mai dorească.

— Presupun că, din punctul ăsta de vedere, ce-i al meu e şi al tău. Dacă nu pot să-mi las compania pe mâna viitorului meu soţ, atunci cui să i-o las?

El şi-a pus jos paharul. Şi-a încrucişat mâinile în poală, aparent studiindu-mă cu atenţie.

— OK, mi-a răspuns simplu. Să înţeleg aşadar că James o să plece?

I-am iscodit privirea, în căutarea vreunui semn că ar putea să cedeze în privinţa asta.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că exagerezi puţin când vine vorba despre păstrarea lui James în echipă?

— Dacă exagerez, o fac ca reacţie la un comportament exagerat şi, în cazul ăsta, consider că sunt pe deplin îndreptăţit. Ţi-am zis care e punctul meu de vedere asupra chestiunii. Nimic nu s-a schimbat.

— Dar dacă ţi-aş spune că, începând de azi, poţi avea cât control vrei asupra afacerii, cu excepţia acestui mărunt detaliu?

Am arătat cât de mărunt era detaliul apropiindu-mi degetul mare de arătător, ca şi cum asta ar fi putut să ajute.

— Ar fi bine să pleci, Erica. N-are niciun rost să dormim amândoi aici în noaptea asta.

Blake şi-a lăsat picioarele pe podea şi s-a răsucit cu faţa către ecranele calculatorului. Doamne, căpos mai era! Aproape

că-l vedeam înfigându-şi călcâiele în pământ.

Blake, cerul să-l aibă în pază, lupta murdar. Punea în joc supravieţuirea relaţiei noastre pentru a obţine ceea ce dorea. Ceea ce zice el că-i trebuie. Nu aveam să mă pot înţelege cu el în seara aceea. Decât dacă urma să lupt şi eu murdar.

— Cum pofteşti, i-am spus şi am alunecat jos de pe birou.

Mi-am dus încet degetele către nasturele de sus al pelerinei. Unul câte unul, i-am descheiat pe toţi. Blake şi-a îndreptat din nou atenţia către mine. Privirea i s-a fixat asupra pieptului, unde haina se desfăcuse, lăsându-l să vadă ce purtam pe dedesubt. Nu era cine ştie ce.

— N-o să mă manipulezi prin sex.

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Nu? l-am provocat, ştiind în taină că deja cedasem cerinţelor lui.

I-am zâmbit şi mi-am scuturat de pe umeri haina cu care venisem. Azvârlind-o cât colo, am rămas aproape goală, înfăşurată în exact atâta dantelă neagră, cât să acopere strictul necesar. Apa din părul îmbibat de ploaie mi se prelingea pe pielea deja umedă. Îmi făcusem griji că vremea avea să-mi strice imaginea, dar, judecând după felul în care Blake şi-a întredeschis buzele, era posibil ca efectul să lucreze în favoarea mea.

— Cred că te-aş putea convinge să te răzgândeşti.

— N-ai cum. Sunt sătul de mizeria asta, Erica!

Dacă aş fi fost legată la ochi, poate l-aş fi crezut că nu putea fi clintit. Însă privirea îl dădea de gol, fiind aţintită asupra pieptului meu, în timp ce-mi ridicam mâna către copcile din faţă.

— Parcă-mi amintesc că aveai o slăbiciune pentru dantelă, l-am tachinat.

— Tu eşti singura mea slăbiciune, a murmurat el.

Cuvintele mi-au fript inima. Zâmbetul jucăuş mi-a pierit de pe faţă. Voiam să fiu slăbiciunea lui, dar nu şi dacă pe el îl deranja asta, aşa cum părea să fie cazul în momentele acelea. M-am întors şi m-am îndepărtat încet. Îndrăzneala mea încasase o lovitură, iar acum mă simţeam doar ruşinată şi rănită. Voiam să mă dorească, să accepte o cale, nici pe departe de mijloc, dar măcar să ia în calcul o concesie.

— Unde naiba te duci?

Mi-am ridicat din nou buzele când am simţit o mică rază de speranţă. Am încetinit în dreptul canapelei din celălalt capăt al

biroului şi mi-am desfăcut sutienul. L-am lăsat să-mi alunece de pe umeri şi să-mi cadă în jos pe braţe, privându-l pe Blake de imaginea sânilor neacoperiţi. Vârându-mi degetele mari pe sub marginile chiloţilor abia vizibili, i-am tras în jos şi am rămas complet goală, cu excepţia bijuteriilor.

— Să ştii că aşa n-ai să câştigi.

M-am răsucit şi, în clipa următoare, Blake era în faţa mea, cu ochii arzând.

— Nu mai încerc să câştig.

Vocea mea şi-a pierdut orice urmă de amuzament odată cu acea renunţare.

— Atunci ce faci?

Mi-am lăsat mâinile să urce pe pieptul lui.

— Te las pe *tine* să câştigi.

Blake a tresărit.

— Te joci. N-am niciun chef de joacă.

— Nu mă joc. îţi ofer ce vrei. îţi ofer toată fiinţa mea.

M-am înălţat şi l-am cuprins pe după gât. Sânii mi s-au frecat de pieptul lui îmbrăcat. Îi simţeam inima bătând cu putere, oglindind ritmul nebunesc din pieptul meu.

— Nu merge aşa. Despărţirea ne distruge. Nu pot să trăiesc fără tine, Blake. Abia dacă reuşesc să supravieţuiesc o noapte. Cum să risc să te pierd pentru o viaţă? Dacă nu vrei să-mi acorzi această mică favoare, atunci n-am de ales, nu-i aşa? Deci te las să câştigi. Îţi încredinţez tot ce am: trup, suflet şi afacere. Ia ce vrei, fii oriunde ai nevoie să fii.

I-am întâlnit privirea, dorindu-mi să creadă fiecare cuvânt.

— Şi James?

Am tras aer în piept, resemnându-mă cu alegerea pe care trebuia s-o fac.

— El o să plece. S-a terminat.

Capitolul 12

Blake m-a privit în tăcere. Stăteam agăţată de el, dar nu mă atingea în niciun alt fel. Încă se înfrâna. Totuşi, având în vedere felul în care muşchii i se încordau pe sub piele, socoteam că situaţia se putea schimba în orice clipă. Devenisem prada, iar vânătoarea avea să-şi schimbe direcţia într-o secundă. Nerăbdarea mi-a făcut inima s-o ia la goană.

— Asta vrei, nu-i aşa?

Glasul mi s-a oprit când Blake şi-a lins buzele.

— Nu vreau numai asta.

Pofta îi umplea ochii, amestecându-se cu tăcuta înverşunare pe care o văzusem crescând în el de-a lungul ultimelor zile. Căldura îmi învăluia pielea, acolo unde se oprea privirea lui.

— Îţi dau totul, i-am şoptit.

— Mi-ar plăcea să te cred, dar n-ai făcut altceva decât să mi te opui. De unde să ştiu că s-a schimbat ceva?

Cum aş fi putut să-i arăt? Dragostea nu era îndeajuns. Cuvintele, fiecare dintre ele rostit cu sinceritate, nu erau îndeajuns. Stăteam în biroul lui, goală şi vulnerabilă, faţă în faţă cu bărbatul care-mi pretindea să-i cedez toată fiinţa mea, până la ultima bucăţică. M-am lăsat pe călcâie, iar mâinile mi-au căzut pe lângă corp. Cât de mult avea să fie suficient? Consimţisem, în sfârşit, să mă supun cererilor lui, dar acum mă zbăteam să găsesc o cale de a i-o dovedi.

Mi-am ridicat mâinile între noi şi am început să-mi frământ neliniştită degetele. Vârful unuia dintre ele mi-a alunecat peste micul inel cu diamante. Atunci m-a străfulgerat un gând. Emoţiile mi-au strâns stomacul, în timp ce adrenalina îmi curgea prin vene. Am închis ochii.

Fir-ar să fie! Tocmai îi oferream totul. Şi eram înlemnită de groază. Am expirat tremurând şi sperând ca asta să-mi slăbească nodul din gât. Deschizând ochii, mi-am luat inima în dinţi ca să fac ceea ce trebuia să fac. Mi-am ridicat privirea către a lui Blake, transformată într-un vârtej de pofte şi griji.

— Blake, te iubesc foarte mult. Şi am încredere în tine. Cu adevărat.

Am păstrat un ton egal, căci nu voiam să-i dau vreun motiv de îndoială.

— Deci te rog să-mi înţelegi vorbele aşa cum sunt... totul... *absolut tot* ce am. Te rog, nu mă face să regret!

Am închis din nou ochii pentru o clipă şi, încet, m-am lăsat în

genunchi. Singurul sunet din încăpere a fost clinchetul metalic al brăţărilor, din momentul în care mi-am aşezat mâinile pe coapse.

L-am aşteptat. Să mă creadă, să vină la mine şi să fie cel care ne readuce împreună. Aşa s-a scurs un minut care mi-a părut o veşnicie. Nicio mişcare, niciun cuvânt. Doar ecoul faptelor mele şi aşteptarea de a vedea încotro aveau să ne ducă. Cu mişcări lente, Blake a coborât în faţa mea. Eu mi-am îndreptat atenţia către podea, apoi către ţesătura întunecată a blugilor ce i se întindeau peste genunchi. El mi-a ridicat bărbia, făcându-mă să-l privesc în ochi. Avea gura întredeschisă şi gâfâia uşor, în acelaşi ritm cu propria-mi răsuflare grea. Şi-a trecut degetul peste buzele mele ce tremurau.

— *Este* ceea ce-mi doresc, dacă e ceea ce-ţi doreşti şi tu, a zis în cele din urmă.

Inima îmi bubuia în piept, o amintire zgomotoasă a importanţei pe care o avea Blake pentru mine.

— Te vreau! Nu-ţi pot promite perfecţiunea, dar o să încerc să fiu ceea ce vrei, tot ceea ce ai nevoie.

Palma lui mi-a alunecat peste obraz şi mi-a pătruns în păr, îndemnându-mă să mă ridic. M-am săltat pe genunchi, sprijinindu-mă cu mâinile de pieptul lui. Muşchii puternici îi tresăreau sub palmele mele. Blake m-a ţinut aşa, cu buzele la o respiraţie distanţă de ale lui, în timp ce ochii îi ardeau de emoţie. Răsuflarea lui mi-a atins gura, ca o adiere.

— Tot ce mi-am dorit, încă din ziua în care te-am cunoscut, a fost să-ţi câştig încrederea. Vreau să-ţi stau alături, să te ajut, să te ocrotesc. Nu pot să fac nimic din toate astea aşa cum trebuie, când tu te lupţi cu mine şi mă respingi.

— N-am s-o mai fac, îţi promit!

Privirea i s-a îmblânzit. Mi-a cuprins talia cu braţul şi m-a tras mai aproape de el.

— Iar eu îţi promit că *niciodată* n-o să-ţi regreţi alegerea!

O senzaţie de căldură mi-a umplut pieptul, risipind frământările şi îndoielile. Dragostea pentru bărbatul din faţa mea mi-a inundat trupul, facându-mi mâinile şi picioarele să tremure. Pofta şi dorul s-au aprins pe urmele ei, iar din clipa aceea a trebuit să-l am. Cu numele lui pe buze, am început să-l sărut cu înflăcărare, de parcă ar fi fost ultima mea şansă. Mi-am strecurat mâinile în părul lui şi m-am agăţat de el, dorindu-mi ca trupurile noastre să se apropie cât mai mult cu putinţă. Blake a răspuns dorinţei mele mute, apucându-mi fundul cu

ambele mâini. O împunsătură rapidă a şoldurilor lui mi-a demonstrat cu câtă ardoare mă dorea la rândul lui. M-am luptat să trag aer în piept, căci sărutul şi electricitatea din atmosferă îmi tăiaseră respiraţia.

— Ia-mă acum! Ia ce-ţi aparţine, Blake!

M-a ridicat repede pe canapea şi m-a întins pe spate. În timp ce ne sărutam, un sărut mistuitor, mi-a prins încheieturile şi mi le-a ţinut deasupra capului. Mi-am arcuit spatele, agitată şi avidă de a-l simţi din nou în mine. Blake şi-a slăbit strânsoarea şi am dat să-mi întind mâinile spre el, doar pentru a descoperi că aveam încheieturile prinse între ele cu ajutorul brăţărilor. Erau cele mai scumpe cătuşe pe care le-aş fi putut purta vreodată, iar frumuseţea lor mă ţinea captivă într-un fel în care nimic altceva n-o mai făcuse.

— Mi-ai oferit ce-mi doream, Erica. Acum o să-ţi ofer şi eu ce-ţi doreşti. În noaptea asta n-o să-ţi lipsească nimic, scumpo.

Mă mâncau degetele să-l ating, să-i ciufulesc părul, să-i zgârii spatele. Am gemut, străfulgerată de pofta, deja fără leac, de a mă mişca şi a-l apuca.

— Atunci trage-mi-o şi nu mă mai lăsa să aştept!

El mi-a alunecat pe trup în jos, lăsându-mi o dâră de sărutări umede de-a lungul bustului. O dezmierdare a buricului cu limba, o atingere uşoară a bazinului cu dinţii.

— Blake! am scâncit.

— O s-o fac, scumpo. Crede-mă, o s-o fac! Dar mai întâi vreau să te gust puţin.

Mi-a împins un picior spre podea. Pe celălalt l-a apucat de genunchi şi mi l-a ţinut strâns lipit de spătarul canapelei, deschizându-mă complet. Am stat aşa, plină de dorinţă şi expusă în faţa bărbatului care, cu doar câteva cuvinte bine plasate, reuşea de fiecare dată să mă transforme într-o paraşută neruşinată.

Fierbinţeala se încolăcea în mine. Inima îmi bubuia, căci pofta de sex năvălea deja peste dragostea mea pentru Blake. Mi-am încleştat pumnii, gândindu-mă la cătuşe. Metalul rece care-mi apăsa pielea încheieturilor încordate mi-a amintit cui îi aparţinea momentul acela. Am închis ochii şi am suspinat, moleşindu-mă pe suprafaţa moale şi elastică a canapelei.

— Uite o fată cuminte! Relaxează-te, iar eu o să te fac să vezi stele verzi! mi-a şoptit el.

Mi-a dezmierdat coapsa cu buzele. De fiecare dată când limba i se strecura afară şi lua contact cu pielea mea, îmi

dădeam ochii peste cap. Degetele mi se încolăceau strâns în jurul braţului canapelei, fără să se clintească din locul în care le aşezase el mai devreme. Dogoarea se scurgea prin mine precum lava topită. Jur că niciodată nu mai fusesem aşa chinuită de nevoi şi totuşi atât de răbdătoare, de convinsă că Blake avea să mi le satisfacă.

Două mâini calde şi sigure mi-au alunecat de pe genunchi, către mijlocul corpului, unde el m-a deschis şi mai mult, cu degetele. Când gura lui mi-a atins carnea sensibilă dintre picioare, am început să tremur. Blake mi-a strâns cu mai multă putere coapsele, pregătit să mă ţină nemişcată. Uşoara apăsare a sărutului intim a lăsat loc limbii lui, care mi-a acoperit clitorisul cu o mângâiere catifelată, desăvârşită. Am ţipat, iar răbdarea mea a primit o lovitură serioasă când Blake a continuat să-mi maseze ghemul de nervi încordaţi, sugând şi lingând, gemând şi înjurând cu buzele lipite de el.

— Ai un gust divin!

Când a rostit cuvintele, mi-a suflat aer peste vaginul care pulsa, răcorindu-l sub calda fericire pe care mi-o aducea gura lui. Dumnezeule, gura lui! Limba lui a pornit-o din nou pe aceeaşi cale, urcând şi coborând, sugând şi devorând. Nu mai exista niciun pic de tachinare în lăcomia cu care mă înghiţea. Deja mă aflam periculos de aproape de orgasm, legănându-mă cu desfrânare înspre mişcările lui.

— Vrei să-ţi dai drumul cu mine înăuntru, scumpo? Vrei ceva peste care să te prăbuşeşti când o să te împing dincolo de limită?

M-a pătruns cu un deget, doar atât cât să-mi amintească ce pierdeam. Am dat repede din cap în semn de încuviinţare, vocea fiindu-mi cu eficienţă înlocuită de răsuflarea pe care n-o mai puteam controla. Voiam! Voiam fiecare clipă intens erotică pe care o putea născoci mintea lui sclipitoare. Fără nicio altă vorbă, Blake s-a ridicat. Şi-a tras bluza peste cap, apoi şi-a descheiat cureaua.

Sunetul pe care l-a scos aceasta când a lunecat prin găici m-a făcut să simt furnicături fierbinţi. Mi-am muşcat buza şi m-am arcuit uşor. Blake a zâmbit cu înfumurare din colţul gurii, în timp ce îşi descheia blugii şi îi împingea în josul coapselor, laolaltă cu chiloţii, dezgolindu-şi penisul puternic, superb şi cât se poate de pregătit.

— Recunoaşte!

Mi-am îndreptat atenţia către faţa lui, la fel de uluitoare ca

oricare altă parte din el. M-am încruntat.

— Recunoaşte că-ţi place cureaua!

Mi-am înfipt puţin mai adânc dinţii în buza de jos. Durerea, dulce culme a dorinţei.

— Mi-am dat seama că-ţi place! a râs el. Te uzi incredibil de mult de fiecare dată. De fapt, nici nu trebuie s-o recunoşti, pentru că ştiu deja. Te dă corpul de gol. Însă mi-ar plăcea s-o aud din gura ta.

Amintirea curelei care-mi ustura pielea îmi trezea o reacţie fizică dincolo de orice aş fi putut înţelege. În ciuda tuturor temerilor pe care le avusesem de înfruntat, mai deloc din vina mea, îmi plăceau lucrurile pe care le făcusem cu Blake. Nu-mi venea în minte nici măcar unul care să mă fi deranjat sau, la drept vorbind, care să nu-mi fi plăcut al dracului de tare. Voiam să fiu forţată. Îmi doream să ajung pe marginea prăpastiei. Poate că nu era firesc şi poate că n-avea nicio noimă pentru restul lumii, dar Blake avea dreptate. Îmi plăcea şi era inutil să neg. Buzele mi s-au curbat într-un mic surâs.

— Aşa e.

El s-a oprit deasupra mea, cu un rânjet drăcesc.

— Cred că mi-am făcut rost de o mică perversă. O mică, deşteaptă şi frumoasă perversă. Ştiam eu că eşti perfectă pentru mine, iar tu continui să-mi dovedeşti că nu m-am înşelat.

Zâmbetul mi s-a lărgit.

— Totuşi, îmi place mai mult mâna ta. Îmi place să simţi şi tu usturimea, să te opreşti şi să mă atingi acolo.

El a gemut, şi-a cuprins în palmă erecţia şi a început să o frece pe toată lungimea întărită.

— Nu plănuiam să te bat la fund în noaptea asta, dar îmi faci poftă să te aplec chiar acum peste biroul meu.

— S-ar putea aranja.

L-am privit cu ochii înceţoşaţi. Tocmai mă pregăteam să implor, când el s-a lăsat în jos, între picioarele mele. Când s-a întins peste mine, atingerea mătăsoasă a trupurilor noastre calde aproape că a fost prea mult. Am tras aer printre dinţi, iar Blake mi-a prins buza pe care o muşcasem mai devreme. Mi-a supt-o, apoi şi-a trecut limba peste carnea umflată.

— Nu vreau să te pedepsesc, scumpo. Vreau să te răsplătesc. Vreau să-mi petrec ore întregi facându-te să-ţi dai drumul pentru mine. Iar...

Şi-a dus buzele spre gâtul meu.

— ...şi iar...

Apucându-mi pielea între ele, a coborât către umăr.

— ...şi iar, până când o să mă implori să mă opresc.

M-am încordat, dându-mi prea bine seama cât de aproape de culme mă dusese deja.

— Te implor chiar în clipa asta... să începi. Lasă-mă să-mi dau drumul, Blake, te rog!

— O să te las. Cum vrei? Încet?

M-am arcuit înspre gura lui, în timp ce el se îndrepta către unul dintre sâni. A încercuit cu limba sfârcul întărit, după care l-a prins în gură şi a tras de el. Şi-a ridicat ochii spre mine. Eu am scuturat din cap.

— Repede?

Atunci şi-a îndreptat atenţia către celălalt sân şi i-a oferit cu dărnicie acelaşi tratament, până când am crezut că o să-mi pierd minţile.

— Da, am suspinat.

— Dur?

A luat sfârcul între dinţi, iar cu mâna mi-a regăsit fierbinţeala umedă. Şi-a vârât două degete înăuntru şi le-a răsucit lent. Mi-a muşcat uşor sfârcul, moment în care m-am înfiorat şi m-am strâns.

— Oh, fir-ar! am şoptit.

Blake mi-a dat drumul şi a urcat din nou de-a lungul trupului meu.

— Corpul tău îmi spune tot ce am nevoie să ştiu, scumpo. Acum o să-ţi dau ceea ce-ţi doreşti.

Când capul fierbinte al penisului a intrat în mine, am crezut că dulcea şi copleşitoarea eliberare o să mă ucidă. Blake m-a pătruns cu uşurinţă şi, dintr-un geamăt, pieptul mi s-a golit de aer. Pierdeam mult prea repede contactul cu realitatea. Înfipt în mine, el şi-a rotit şoldurile. Mişcarea autoritară nu m-a ajutat mai deloc să-mi recapăt sănătatea mintală. Atunci Blake a început să mă sărute peste tot: pe faţă, pe umeri, pe gât.

— Blake, te rog, lasă-mă să te ating! Am nevoie de tine.

Cu trupul adânc împlântat într-al meu, am recunoscut vulnerabilitatea din ochii lui, atunci când a dat din cap în semn de încuviinţare. Mi-am coborât mâinile, simţind o durere în umeri din cauza poziţiei. El mi-a desfăcut brăţările, eliberându-mă în grabă. Din secunda în care m-am văzut descătuşată, mi-am înfipt o mână în părul lui şi l-am tras în jos, pentru un sărut dogoritor.

Ca şi cum acel singur gest i-ar fi dat undă verde să mi-o tragă până când aveam să uit de mine, Blake m-a apucat de şolduri şi s-a împins în mine. Mişcări puternice, adânci, m-au ridicat pe canapea, până când el şi-a proptit cealaltă mână de braţul acesteia. Punctul de sprijin i-a permis să mi-o pună şi mai tare, să mă posede şi mai profund.

— Asta vrei, frumoaso?

— Da! am scâncit. Doamne, da!

I-am zgâriat coastele cu unghiile, dorindu-mi să-i las un semn. I-am strâns şoldurile între coapse, iuţindu-i mişcările deasupra mea. Aveam nevoie să-l simt, să fim împreună, făcând ca totul să dispară într-un noian de fericire.

— Niciodată n-am crezut că o să pot iubi pe cineva aşa cum te iubesc pe tine... Erica... Doamne, nici n-ai idee ce-mi faci!

M-am cutremurat, căci profunzimea penetrării lui stârnea valuri de plăcere care-mi electrizau tot corpul. Eram pierdută în acea senzaţie. L-am apucat pe Blake de păr, înşfacând firele de la rădăcină, iar vaginul mi s-a încleştat în jurul lui, zdrobindu-l. Totul s-a năruit. Toate zidurile, toată mândria mea. Nimic nu mai conta, în afară de ce se întâmpla atunci...

Fără niciun avertisment, el s-a ridicat în genunchi. Mi-a luat gleznele şi mi le-a aşezat pe umerii lui. Următoarea împunsătură m-a trimis pe orbită. Intrase atât de adânc!

Şi-a strecurat mâna între noi şi m-a stârnit, desenându-mi mici cercuri în jurul clitorisului. Am văzut culori zburându-mi prin faţa ochilor. Am început să-mi pierd controlul. Orgasmul era atât de aproape, încât îi simţeam gustul. Îl percepeam până-n vârful degetelor de la mâini şi de la picioare.

— Blake!

Numele lui mi-a scăpat printre buze, asemenea unei rugăminţi.

— Spune-mi ce vrei!

— Tare! am ţipat, căci apogeul deja îmi sfâşia întreaga fiinţă.

Spatele mi s-a ridicat complet de pe canapea, căci muşchii mi se

contractau fără să-i mai pot stăpâni. Scoţând un mârâit sălbatic, Blake şi-a îngropat degetele în carnea şoldurilor mele. Cu ambele mâini, m-a împins în jos, peste penisul lui, şi m-a posedat mai tare decât fusesem posedată vreodată. Mădularul i s-a lungit în mine, atingându-mă în adâncul corpului, în felul acela delicios în care o făcea de fiecare dată, cu câteva secunde înainte să-şi dea drumul.

A tras o înjurătură, zvâcnind înăuntrul meu. Cu ochii spre cer, s-a odihnit îndeajuns încât să-şi recapete suflul. Părea la fel de sleit pe cât mă simţeam eu. A ieşit din mine şi s-a prăbuşit pe canapea. Cu mâinile deasupra capului, a răsuflat încet, întretăiat.

— De ce?

Şi-a întors capul pentru a se uita la mine, iar nedumerirea i s-a amestecat cu epuizarea de pe chip.

— De ce, ce?

— De ce Dumnezeu m-ai priva de aşa ceva?

Blake a izbucnit în râs şi am zâmbit la rândul meu, prea obosită pentru orice altceva în afară de frivolităţi. Apoi surâsul lui s-a stins. Şi-a dus mâna spre genunchiul meu şi m-a mângâiat cu blândeţe pe picior. Aşa s-au scurs câteva minute goale.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, Blake, i-am spus încet.

Ochii ni s-au întâlnit.

— Nu te-am părăsit.

— Ai plecat din patul nostru şi n-am mai ştiut unde eşti.

— N-am vrut să mă ţin la distanţă. Niciodată nu vreau să stau departe de tine. Eşti singura mea preocupare. Singura persoană cu care mi-aş dori să fiu vreodată.

— Atunci de ce ai plecat?

Blake a oftat.

— Dacă aş fi venit acasă, ţi-aş fi tras-o fără să mai ştiu de mine.

Am râs iar, în ciuda seriozităţii pe care încercam s-o arăt.

— Când a devenit asta o crimă?

— Nu-i nici pe departe o crimă, dar oricât ar fi fost de uluitoare (şi crede-mă, e uluitoare) o partidă cu tine, nu avea să-mi aducă ceea ce voiam. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile şi să încurce treaba. Ştim amândoi că nu sexul e problema. Dar speram să-mi dai dreptate cât mai repede. Eram gata să mi-o frec singur până când aveai să cedezi cererilor mele, dar nu pot spune că eram nerăbdător s-o fac.

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Şi acum, că am făcut-o?

El şi-a lăsat mâna să-i alunece mai jos, unde a strâns-o pe a mea, făcând ca degetele să ni se împletească.

— Acum vreau să te duc acasă şi să-ţi arăt până la răsăritul soarelui cât de recunoscător sunt.

* * *

M-am îmbrăcat pentru serviciu şi m-am alăturat lui Blake în bucătărie. Văzându-l cum turna cafeaua, mi-am dat şi mai limpede seama cât de înspăimântătoare fusese scurta îndepărtare de el. Îl voiam în viaţa mea, în fiecare dimineaţă, în fiecare noapte şi în fiecare minut pe care-l puteam fura între cele două. Mă gândeam că viaţa de femeie căsătorită avea să-mi satisfacă destul de bine acea nevoie. Ideea mi-a trezit un mic fior de emoţie.

Am ocolit masa de lucru pentru a-mi lua cafeaua, însă Blake m-a înhăţat ca să mă sărute. M-am topit în el. Şoldurile lui au întârziat lângă ale mele, iar limba lui mi-a aprins pofta. Prin minte mi se învârteau amintirile nopţii trecute. Fiecare atingere, fiecare clipă răscolitoare. Îmi doream să fi avut timp pentru mai mult. Totuşi, weekendul era pe aproape şi aveam să ne putem petrece măcar o parte din el în pat. Îl voiam pe Blake alături, dar îmi doream şi să recuperez o parte din somnul atât de necesar. Nu mai dormisem cu adevărat de la întoarcerea din San Francisco şi începea să mă răzbească oboseala.

— Sunt terminată.

M-am desprins din îmbrăţişarea lui şi, cu cafeaua în mână, m-am săltat pe un scaun de lângă masă.

— Şi eu la fel. De ce nu stai acasă?

— Unii dintre noi trebuie să muncească, dragule!

O tăcere confortabilă s-a aşternut între noi în timp ce ne beam cafeaua.

— Când o să plece James?

Am strâns din dinţi, simţind cum mi se strecoară în suflet rămăşiţele amărăciunii pe care mi-o stârnise plecarea lui James.

— De fapt, voiam să vorbesc cu tine despre asta.

Blake şi-a aşezat cu zgomot cana pe masă. Sprâncenele i s-au ridicat, provocându-mă.

— Nu e ceea ce crezi, l-am liniştit.

— Atunci ce e?

— Eu n-am vrut să-i cer lui James să se retragă, dar am făcut-o pentru tine.

— Pentru noi, a intervenit el.

Am oftat adânc.

— Mă rog. Dar îmi e greu să nu pun în paralel situaţia mea şi relaţia ta cu Sophia.

El m-a fixat cu o privire inexpresivă, apoi s-a întors pentru a-şi reumple cana.

— Sophia locuieşte la New York.

— Iar tu te-ai culcat cu ea. Împărtăşiţi un trecut. Aţi avut o relaţie de natură sexuală şi romantică. Chiar dacă n-aş dispreţui-o, tot m-ar deranja faptul că te mai întâlneşti cu ea... sporadic sau nu.

Blake s-a răsucit şi s-a sprijinit de blatul mesei. Atitudinea lui era degajată, dar simţeam tensiunea care-i facea muşchii să zvâcnească pe sub haine. Mă deranja atmosfera pe care femeia aceea o aducea în cameră. Şi hainele lui mă deranjau. Asemenea discuţii păreau să meargă mai bine atunci când eram dezbrăcaţi amândoi.

— Nu mă mai văd cu ea decât pentru afaceri. Ţi-am mai spus asta. De ce tot insişti?

— Pentru că sunt om şi, la fel ca tine, sunt geloasă pe oricine îşi doreşte ceva ce-mi aparţine. Eşti al meu şi niciunul dintre noi nu poate nega faptul că Sophia te vrea. N-ai decât să pretinzi de-acum până diseară că sunteţi *doar prieteni*, dar şi eu aş putea spune acelaşi lucru despre mine şi James, iar tu ai rămâne surd la vorbele mele.

— Ce-ai vrea să fac?

Mi-am trecut degetul peste marginea cănii mele, brusc speriată de faptul că din nou dansam cu Blake pe muchie de cuţit şi încă atât de curând după ce ajunseserăm la o înţelegere.

— De când eşti implicat în afacerea ei?

Blake s-a încruntat.

— De patru ani.

Am dat din cap.

— De mult timp.

— Unde vrei să ajungi, Erica? Zi odată!

— Mi-ar plăcea să iei în calcul retragerea din compania ei. Nu spun că vreau ca afacerea să aibă de suferit, dar nu pot să-mi alung gândul că legătura asta dintre voi e ca un colac de salvare pentru ea. Că întotdeauna o să aibă o şansă de a încerca să te recucerească.

— N-are absolut nicio şansă să mă recucerească.

— I-ai spus că o să ne căsătorim?

Blake şi-a încleştat maxilarul. S-a împins de lângă masă şi s-a dus să verse restul de cafea în chiuvetă.

— Eşti o pacoste, Erica. Îţi dai seama?

Am râs, uşurată că umorul ne venea în ajutor.

— Fă ce vrei, Blake! Ţi-am spus doar ce simt. Ai vrut să fiu

sinceră cu tine, aşa că sunt. Eu am făcut sacrificii pentru sănătatea relaţiei noastre şi sacrificiile sunt mai uşor de făcut atunci când nu există o dublă măsură.

Blake a înconjurat masa de lucru şi s-a oprit în faţa mea. Ochii plecaţi în jos îi sclipeau din pricina amuzamentului. Ceva se schimbase în el, iar mie-mi plăcea la nebunie.

— O să iau în calcul.

— Mulţumesc, i-am şoptit şi m-am înălţat pentru a-l săruta pe buze.

— Asta te face fericită?

Am zâmbit.

— Tu mă faci fericită, aşa că, da. Cu cât te împart mai puţin, cu atât mai bine.

El a scos un sunet prelung şi s-a aplecat iar pentru a mă săruta, trecându-şi limba peste buzele mele.

— Ce-ar fi să te mai facem fericită încă o dată, înainte de micul dejun?

Capitolul 13

Toată dimineaţa am muncit de zor pentru a-mi îndeplini sarcinile. Lucrurile o luaseră, în cea mai mare parte, pe drumul potrivit. Cu Blake eram bine, aveam o înţelegere cu James şi eram gata să-mi continui viaţa. După prânz, Daniel mi-a trimis un mesaj în care-mi amintea de întâlnirea programată în acea după-amiază.

M-am blestemat în sinea mea pentru că uitasem. Am ieşit din clădire şi am luat un taxi până la sediul de campanie. Oricât de puţină nevoie aş fi avut de o a doua slujbă, mi s-a făcut milă când am văzut cât de secătuit era coordonatorul adjunct al campaniei. El m-a condus fără întârziere prin zarva din birouri, care îmi trezea simţurile de fiecare dată.

— Îmi pare foarte bine să te revăd, Erica!

Will a închis uşa în urma noastră. Trecându-şi o mână prin părul blond-închis şi răvăşit, s-a aşezat la masa lui de lucru. Eu am luat loc de cealaltă parte şi mi-am scos agenda.

— Şi mie. Cum merge treaba?

— Ei bine, după cum sunt sigur că ştii, suntem în toiul dezbaterilor, mi-a răspuns el, azvârlindu-şi mâinile în aer.

Mi-am curbat buzele într-un surâs.

— Nu, nu ştiam. E de bine?

Will a ridicat din sprâncene. Încă avea impresia că aceea era o sarcină importantă pentru mine, nu un angajament pe care Daniel mă silise să mi-l asum, ceea ce şi explica lipsa mea totală de cunoştinţe cu privire la campanie şi la evoluţia ei curentă. Dacă aş fi vrut informaţii, aş fi ştiut unde să le caut, dar nu mă atrăgea nimic din cursa pentru fotoliul de guvernator al statului Massachusetts, în ciuda faptului că tatăl meu biologic era un candidat important.

— Până acum, da, merge bine. Domnul Fitzgerald câştigă majoritatea confruntărilor. Avem o poziţie puternică în competiţia electorală şi, pentru că a mai rămas doar o lună de campanie, vrem ca acest ultim efort să fie cel care va consolida victoria.

— Desigur.

Încă nu-mi era clar ce simţeam cu privire la victoria sau înfrângerea lui Daniel. Era tatăl meu şi, cu toate că se dovedise a fi un criminal sociopat, o parte din mine voia să-l susţină. Mi-am alungat din minte ciudatul gând şi am insistat să aflu mai multe amănunte de la Will. Nu mai eram la curent de

săptămâni bune. Slavă Domnului, Daniel îmi lăsase puţină libertate, însă aveam senzaţia că asta nu avea să mai dureze mult.

Will şi-a petrecut următoarea oră spunându-mi noutăţile. Am construit strategii şi am făcut schimb de idei. Cumva, am reuşit să fac o comparaţie între afacerea mea şi ţintele de marketing ale lui Daniel, iar la plecare, îl înarmasem deja pe Will cu câteva noi iniţiative pe care să le ducă la îndeplinire până la următoarea noastră întâlnire, ce urma să aibă loc peste o săptămână.

Zumzetul neîncetat, ce răzbătea din spaţiul aflat dincolo de micul birou al coordonatorului adjunct, părea că a crescut în volum. Simţind schimbarea, mi-am abătut atenţia de la Will. Prin pereţii de sticlă ai încăperii, am văzut câţiva oameni strânşi lângă intrare, unde, între timp, se ivise Daniel. Arăta la fel de impunător ca întotdeauna, într-un costum impecabil, dar cu o atitudine nonşalantă. Buzele i se mişcau fără să-i pot auzi cuvintele. Apoi ochii lui albaştri i-au întâlnit pe ai mei şi zâmbetul a părut puţin mai amplu. Câteva secunde mai târziu, ni s-a alăturat în biroul lui Will.

Încurcată, m-am ridicat în picioare. Trebuia oare să-i strâng mâna?

— Will, unul dintre stagiarii noştri de afară avea nişte întrebări cu privire la comunicatele de presă care pleacă azi. Citate şi nu mai ştiu ce. Poţi să te ocupi tu? Lasă-mă o clipă să discut cu Erica.

— Bineînţeles, nu vă grăbiţi!

Will s-a ridicat repede, strângându-şi hârtiile şi luându-şi telefonul. Oricât de neliniştitoare putea fi uneori prezenţa lui Daniel, m-am relaxat când atmosfera de stres din jurul lui Will a părăsit încăperea. Tatăl meu s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu picioarele încrucişate, şi a început să bată darabana pe genunchi.

— Ce mai faci?

— Sunt bine.

— Blake ce mai face?

I-am aruncat o privire îngrijorată. El a râs încet. Părea relaxat, dar, din obişnuinţă, abordam cu prudenţă orice formă de comunicare directă între noi, mai ales când venea vorba despre Blake. Poate că eram încă puţin traumatizată după unele dintre celelalte întâlniri ale noastre, care fuseseră mai puţin civilizate.

— Întreb doar! Ultima dată când am discutat, mi-ai spus că v-aţi logodit. Vreo veste în privinţa asta?

Am tras aer în piept, iar uşurarea mi-a domolit temerile că Daniel avea încă resentimente serioase la adresa logodnicului meu.

— Ăăm, nu. Nu prea. Ce mai face Margo? l-am întrebat, sperând să schimb subiectul.

Daniel şi-a întors ochii spre mine.

— Se împacă cu situaţia. Slavă Domnului, alegerile au fost o binecuvântare pentru ea, dându-i ceva către care să-şi îndrepte energia.

— Cred că e de bine.

— De fapt, zilele trecute m-a întrebat de tine.

N-o mai văzusem pe Margo de săptămâni întregi, dinaintea morţii lui Mark. Nicio parte din mine nu voia să stea faţă în faţă cu mama bărbatului care mă violase, ştiind că nefericita legătură dintre noi dusese, în cele din urmă, la moartea fiului ei. Nu puteam să-i citesc tristeţea în privire şi să i-o împărtăşesc. Şi nu puteam să mă port ca şi cum n-aş fi ştiut că tatăl meu era motivul pentru care ea nu mai avea copii.

— Ştie că lucrez cu tine la campanie?

Daniel a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Ştie. Tu şi Will aţi pus la punct detaliile?

— Da, cred că am conceput un plan bun pentru următorii tăi paşi. Dacă totul continuă să meargă bine în afara mediului online, se pare că eforturile noastre ţi-ar putea da un avantaj. Mă rog, eu n-am mai făcut treaba asta cu referire la politică, dar aş zice că e promiţător.

— Excelent! Asta vreau să aud. Mă bucur că am putut s-o scoatem la capăt, într-un fel sau altul.

Am mâzgălit ceva în agenda mea. În clipa aceea, Daniel era bucuros, dar mă făcuse să trec prin iad pentru a mă aduce acolo, când ar fi putut pur şi simplu să mă roage frumos. Fără crimă, violenţe şi ameninţări cu moartea, lucruri pe care speram să le fi lăsat categoric în trecut.

— Erica.

Mi-am ridicat bărbia când i-am auzit tonul ceva mai autoritar.

— Ar ajuta dacă ţi-aş spune că-mi pare rău? Pentru tot ce s-a întâmplat.

— Sunt aici în momentul de faţă. Nu-i suficient? Trebuie să mă şi bucur?

— M-aş simţi un pic mai bine dacă te-ai bucura. În caz că o să câştig, o să existe destule motive de bucurie.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost. Nu eram sigură că imaginea mea despre victorie se potrivea cu a lui.

— Chiar crezi că, dacă o să câştigi alegerile astea, o să fii fericit?

O cută adâncă i-a brăzdat fruntea când s-a ridicat în picioare.

— Am o zi plină. Trebuie să discut câteva chestiuni cu Will, înainte de a pleca, dar mi-a făcut plăcere să te întâlnesc.

Mi-am luat repede geanta, îndesându-mi agenda în ea, în vreme ce mă ridicam.

— Atunci ne vedem mai târziu.

Am trecut pe lângă el şi am mers întins către uşă. Daniel şi-a pus o mână pe cotul meu, moment în care mi-am smucit braţul. Inima mi-a luat-o la goană, facându-mă să tremur de furie când mi-am amintit de ultima ocazie în care fusesem atinsă de el. M-am uitat peste umăr. Privirile ni s-au întâlnit.

— Chiar dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine şi chiar dacă prezenţa aici nu te face tocmai fericită, vreau să ştii cât mă bucur că iei parte la campanie.

Am dat scurt din cap şi am luat-o înainte. Mi-am fluturat mâna în semn de salut către Will şi am plecat cât am putut de repede. În timp ce mă îndepărtam, l-am zărit pe Daniel urmărindu-mă impasibil.

* * *

Când am intrat în apartament, m-au întâmpinat savuroasele arome ale cinei şi acordurile line ale jazzului, ce se auzeau din boxele sistemului audio de ultimă generaţie. Blake era la bucătărie, unde făcea, cu un aer concentrat, ultimele retuşuri pe două farfurii.

— Ce-i cu toate astea?

Mi-am aruncat jos geanta şi m-am sprijinit de masa de lucru, pentru a-l privi.

— Dacă n-am greşit nimic, aspectul şi gustul ar trebui să fie al muşchiului de vită Wellington[1]. Cred că Julia Child ar fi mândră.

Am zâmbit cu înfumurare, fascinată de gest şi întru câtva mândră de Blake. Nu mă mira deloc că se pricepea de minune la orice-şi punea în gând.

— Dacă aş fi ştiut că statul în genunchi duce la mâncare

---

[1] Muşchi de vită îmbrăcat în *pâte de foie gras* şi pastă de ciuperci, apoi copt într-un înveliş de foitaj (*N.t.*).

gătită în casă seară de seară, aş fi facut-o mai devreme. Ştii că drumul spre inima mea trece prin stomac.

El mi-a zâmbit larg.

— Ai grijă cum vorbeşti! S-ar putea să te pedepsesc mai târziu.

Am gemut uşor şi am chicotit.

— Sună interesant. Sper să faci treabă bună.

Blake mi-a aruncat o privire întunecată.

— Nu-mi lua isprăvile culinare drept slăbiciune, scumpo!

— N-aş îndrăzni. Nimic din ce faci tu nu e altfel decât perfect autoritar. Doar să nu mă pui să-ţi zic „stăpâne” în timp ce mâncăm, OK?

M-am apropiat prin spatele lui, i-am cuprins pieptul cu braţele şi i l-am strâns, în timp ce el presăra farfuriile cu firişoare de plante aromatice.

— Mi se pare corect. Hai, să mâncăm! mi-a spus.

I-am dat drumul şi ne-am îndreptat către masă. Mi s-au încins obrajii când mi-am amintit cum fusesem legată de ea, în ziua în care mă întorsesem acasă la un Blake mult mai puţin amabil.

— La ce te gândeşti?

Am făcut ochii mari, de parcă aş fi fost prinsă în chiar acel fapt.

— Ăăm... la masă.

Blake a râs şi a băgat o bucată de friptură în gură.

— Încerci să grăbeşti cina asta rafinată, ca să te pot lega, scumpo?

— Nu. Mi-ar plăcea să mă relaxez puţin, înainte să-ţi exersezi priceperea la făcut ornamente din frânghii. Totuşi, ce te face să fii aşa de vesel?

El s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Max a plecat.

Am ridicat din sprâncene.

— A plecat din Angelcom? E uimitor! Cum ai reuşit?

— Din păcate, discuţia mea cu Michael n-a prea dat roade. Mi-a spus exact ce bănuiam c-o să-mi spună. Întotdeauna vrea să ne rezolvăm problemele între noi, să nu se implice. Aşa că am rezolvat problema.

— Cum ai făcut?

— Vorbeam cu Heath despre retragerea noastră din afacerea Sophiei. Să ştii că şi el a investit în ea. Nu ştiu sigur dacă se poate fără...

— Stai aşa, ce legătură are asta cu Max?

— În esenţă, am luat la mână toate investiţiile făcute în comun cu acei membri ai consiliului care se opuneau şi am găsit cea mai rea mişcare pe care o putem face împotriva fiecăruia dintre ei. Câteva scurte conversaţii mai târziu, le obţinusem consimţământul.

— Uau! N-ai jucat cinstit.

— Te miră?

— Nu, am recunoscut.

Blake a ridicat din umeri.

— Aş fi putut să le sparg conturile bancare şi să-i las fără niciun ban. Am fost drăguţ.

— I-ai spus lui Max?

El a clătinat din cap, satisfacţia interioară încă licărindu-i în ochi. Îl detestam pe Max, sigur. Dar îmi plăcea la nebunie să-l văd pe Blake în sfârşit fericit, după câte îndurase din cauza rivalului său.

— L-am pus pe unul dintre administratori să-i trimită o copie a procesului-verbal de la şedinţa consiliului, împreună cu cele mai sincere scuze din partea noastră. O să priceapă el mesajul.

Am mestecat în tăcere preţ de câteva clipe, încercând să-mi imaginez reacţia lui Max la aflarea veştii. Mă întrebam dacă el ţinea la fel de mult să rămână în companie, pe cât ţinea Blake să-l excludă. Şi dacă n-ar fi însemnat nimic altceva, Angelcom reprezenta pentru Max o importantă cale de acces către afacerile lui Blake, dându-i posibilitatea să-l lovească din nou pe viitor. Fără ea, Blake nu se mai afla într-un pericol atât de mare. *Noi* nu ne mai aflam într-un pericol atât de mare.

— Probabil că eşti uşurat.

— Sunt. Şi plin de speranţă pe deasupra, fiindcă, dacă tot îi votam pe membrii consiliului, le-am cerut să mai adauge pe cineva.

— Pe cine?

— Pe viitoarea doamnă Blake Landon, bineînţeles.

M-am holbat la el, uluită şi rămasă fără cuvinte.

— Cred că o parte dintre problemele noastre de încredere s-ar putea să se fi născut din faptul că eu am fost implicat în munca ta, dar tu n-ai avut, efectiv, nicio legătură cu a mea. Mă bucur că mi-ai ieşit în cale, Erica. Nici nu-ţi pot spune ce uşurare simt deja. Dar nu vreau să crezi că tu n-ai niciun pic de putere în relaţia noastră, că n-ai niciun cuvânt de spus. Şi nu vreau să-ţi descurajez dezvoltarea ca antreprenor. Până la

urmă, tocmai însufleţirea asta m-a atras la tine, deci ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să înăbuş flacăra dinlăuntrul tău. M-am gândit şi cred că un loc în consiliul de administraţie ar fi o formă perfectă prin care să contribui cu experienţa ta în lansarea unei mici afaceri.

Mi-am lăsat jos furculiţa şi mi-am înghiţit nodul din gât. Cuvintele şi gesturile aproape că erau peste puterile mele de procesare din clipele acelea. De tot ceea ce mă temusem atât de mult că îmi va fi răpit îmi părea şi mai ferit de primejdii în mâinile lui Blake. Sub controlul lui. Poate că nu trebuia decât să las puţin din mână hăţurile, pentru a le primi înapoi sub o altă formă.

— Mulţumesc. Sunt flatată că te-ai gândit. Dar eşti sigur? Vreau să spun că deja mă simt depăşită la oricare dintre evenimentele organizate pentru cei din domeniu. Nu mă văd luând parte la o şedinţă de consiliu şi susţinându-mi punctul de vedere. Implicarea mea la un asemenea nivel e o decizie uriaşă.

— Decizia de a mă căsători cu tine a fost uriaşă. Să te introduc în consiliul de administraţie a fost uşor pentru mine. O să-i câştigi pe tipii ăia de partea ta cât ai clipi. Eşti frumoasă, deşteaptă şi al naibii de obraznică. Nici n-o să ştie ce să facă cu tine, aşa cum păţesc eu în jumătate din timp. Sincer să fiu, abia aştept să stau deoparte şi să urmăresc spectacolul.

— Dar nu sunt toţi investitori? Eu n-am investit nimic. Ce rost am?

— Tu eşti soţia mea. Sau, mai bine zis, vei deveni. Iar eu cu asta mă ocup. Găsesc noi proiecte în care să investesc. De-acum, când o să hotărăsc dacă să cheltui unul sau cinci milioane pentru o nouă idee, tu o să iei parte la acea hotărâre.

M-am jucat cu şervetul din poală.

— Nu-mi doresc câtuşi de puţin să stric seara asta minunată, dar poate că e momentul potrivit să discutăm despre un alt subiect. Presupun că vrei un contract prenupţial, nu-i aşa?

De când mă ceruse în căsătorie, nu vorbiserăm despre dreptul de proprietate asupra bunurilor sau despre alte lucruri de felul ăsta. Nu ştiam sigur dacă aveam să pot scăpa vreodată de frământările pe care mi le pricinuia inechitatea financiară dintre noi. Oricât m-ar fi asigurat el că nu însemna nimic, eu voiam să-mi câştig singură existenţa şi să contribui la vieţile noastre.

Căldura din ochii lui s-a mai domolit, când Blake a devenit

serios.

— Să n-ai nicio îndoială, ce-mi aparţine mie îţi aparţine şi ţie. N-am nevoie de un document care să-mi dea senzaţia de siguranţă în căsnicia noastră. Dacă vei hotărî să divorţezi de mine şi să-mi tragi o săpuneală, sunt sigur că toţi banii din lume n-ar putea să-mi aline durerea de a te fi pierdut. Pentru mine, chestiunea asta nu există.

— Pare o decizie pripită. Ţi-ai petrecut jumătate din viaţă strângându-ţi averea, iar acum eşti dispus să ţi-o rişti?

— Tu reprezinţi un risc? Când pleci, de obicei îmi iei doar inima. Aş zice că ăsta-i cel mai mare risc dintre toate.

Mi-am aruncat şervetul pe masă şi m-am uitat pe lângă Blake, detestând proaspăta amintire a felului în care îl rănisem. Dar n-am apucat să mă adâncesc în îmbufnarea mea, fiindcă el m-a prins de mână, m-a ridicat şi m-a tras la el în poală.

— Nu vreau să vorbesc despre ce-ar fi dacă ne-am despărţi, indiferent sub ce formă. Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine. Nimic nu e mai important decât asta. Uniunea noastră şi promisiunea pe care ne-o facem sunt singurele documente pe care mă interesează să le am între noi doi.

Am oftat. Nu aveam să ies câştigătoare din acea dezbatere. Mi-am aşezat o mână pe pieptul lui, simţindu-l cum se ridică şi coboară în ritmul răsuflării. Acolo bătea inima lui, hrănind carnea şi sângele bărbatului pe care-l iubeam atât de mult, încât mă durea.

— Sper că ştii, eu niciodată n-aş...

Blake şi-a ridicat un deget spre buzele mele.

— Am încredere în tine şi crede-mă când îţi spun că nu-mi fac nicio grijă. În legătură cu Angelcom, intrarea în consiliul de administraţie e ceva ce ţi-ai dori să faci? Adică eu am vrut ca membrii să te voteze cât încă îi aveam la mână, dar, dacă tu chiar nu-ţi doreşti, nu eşti obligată.

— Cred că ar fi interesant. Şi sunt de acord că mi-ar plăcea să aflu mai multe detalii din culisele a tot ce faci tu. Mă sperie, bineînţeles, dar experienţa o să-mi prindă bine. Deja m-ai învăţat foarte multe.

— Bine.

Şi-a trecut degetele prin părul meu şi m-a tras în jos pentru un sărut. M-a cam luat cu ameţeală când i-am savurat moliciunea buzelor şi strânsoarea fermă, dar iubitoare în care mă ţinea, ancorându-mă de el. În toiul acelui dulce moment

dintre noi, mi-am dat seama, pe neaşteptate, cât de mult... progresasem. Acea parte din mine care voise atâta vreme să mă ascund şi să mă apăr îmi părea acum mică, aproape copilărească. Faptul că-i dăruisem lui Blake încrederea mea, toată încrederea mea, deja schimbase relaţia noastră mai mult decât mi-aş fi putut imagina. Într-un sens foarte bun.

Firul gândurilor m-a dus către ceva mai plăcut. M-am retras şi l-am privit pe Blake în ochi. El a întins o mână şi mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă.

— E totul OK?

— Voiam să discut ceva cu tine.

Am dat să mă mişc, însă el m-a ţinut în loc.

— Spune-mi!

Am şovăit preţ de câteva clipe.

— Ieri a venit la firmă Isaac.

— Zău!

Nemulţumirea care a însoţit cuvântul l-a făcut să semene mai puţin cu o întrebare şi mai mult cu o ameninţare. Am început să mă joc cu ţesătura bluzei lui. Nu eram sigură că-mi plăcea să vorbesc despre oameni pe care el îi dispreţuia, când stăteam aşa aproape unul de celălalt.

— M-a contactat acum vreo două săptămâni. La început l-am ignorat, pentru că nu ştiam cum voiam să gestionez relaţia cu el, în lumina a ceea ce a făcut.

— Nu mi-ai zis nimic.

— Nu, dar îţi zic acum.

M-am uitat în ochii lui, încercând să-i transmit faptul că şi acela era un progres, chiar dacă venea împachetat într-o veste care lui nu-i plăcea.

— N-am vrut să te supăr şi, pe lângă asta, mi-am dorit să gândesc un pic situaţia pe cont propriu. Isaac intenţionează să-şi facă publicitate pe site-ul nostru. Şi n-ar fi un contract mărunt. Ar cuprinde toate publicaţiile relevante pentru publicul nostru, ceea ce ar însemna o lovitură uriaşă din partea noastră.

— Nu-l poţi lua ca furnizor.

Glasul lui Blake era sec, lipsit de orice urmă de îndoială.

— Presimţeam că o să zici asta şi îţi înţeleg motivele. Evident, ţi le împărtăşesc. Dacă mai are vreo importanţă, să ştii că regretă sincer, în afara acelui incident, pare destul de inofensiv.

— Orice om cu banii şi puterea lui e departe de a fi inofensiv.

— Atunci tu, cu toată averea şi puterea ta, prin ce te deosebeşti?

Blake a ridicat din sprâncene.

— Îţi par inofensiv? Te iubesc, dar asta nu înseamnă că aş ezita să jupoi pe oricine ar veni cu o ameninţare la adresa ta, a mea ori a vreuneia dintre afacerile noastre.

— Adevărat. Colaborarea cu Isaac ne-ar ajuta să umplem golul din venituri până punem în mişcare schimbările pregătite cu Alex, dar presupun că nu merită riscul.

— Ai plăti preţul mai târziu, pot să ţi-o garantez. Totul vine cu un cost.

M-am uitat cu atenţie la el.

— Ce-a fost între voi doi?

— De parcă faptul că a încercat să te ia cu de-a sila n-ar fi un motiv suficient să-l urăsc pe individ?

Mi-am lăsat capul într-o parte, cerându-i în tăcere să fie sincer.

— Ştiu că mai e ceva. Îl cunoşti încă dinainte să mă fi întâlnit pe mine şi nici înainte nu-l simpatizai prea mult.

Blake a oftat şi m-a eliberat din strânsoarea lui. M-a lovit uşor peste fund, ca pentru a-mi spune: *valea!* M-am încruntat.

— Nu. Poţi să-mi spui chiar aici, cât sunt la tine în poală.

Pentru o clipă, expresia nu i s-a schimbat şi m-am temut că nu avea să fie de acord. Până la urmă, a oftat şi a început să vorbească.

— De când o ştiu pe Sophia, Isaac a fost în cercul ei de prieteni. Ea a pozat în şedinţele lui foto şi se cunoşteau de mult timp. Când am rupt relaţia cu Sophia, Isaac i-a sărit în ajutor. A intrat în pielea eroului şi, Doamne, ce bine şi-a jucat rolul! Sunt convins că nu voia decât să i-o pună şi, cine ştie, poate că a reuşit. După despărţire, el şi-a făcut un scop din a mă demoniza în faţa Sophiei şi a celorlalţi. Nu-mi prea păsa mie de părerea altora. Mă durea mai mult că ea se simţea abandonată de mine.

— Dar n-ai abandonat-o.

— Ţi-am mai spus, n-a primit foarte bine vestea. Când ne-am despărţit, se lăsase deja de droguri, aşa că n-a putut pricepe. Mi-a trebuit multă voinţă ca să nu mă întorc la ea, fie şi pentru a nu o mai vedea că suferă. Dar nu era vorba doar despre droguri. De fapt, ele au reprezentat ultima picătură. Distanţa rămasă între noi câtă vreme ea a fost la dezintoxicare n-a făcut decât să strângă în jurul ei toate lucrurile care ne deosebeau.

Motivele pentru care relaţia n-ar fi mers niciodată.

— O iubeai?

Blake a strâns din buze.

— Nu ştiu. Ne-am făcut declaraţii, dar nu-ţi pot spune dacă ceea ce simţeam era iubire. Voiam s-o îngrijesc, iar ea înflorea când era îngrijită. A mers o vreme, dar n-o pot numi dragoste. N-a semănat câtuşi de puţin cu ce avem noi, Erica!

Mi-am frământat buza de jos, încercând din răsputeri să ignor gelozia care mă rodea.

— M-am gândit la ce mi-ai spus despre retragerea din agenţia ei. Dacă aş face-o, ar putea s-o afecteze din punct de vedere financiar. Deţin cea mai mare parte din companie. Am investit masiv la început, ca s-o ajut să se lanseze. Mai mult, Heath e implicat şi el. Nu ştiu sigur ce părere are despre treaba asta, însă nu pare hotărât. Relaţia dintre ei e alta. Sunt mai buni prieteni şi mai legaţi decât am fost eu cu ea. Poate pentru că au trecut împreună printr-o perioadă dificilă în vieţile lor şi au ieşit cu bine din ea. Nu ştiu, dar o parte din mine nu vrea să-l forţeze pe Heath să renunţe, dacă nu e musai.

M-am uitat pe lângă el, încercând să-mi ascund dezamăgirea. Nici mie nu-mi prea convenise să-l pun pe James să lucreze de acasă. Când nemulţumirea mi s-a aşternut în suflet, mi-am strâns gura, transformând-o într-o linie aspră. Blake şi-a lăsat palma să-i alunece peste obrazul meu şi m-a întors uşor, recâştigându-mi atenţia.

— Înţeleg de ce te deranjează, aşa că o să văd ce soluţii am. Aş putea să mă retrag treptat, astfel încât impactul asupra afacerii ei să nu fie atât de dramatic.

— Încă o corcoleşti!

El s-a încordat puţin.

— Poate. Calul bătrân nu se mai învaţă în buiestru.

— Sophia nu-i atât de neajutorată pe cât pare. Dacă ai fi auzit-o cum îmi vorbea... poate să fie de-a dreptul răutăcioasă. Dacă o să-şi folosească personalitatea în afaceri, o să se descurce.

— Gelozia îi poate transforma pe oameni în versiuni foarte urâte ale propriilor persoane.

Gândurile mi s-au învârtit în jurul ideii lui. Eu fusesem silită să-l alung pe James din sediul nostru pentru a potoli gelozia lui Blake. M-am împins brusc şi m-am ridicat de la el din poală, în ciuda eforturilor sale de a mă ţine acolo. Până să ajung în bucătărie, cu intenţia de a face curăţenie până când aveau să

mi se mai potolească nervii, Blake era deja în spatele meu. M-a răsucit şi m-a împins cu spatele către masa de lucru.

— Încetează!

— Ce să încetez? m-am răstit.

— Ce vrei să fac? Să-i distrug afacerea Sophiei?

— Eşti deştept, Blake! Cred c-o poţi scoate ia capăt. Bag-o într-un plan de rambursare a datoriei. Convinge-o să ia un credit. Poate se apucă să vândă din ceea ce îmi închipui că e o colecţie impresionantă de pantofi de firmă. Dar nu vreau să pună gheara pe tine, *deloc*, *în niciun fel!*

El şi-a dat ochii peste cap.

— Nu pune gheara pe mine. Eu sunt în ghearele tale. De exemplu, în afurisita asta de clipă!

L-am privit cu asprime. Nu-mi păsa ce avea să-mi spună. îşi răcea gura de pomană, dacă ori de câte ori aveam să mă întâlnesc cu Sophia, expresia de pe chipul ei avea să-mi spună o altă poveste. Şi femeia urma să-mi fluture mereu prin faţă acea poveste, până când Blake avea să rupă orice legătură cu ea.

— Eşti al meu, iar data viitoare când o să-i văd faţa, vreau s-o ştie şi ea. Consideră-mă geloasă, iar dacă asta mă urâţeşte, atunci aşa să fie.

Blake mi-a aşezat părul după ureche.

— Îmi place că eşti protectoare. Nu te urâţeşte.

— Atunci termină cu ea. Te rog!

M-am înmuiat în braţele lui, dorindu-mi doar să facă ceea ce trebuia. Câteva minute lungi s-au scurs între noi. Resentimentele mi s-au topit într-un maldăr de dezamăgiri.

— OK.

Mi-am ridicat privirea, dar până să apuc să văd ceva, buzele lui s-au aşezat peste ale mele, amuţindu-mă şi oferindu-mi tot ce voiam.

Capitolul 14

Marie stătea în spatele meu şi îmi ondula mici şuviţe de păr. Alli avea un aer concentrat în timp ce-mi dădea puţină culoare în obraji cu ajutorul pensulei de machiaj.

— Te agiţi prea mult, Alli! E o petrecere de logodnă, nu ziua cea mare. Arăt bine!

Ea a făcut un pas în spate, apoi şi-a lăsat capul într-o parte.

— Acum, da. Arăţi perfect! Şi ar trebui să te obişnuieşti cu asta. Nunta e ca un bal de absolvire care a luat steroizi.

Buzele mi s-au ridicat într-un surâs.

— Tocmai de asta mă tem. Dacă o să-mi mai tot spui chestii de felul ăsta, o să accept oferta lui Blake de a fugi şi a ne căsători în secret.

Fiona şi-a ridicat ochii de pe scaunul ei, pe care stătea cu o nouă revistă pentru mirese în poală.

— N-ai îndrăzni!

— Nu, m-am înmuiat eu. Sunteţi singurele prietene pe care le am şi dacă v-aş priva de cununia asta, sunt sigură că niciuna dintre voi nu mi-ar mai vorbi vreodată.

— Prostii!

Alli mi-a înfoiat o spirală de păr căreia Marie tocmai îi dăduse drumul.

— Totuşi, ar trebuit să pornim curând în căutarea rochiei. Cred că asta-i cheia intrării tale în starea de spirit potrivită pentru nuntă.

Am oftat.

— S-ar putea să ai dreptate. Poate că ar trebui să caut nişte idei prin revistele alea. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Ei bine, nu te uita prea mult, pentru că Alli şi cu mine ţi-am ales deja aproape tot, a intervenit Fiona, cu privirea strălucindu-i de amuzament.

Am râs.

— OK.

— Satin şi fără bretele.

Fiona a deschis revista şi mi-a arătat fotografia unui manechin superb, îmbrăcat în rochie de mireasă.

— Hmm, drăguţă. Ce-aţi zice de dantelă?

Alli s-a mirat un pic.

— Asta-ţi doreşti?

— Nu ştiu, poate. Cred că lui Blake îi place dantela.

— Probabil că toţi cei din familie au aceleaşi gusturi, a spus

cu ironie Alli, iar ochii i s-au aprins.

Am râs, încercând să nu mă mişc, astfel încât Marie să nu mă frigă cu drotul. Fiona nu s-a străduit prea tare să-şi ascundă dezgustul.

— Oh, Doamne, discuţia asta trebuie să se termine! Vă rog! O să-mi daţi coşmaruri.

Alli şi cu mine am izbucnit în râs, uitându-ne cu subînţeles una la alta. Atunci uşa s-a deschis, iar Heath şi-a băgat capul înăuntru.

— Mama vrea să vă spun că încep să vină oamenii, aşa că puteţi ieşi de cum sunteţi gata. Nu-i faceţi să aştepte prea mult până să ne cunoască invitata de onoare.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Pleacă, Heath! O să-i dai emoţii! a spus Fiona.

— E-n regulă. Am aici charismă în stare lichidă, am replicat eu şi mi-am ridicat paharul de şampanie aproape gol.

Marie mi-a aranjat ultima buclă.

— N-ai nevoie de charismă lichidă. Toată lumea o să te adore!

M-am încălzit la auzul cuvintelor ei. Dintre toţi cei aflaţi acolo, Marie era singura venită din partea mea, deşi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai neclară devenea graniţa dintre familia lui Blake şi a mea. Alli trăia deja în ambele lumi, laolaltă cu mine, iar eu nu eram nici pe departe o străină de viaţa celor care purtau numele de Landon. Ei formau o familie caldă şi primitoare, căreia simţeam că-i aparţin tot mai mult cu fiecare zi. Absenţa rudelor mele conta mai puţin, iar momentele în care deplângeam faptul că nu aveam o familie normală erau tot mai rare.

— Ieşim curând! Imediat ce o să fim frumoase.

Alli şi-a trecut degetele prin părul deja perfect neted.

— Tu eşti oricum frumoasă, mândreţe!

Heath a zâmbit cu înfumurare, în timp ce-şi fixa iubita cu privirea. Aceasta s-a îmbujorat şi s-a prefăcut că nu-l ia în seamă.

— Neruşinatule, ieşi afară!

Fiona a azvârlit o pernă înspre fratele ei, dar şi-a ratat ţinta în timp ce acesta închidea uşa, lăsând ca râsul să-i răzbată din spatele ei. Marie mi-a ondulat şi ultima şuviţă.

— Eşti gata, fetiţă scumpă!

M-am ridicat în picioare şi mi-am mai studiat încă o dată înfăţişarea. Nu mă îngrijora atât felul în care arătam, cât faptul

că trebuia să mă arăt destoinică în faţa rudelor şi prietenilor invitaţi de soţii Landon. Avea să fie o suprasarcină de familie, dar eram cum nu se poate mai pregătită. Alli m-a luat de braţ şi m-a împuns uşor.

— Hai să ne ducem şi să vrăjim arborele genealogic al Landonilor de să-l băgăm în boală!

— Sunt gata! Să mergem!

Blake m-a întâmpinat când am ieşit din camera de oaspeţi, acolo unde eu şi fetele ne instalaserăm pentru a ne găti. Arăta delicios într-o pereche de blugi închişi la culoare şi o cămaşă cu dungi subţiri, largă în talie, căreia îi suflecase mânecile. Lui i-ar fi stat bine şi cu un sac, şi cu o togă... cu orice, în esenţă. În vreme ce toate celelalte s-au răspândit prin restul casei, eu am rămas în urmă, pentru a fura o clipă cu Blake.

— Arăţi uluitor! Abia aştept să mă mândresc cu tine, mi-a spus el, iar ochii i s-au întunecat.

— Îţi place?

Mi-am coborât repede privirea către rochia crem, fără bretele, pe care o purtam. Dantela brodată a corsajului o întâlnea pe cea din straturile fine care alcătuiau fusta lungă până sub genunchi.

— O ador! Foarte potrivită pentru o viitoare mireasă. Dar, desigur, pe tine te ador şi mai mult!

M-a lipit de trupul lui şi s-a aplecat pentru un sărut gingaş, plin de dăruire. Acea trăire, acel arc electric mereu prezent, s-a descărcat între noi. Gura lui a atins-o uşor pe a mea, aproape respectuos. Am închis ochii şi m-am cufundat în îmbrăţişarea lui. Blake şi-a trecut limba peste locul în care buzele mi se împreunau, iar eu le-am deschis pentru el, primindu-i cu bucurie gustul dulce.

Limba lui s-a adâncit şi mai tare, iscodind şi ciugulind. Am gemut încet, lipindu-mă de el până în vârful picioarelor. Blake s-a retras puţin, scuturând din cap.

— Hai să mergem până nu mă hotărăsc să te fur de aici şi să fac dragoste cu tine în loc să rămânem la petrecere!

Nu m-aş fi opus câtuşi de puţin, dacă n-aş fi ştiut că eram aşteptaţi de părinţii lui, care deja investiseră foarte mult timp în pregătirea evenimentului.

— Alli a stat cel puţin douăzeci de minute să mă machieze. M-ar ucide! Ca să nu mai vorbim despre părinţii tăi şi toţi ceilalţi.

Blake a tăcut preţ de câteva clipe.

— Ai emoţii?

Am ridicat din umeri.

— Poate, un pic. Pe cei mai mulţi dintre invitaţi nici nu-i ştiu.

— În curând o să-i cunoşti. Majoritatea sunt prieteni de-ai părinţilor mei, de pe vremea când eram copil. O să te adore.

Mi-a strâns mâna într-a lui, împletindu-şi degetele cu ale mele. Cu piepturile lipite, n-am făcut niciun efort pentru a ne clinti. Aş fi fost în stare să rămân aşa toată ziua, ascunsă în braţele lui. De parcă restul lumii nici n-ar fi existat.

— Te iubesc, Blake! Ne-o spunem tot timpul, dar uneori mi-aş dori să ţi-o pot arăta mai bine. Nimic nu pare să justifice cu adevărat cuvintele.

El mi-a ridicat mâna şi a sărutat cercul care-mi împodobea inelarul.

— Îmi arăţi că mă iubeşti. În fiecare zi, rămânând cu mine. Iar dacă asta nu-i suficient, atunci ai la dispoziţie tot restul vieţii pentru a-mi aduce dovezi.

I-am zâmbit cu căldură.

— Pare un plan bun.

— Hai! Să mergem!

Blake m-a condus în uriaşul salon deschis al soţilor Landon, ce se îmbina cu bucătăria de firmă şi cu o sufragerie impresionantă. Cele trei camere combinate ofereau o priveliişte către ocean, printr-un perete de sticlă. Întinsa încăpere deja începuse să se umple de oaspeţi care stăteau de vorbă. Nici n-am apucat să mă gândesc la a-mi spune numele, deoarece Catherine ne-a şi îndrumat către cel dintâi grup de prieteni. Chipul lui Blake s-a luminat când i-a recunoscut pe cei de care ne apropiam, iar eu mi-am luat inima în dinţi pentru primele prezentări din lungul şir al acelei seri.

Orele s-au scurs una după alta, în timp ce noi treceam de la un grup la următorul. Rudele îndepărtate ale lui Blake erau la fel de amabile şi de simpatice precum cele mai apropiate. În ochii lor, viitorul meu soţ era încă un tânăr, un copil chiar. Le citeam asta în priviri şi în dezinvoltura cu care interacţionau. Ieşit din rolul de bărbat intimidant şi autoritar, care lupta din răsputeri pentru ceea ce-şi dorea, Blake a glumit, ba chiar s-a şi înroşit de câteva ori, în vreme ce lumea împărtăşea istorisiri din trecutul lui.

Eu am repetat, retrăind acele momente, povestea întâlnirii noastre în sala de şedinţe a companiei Angelcom. Farmecul care învăluise primele clipe de atracţie dintre noi nu făcuse

decât să crească de atunci încolo.

La suprafaţă, Blake era fără cusur. Frumos, cu un succes nebun, bogat peste puterile mele de înţelegere şi fermecător, pe deasupra, însă foarte puţini oameni îi cunoşteau sufletul, umbrele ce stăruiau în el uneori şi patima ce ne adâncise relaţia. În descrierea tinereţii lui, vedeam un om extrem de inteligent, care căuta răspunsuri într-o lume complicată. Şi care, în timpul respectivelor căutări, îşi pierduse un prieten.

Cu toate că Blake refuza să vorbească în detaliu despre asta, eu ştiam că purta cu sine povara sinuciderii lui Cooper. Bănuiam şi că atunci ceva se schimbase în el. Astfel se născuse devotamentul faţă de acel control de care avea atâta nevoie. Hotărârea îndârjită de a nu mai trece niciodată printr-o asemenea încercare, îmbinată cu şansa de a reuşi în afaceri, şansă pe care i-o oferise Pope, mentorul lui, făcuseră ca respectivul control să fie posibil. Acum stăpânea mai multe decât ar fi putut spera vreodată să obţină orice persoană obişnuită.

Eram, de câteva clipe, pierdută în propriile gânduri, când am văzut că Blake rămâne stană de piatră. M-am întors în direcţia privirii lui şi am înţepenit. Max stătea relaxat lângă bărbatul pe care îl recunoşteam, din pozele de pe internet, ca fiind tatăl lui. Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki şi o bluză neagră, cu guler în V, Max a păşit în cameră cu obişnuitul său zâmbet şarmant. Cei doi aveau cam aceeaşi înălţime şi constituţie, dar vârsta nu-l facea pe Michael mai puţin atrăgător. Pielea îi era arsă de soare, iar părul, alb cu o nuanţă de blond, stinsă de trecerea anilor.

Când a dat cu ochii de noi, Max s-a oprit în loc câteva secunde. Michael a continuat să se apropie. Fără niciun cuvânt, l-a tras pe Blake într-o îmbrăţişare nestingherită. Micul gest indica relaţia lor ce depăşea limitele vieţii profesionale. Max s-a răsucit pe călcâie, s-a îndepărtat şi s-a amestecat într-un alt grup de invitaţi la petrecere.

— Îmi pare foarte bine să te văd, Blake. Şi, desigur, multe felicitări!

Bătrânul s-a tras înapoi, cu ochii luminaţi de zâmbet. Pentru un magnat, era mai afectuos decât m-aş fi aşteptat.

— N-aveam convingerea că o să ajungi vreodată să te însori, dar sunt foarte plăcut surprins.

Privirea i-a alunecat către mine, fără să-şi piardă din căldură ori admiraţie.

— Tu trebuie să fii încântătoarea Erica, cea despre care am auzit atâtea. Catherine m-a ţinut la telefon aproape o oră, săptămâna trecută. Probabil voia să se asigure că o să fac călătoria, dar bineînţeles că aş fi venit oricum. Apropo, eu sunt Michel.

I-am strâns mâna.

— Mă bucur foarte mult că aţi venit. E minunat să vă cunosc în sfârşit.

Blake se mai relaxase puţin.

— N-ai zis că o să vii cu Max.

Bătrânul s-a uitat peste umăr, înspre uşa pe care intraseră.

— Drept să-ţi spun, nici eu n-am ştiut. Când i-am anunţat venirea mea în oraş, aflase deja despre petrecere, deci am presupus că mama ta l-a invitat.

Expresia de pe chipul lui Michael s-a răcit un pic, în timp ce nările lui Blake au început să freamăte.

— Michael, Erica, vă rog să mă scuzaţi un moment, mă întorc imediat.

Surâsul îi era crispat, însă tonul vocii trăda furia ce acum clocotea dincolo de suprafaţă. Bătrânul a scos un oftat greu.

— O să mor fericit dacă rivalitatea asta o să se sfârşească într-o bună zi. Între timp, băieţii ăştia îmi mănâncă ani din viaţă.

— Sunt sigură că nu doar dumneavoastră vă doriţi s-o vedeţi încheiată.

— Fără îndoială. E păcat că doi oameni atât de inteligenţi sunt în stare să aloce atâta timp distrugerii reciproce.

Nu-l puteam contrazice în totalitate, însă ştiam că, dintre cei doi, Max era agresorul. Însă mi-am muşcat limba. Din fericire, Michael părea că nu ştie nimic despre amănuntele tacticilor fiului său. Sau poate că le ignora, pur şi simplu. Era posibil ca un om cu statutul lui profesional să nu prea aibă de ales. El trebuia să conducă imperii întregi, în vreme ce fiul şi protejatul său se contraziceau pentru nişte treburi cărora, probabil, nu merita să le acorde din timpul lui.

Blake şi Catherine s-au făcut nevăzuţi. Îmi părea rău pentru amândoi. Max n-ar fi trebuit să vină, dar acum, că se afla acolo, îngrijorarea îmi strângea stomacul într-un nod. Cu certitudine nu-l bucura faptul că Blake îl îndepărtase din consiliul de administraţie şi nu puteam decât să sper că nu urma să izbucnească o ceartă care să ne strice toată seara.

Michael avea un aer îngândurat.

— Erica, poate vei fi tu aceea care îi va ajuta să înţeleagă absurditatea întregii situaţii. Amândoi te cunosc, te respectă. Bărbaţii pot fi teribil de nesocotiţi uneori. Impulsivi. Sunt sigur că ştii asta din experienţă. Poate că n-au nevoie decât de puţină îndrumare din partea unei femei inteligente şi irezistibile, pentru a-şi da seama ce risipă de timp e toată povestea asta.

Am simţit că mă îmbujorez. Omul abia dacă mă cunoştea. În plus, ce putere aveam eu asupra lui Blake ori a lui Max? Cel din urmă mersese până departe pentru a distruge succesul companiei mele. Eram ultima persoană care i-ar fi putut împăca. Devenisem o terţă parte, implicată în groaznica încurcătură, fără vreo posibilitate de scăpare.

— Vă mulţumesc pentru încrederea acordată, dar cred că ar fi periculos să intervin între ei.

Bătrânul a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Poate. Max e fiul meu, iar pe Blake îl privesc ca pe un adevărat fiu. Din păcate însă, niciunul nu mă ascultă nici măcar cât negru sub unghie. Tu totuşi categoric i-ai captat atenţia lui Blake. Acum, dacă şi cu Max s-ar întâmpla acelaşi lucru, poate că am vedea un progres. E greu să-ţi mai pese de altceva, când ai în braţe o femeie frumoasă.

Mi-a zâmbit, iar eu m-am încălzit împotriva voinţei mele. Mi-aş fi dorit să spun mai multe şi să-i dezvălui adevărul bătrânului idealist, dar amabil. Însă tot n-ar fi folosit la nimic. Michael, Max şi Blake erau nişte zei care se duelau, fără vreo perspectivă asupra felurilor în care puteau să-i afecteze pe toţi cei implicaţi. Cu excepţia lui Max, care ştia exact ce impact avea asupra mea. Pe moment, sănătatea afacerii mele o fi fost doar un interes trecător pentru el, însă urma să capete o importanţă considerabil mai mare, odată ce Max avea să-şi dea seama că-l putea răni pe Blake prin intermediul meu.

Încă nu vorbisem nici cu el, nici cu Risa, de când îşi lansaseră site-ul. Oricât de mult mi-aş fi dorit să le zic exact ce părere aveam despre ei, alesesem să păstrez tăcerea.

— Pare că ţi-ar prinde bine o băutură.

M-am răsucit şi l-am găsit pe Max întinzându-mi un pahar de şampanie. Am şovăit, dar, simţind ochii lui Michael aţintiţi către mine, am luat băutura, fie şi numai în spiritul unei împăcări temporare. Mi-am ascuns dezgustul faţă de tânăr în spatele unui surâs forţat.

Max a dat din cap către părintele său.

— Tată, Greg întreba de tine.

— Da? Atunci mă duc să-l caut.

Bătrânul a cercetat din ochi încăperea, apoi s-a întors din nou către mine.

— Erica, mi-a făcut mare plăcere să te cunosc în sfârşit. O să mai stăm de vorbă înainte să plec, dar, dacă totuşi nu apucăm, poate reuşeşti să-l convingi pe Blake să vină la Dallas, pentru o vizită aşa cum se cuvine. A trecut prea multă vreme.

— Desigur. O să văd ce pot face.

M-a sărutat pe obraz şi mi-a făcut cu ochiul, după care m-a lăsat cu Max. Faptul că rămăsesem singură cu el mi-a creat imediat o stare de disconfort. Aceea trebuia să fie o ocazie fericită, însă eu n-aveam nimic plăcut să-i spun lui Max. Indiferent ce gânduri optimiste ar fi avut Michael despre cum toată lumea avea să se înţeleagă cu toată lumea, Max mă făcuse să sufăr şi-mi atacase afacerea într-un fel de neiertat.

— De ce eşti aici?

Max a pufnit, prefâcându-se ofensat.

— S-ar crede că ai putea să fii mai fericită când mă vezi. Eram la doar câteva semnături distanţă de a-ţi da două milioane de dolari. Sau cele patru milioane ale lui Blake au luat cu atu oferta mea?

— Nu, dar înclinaţia ta spre a face praf orice lucru pe care pune el mâna cu siguranţă mi-a influenţat alegerea.

— A fost o alegere? Sau te-a încolţit Blake? Aşa lucrează, să ştii. Manipulează şi se poziţionează în aşa fel încât nu mai poţi lua altă decizie, decât aceea pe care o vrea el. Ăsta e genul de om cu care vrei să te măriţi?

— Ce vrei, Max? Sau ai venit aici doar ca să deranjezi pe toată lumea?

— De fapt, speram să pot vorbi cu tine.

Am ridicat din umeri şi am luat o gură de şampanie.

— Iată-mă!

— Mi-ar plăcea să discutăm despre afaceri şi aş prefera să n-o facem în faţa părinţilor şi a prietenilor din copilărie. Putem vorbi între patru ochi?

Mă privea neclintit. Când mi-am rotit ochii prin încăpere, nu l-am putut zări pe Blake, dar mă gândeam că era probabil să intervină, dacă ne-ar fi văzut dialogând.

— Blake nu vrea să fii aici. Ar trebui să pleci. Părinţii lui au investit foarte mult în petrecerea asta şi aş prefera să n-o văd distrusă pentru că voi doi nu sunteţi capabili să vă înţelegeţi.

— De acord. Plec imediat ce îmi acorzi o clipă din timpul tău.

Am oftat, căci, cu cât stăteam mai mult în expectativă, cu atât mai tare mă enervam. Oricât de puţin chef aş fi avut de stat la taifas cu un rival, nu voiam ca Blake să facă o scenă. Aveam să-l las pe Max să-mi zică ce simţea nevoia să-mi zică şi apoi speram să-l determin să plece, astfel încât restul serii să se desfăşoare conform planului.

— Bine. Cinci minute, după care trebuie să pleci.

— Mi se pare corect.

Fără tragere de inimă, l-am condus afară din încăperea în care ne aflam, de-a lungul unui hol, până în biroul lui Greg. Camera era răcoroasă şi liniştită. Am intrat şi m-am întors în dreptul uriaşei mese de lucru, sprijinindu-mă de ea. Uşa s-a închis cu un clinchet în urma lui Max.

— E mai bine, nu?

El s-a apropiat, ascunzând ceva în spatele expresiei rezervate.

— Spune ce ai de spus.

Max s-a oprit la câţiva metri de mine. M-am liniştit singură, spunându-mi că era o distanţă neprimejdioasă. Stomacul mi s-a încleştat. O senzaţie neplăcută mi-a făcut pielea ca de găină. Ridicându-şi paharul, el a rânjit.

— Ce-ai zice să ciocnim?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Pentru ce naiba am putea noi să ciocnim, Max?

— Pentru Blake.

Mi-am lăsat capul într-o parte, căci voiam să continue.

— Pentru că a cucerit fata, pentru că m-a dat afară din Angelcom şi pentru că, vreme de aproape cincisprezece ani, a reuşit să-i abată tatălui meu atenţia de la propria familie. Ce părere ai de toastul ăsta?

Fiecare cuvânt era încărcat de resentimente. Dar nu puteam să storc niciun strop de milă pentru el, când mă gândeam la ce ne făcuse amândurora. Mă bucuram că era învins de Blake, iar pentru asta cu siguranţă aş fi ciocnit un pahar.

— Noroc!

Mi-am ridicat băutura către el, după care am lăsat şampania să curgă, primind cu bucurie lichidul în gura uscată după atâtea ore de prezentări şi conversaţii. Buzele lui Max s-au curbat într-un zâmbet.

— Ia spune-mi: cum mai merg afacerile?

Am râs.

— Nu-i aşa că ţi-ar plăcea să afli? Ţi-ai pierdut legătura din interior. Presupun că de acum va trebui să ghiceşti şi să speri la ce-i mai bine.

— Pari înverşunată, Erica. De ce? Ţi-am zis că mă interesează conceptul. Tu ai ales să nu mă laşi să investesc în el. Nu e o dovadă a seriozităţii mele faptul că am fost dispus să continui, cu sau fără tine?

— Spune foarte multe despre seriozitatea cu care ataci afacerile lui Blake, încercând să construieşti ceva care să poată rivaliza cu oricare dintre creaţiile lui. Ai avut acces la informaţii confidenţiale privind Clozpin şi le-ai folosit împotriva mea. Aş zice că a fost o lovitură sub centură.

Max a mijit puţin ochii. Nu-mi păsa. Voiam să simtă fiecare lovitură venită din partea mea.

— N-am semnat un acord de confidenţialitate. Aveam tot dreptul.

— Aveai tot dreptul să fii un ticălos viclean şi lipsit de etică. Din păcate, nu există o lege care să pedepsească asta.

El a râs încet.

— Slavă Domnului! Norocul tău că nu există nicio lege care să pedepsească avansatul în carieră prin paturile unuia şi altuia.

Am închis ochii. Mi-am lăsat paharul jos, simţindu-mă dintr-odată prea obosită pentru a-mi mai dori uşurarea oferită de băutură.

— Ieşi!

Vocii mele îi lipsea forţa pe care voisem s-o transmit laolaltă cu cererea mea. Când am deschis ochii, Max se apropiase, stând acum drept în faţa mea.

— Zic doar că, dacă ai fi vrut să te culci cu cineva ca să obţii finanţarea, eu eram la îndemână. Ştii că asta crede toată lumea, nu? Nu-i nevoie să vin eu şi să-ţi distrug reputaţia. Ai reuşit de una singură, scumpo.

Am tresărit.

— Minţi!

— Zău? Lumea adoră să flecărească. Câteva bârfe despre cei din domeniu se pot răspândi cu iuţeala focului, dacă pornesc din cercurile potrivite. O fată frumuşică, aşa cum eşti tu, luată sub aripă de unul ca Landon? Să ştii că şi el îşi are reputaţia lui! Eşti cea mai recentă dintr-un lung şir, aşa că să nu te simţi specială doar pentru că o să te ia de nevastă.

— Habar n-ai cine-i Blake cu adevărat. Mă iubeşte...

M-am oprit, nedumerită de lentoarea cu care rosteam cuvintele. De oboseala pe care o simţeam brusc în trup. Am scuturat din cap, însă mişcarea n-a făcut decât să mă ameţească şi mai tare. Eram beată, dintr-odată atât de beată, cum nu-mi aminteam să mai fi fost de multă vreme. Fir-ar să fie!

M-am uitat în jos, către paharul din care băusem, şi pe fundul lui, printre bulele ce se ridicau, am zărit plutind nişte granule abia vizibile. Mi-am ridicat privirea, dar ochii mi s-au înceţoşat. Când imaginea lui Max a reînceput să prindă contur, dinţii lui de un alb perfect sclipeau într-un zâmbet pervers. Dacă întâlnisem vreodată un diavol prefăcut, el era acela.

— O să vedem dacă te mai iubeşte şi după seara asta.

Un scurtcircuit provocat de panică le-a dat putere picioarelor mele să mă ducă până la uşă, însă el mi-a oprit trecerea, prinzându-mă de braţe.

— Pleci aşa de repede? Mai stai o vreme.

M-a împins în spate şi m-a îmbrâncit pe canapea. Impactul a stârnit un alt val de oboseală. M-am luptat să mă ţin dreaptă. Toţi muşchii mi se moleşiseră, împovăraţi brusc de o nouă greutate. Îl mai subestimasem cândva pe Max, iar acum o făceam iar. Zăpăceala se rotea ca un vârtej prin mine, împiedicându-mă să desluşesc ce mi se întâmpla. Mintea mi se mişca prea încet, iar atenţia îmi era împrăştiată, până când m-am trezit cu Max lângă mine, apucându-mă dureros de maxilar şi întorcându-mă cu faţa către el.

— Mă gândeam că, în cel mai bun caz, o să apari beată criţă în faţa rudelor lui Blake. Dar aşa e mult mai bine. Acum o să capăt şi eu o bucăţică, şi poate... poate că o să reuşim să-i stricăm lui Blake fericirea până la adânci bătrâneţi, când o să te vadă în halul ăsta. Beată şi proaspăt tăvălită, ca o curvă ce eşti.

— Max, nu!

Îmi simţeam capul ca o tobă, zbârnâind din pricina unei nesfârşite vibraţii. Le-am cerut braţelor şi picioarelor să se mişte, însă, când au făcut-o, a fost doar ca rezultat al faptului că Max mă culca pe-o parte pe canapea.

În secunda următoare gura lui o acoperea pe a mea, vârându-şi cu de-a sila limba printre buzele mele. L-am împins fără niciun pic de vlagă. Micul meu efort l-a făcut să chicotească şi să-mi sufle aer fierbinte peste faţă.

— Aşa, MacLeod zicea că te zbaţi. Eşti rea de muscă, nu?

Pomenirea numelui de familie al lui Mark mi-a trezit o amintire violentă, adânc îngropată în mine.

— Te rog, nu! am bâiguit.

Cuvintele mi s-au topit în spaţiul dintre noi, laolaltă cu percepţia mea tot mai difuză asupra realităţii. Max mi-a înăbuşit ţipetele slabe.

— Nu-ţi face griji! O să fiu rapid. Poftesc la tine de luni întregi, Erica. O să-ţi arăt cum e să ţi-o tragă un bărbat adevărat, nu un hacker de doi bani, care s-a agăţat de succesul familiei mele. Dacă o să avem noroc, o să-ţi şi aminteşti.

Am încercat cu disperare să-mi recapăt controlul, să mă lupt cu paralizia ce-mi aluneca prin vene precum melasa rece, încetinind totul. Plămânii mei se zbăteau să primească aer, căci efortul de a respira era pus la încercare între panica tot mai mare şi acel duşman invizibil, oricare ar fi fost el, cu care se războia trupul meu.

— Uite ce fată cuminte!

În timp ce-mi pierdeam cunoştinţa, îmi mai dădeam doar vag seama că Max mă apăsa cu brutalitate prin chiloţi.

Nu, nu, nu! Doamne, nu!

Nimeni nu avea să mă audă, însă mintea mea a continuat să urle, până când totul mi s-a întunecat în faţa ochilor.

Capitolul 15

Ochii mi s-au întredeschis, bătând din pleoape, apoi mi s-au închis la loc. De fiecare dată când dădeam să-mi recapăt cunoştinţa, ceva mă dobora la loc. În viaţa mea nu mai fusesem atât de obosită. Chiar şi atunci când mintea mea începea să surprindă câte un detaliu din cele ce se petreceau, corpul meu cerea somn. Cedam şi totuşi mă luptam cu neliniştitoarea nevoie. Ceva era în neregulă cu ea. Epuizarea îmi slăbea muşchii, îmi pătrundea în oasele istovite.

În timp ce picoteam, stomacul mi se zvârcolea, căci o stare de rău îmi clocotea în măruntaie. Greaţa intensă şi reala ameninţare că aveam să vărs exact acolo unde zăceam au fost cele care, până la urmă, m-au împins jos din pat. Odată ridicată în picioare, am împins uşa băii şi abia am reuşit să ajung până la vasul de toaletă.

După câteva minute extenuante, m-am aşezat şi am rămas nemişcată pe podea. Mi-am sprijinit capul de un braţ, căutând să-mi trag sufletul.

— Scumpo!

Vocea îndurerată a lui Blake se auzise din spatele meu. În clipa următoare, braţele lui mă cuprindeau ca într-un leagăn. A început să-mi maseze spatele cu palma şi am simţit căldura atingerii lui prin cămaşa de noapte pe care o purtam. Oboseala a reînceput să prindă rădăcini, moleşindu-mă în siguranţa braţelor lui Blake. M-am sprijinit de el şi m-am şters la gură, hotărâtă să nu transform duşumeaua băii într-un pat. Blake m-a sărutat pe umăr.

— Te simţi OK?

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Acum e mai bine.

Din fericire, vărsăturile îmi potoliseră, temporar, senzaţia de greaţă. Voiam să mă mişc, să mă scutur de greutatea ce mi se aşezase în trup.

— Mă ajuţi să mă ridic? Mă simt foarte slăbită.

— Sigur. Doar ia-o încet!

Am dat iar din cap, dar misiunea de a mă ridica îmi părea, în clipele acelea, una imposibilă. Blake mi-a cuprins umerii, apoi mijlocul, până când am ajuns să stau în picioare. El mi-a aşezat după ureche o şuviţă răzleaţă de păr, moment în care i-am surprins imaginea reflectată în oglindă. Ochii lui, de obicei foarte expresivi, erau ascunşi în spatele ochelarilor cu ramă

neagră, pe care arareori îi purta.

Am renunţat la siguranţa trupului său solid şi m-am ţinut dreaptă lângă chiuvetă, unde am reuşit să-mi adun suficiente forţe, încât să mă spăl pe faţă şi pe dinţi. Blake mi-a pieptănat spre spate părul de pe faţă şi de pe gât, lăsând astfel sudoarea rece să mi se evapore de pe piele.

— Vrei un ceai? Să-ţi aduc ceva.

— Cred că un ceai mi-ar prinde bine.

Vocea îmi era atât de slabă! N-am fost sigură că Blake mă auzise decât atunci când el s-a îndepărtat, sărutându-mă tandru pe obraz înainte de a pleca. Aş fi fost în stare să adorm de-a-n picioarelea, dar am reuşit să ajung înapoi în patul nostru. În vârtejul crâncenelor atacuri de ordin fizic, mintea mea se tot întreba ce se petrecuse. Ce-mi provocase starea aceea? Nu era mahmureală. Nu semăna nici cu vreo boală de care să mai fi suferit vreodată, iar creierul îmi era prea încetoşat ca să priceapă ceva. M-am prăbuşit în pat şi, în secunda în care m-am învelit, căldura binevenită a fost îndeajuns pentru a mă cufunda din nou într-un somn adânc.

Era o noapte neagră, dar treptat începeam să disting detaliile peisajului dimprejurul meu. Simţeam iarba udă sub picioare. Rece, în contrast cu aerul fierbinte. Atunci el m-a smucit înainte. Aşa ignorantă cum eram, tot ştiam unde ne duceam. În acelaşi loc spre care mă conducea de fiecare dată. O mai făcuse poate de o sută de ori, dar eu continuam să merg de fiecare dată. Îl urmam, ca o fetişcană proastă şi beată ce eram.

Râsete. Toţi râdeau, petreceau. Erau oameni pe care-i cunoşteam. M-am încruntat, întrebându-mă unde se aflau. Strânsoarea în care el îmi ţinea braţul a crescut îndeajuns de mult, încât să devină dureroasă, iar cunoscuta senzaţie de frică mi s-a încolăcit în stomac. Începea!

Rânjetul acela crud, o expresie facială născută din satisfacţia trufaşă pe care o resimţea, din ura lui. Mă ura. Trebuia să mă urască, altfel nu mi-ar fi făcut aşa ceva. L-am implorat, însă el m-a ţintuit la pământ. Am auzit acelaşi bârâit în vocea lui, când s-a apucat să-şi scrâşnească planul pe care-l avea cu mine.

Doar că atunci când i-am întâlnit ochii, am văzut că erau alţii, înlocuiseră pupilele negre şi rotunde care mă bântuiau. Nedumerită, i-am studiat trăsăturile până când ele au început să prindă contur şi mi-am dat seama cine era. Max. Faţa şi trupul care deja mă apăsau erau ale lui Max.

Inima mi s-a poticnit cu doar câteva secunde înainte să înceapă familiara durere. Indiferent cât de mult m-aş fi zbătut, el avea să-şi găsească întotdeauna drumul prin întuneric, pentru a lua ceea ce-şi dorea.

Lipsită de orice putere, nu puteam să mă mişc. Nu puteam să fug. Gâfâind, agăţându-mă de realitate, i-am rostit numele. L-am rostit ca pe o rugăminte întrebătoare. Apoi, dându-mi seama că aveam glas, în ciuda zgomotelor şi a învălmăşelii de râsete din jurul nostru, am început să ţip. Am ţipat după ajutor.

M-am ridicat brusc în pat, încă ţipând, până când mi-am dat seama că eram acasă, în dormitorul nostru. Aerul îmi intra şi îmi ieşea din piept în valuri, întreţinând ameţeala. Pielea mă furnica şi mi se făcuse ca de găină din pricina transpiraţiei şi a urmelor imaginare lăsate de mâinile unui alt bărbat.

M-am speriat când Blake a dat buzna pe uşă. Era gol până la brâu, îmbrăcat doar în pantalonii de pijama. A ocolit patul, a încetinit şi s-a aşezat pe marginea lui. Răsuflarea îmi era grea şi întretăiată. După un minut, el m-a întrebat, abia şoptind:

— Pot să te iau în braţe, scumpo?

M-am holbat la el, cu ochii cât cepele. Nu puteam să-i vorbesc, fiind încă prizoniera visului. Oare puteam să-l las? Oare voiam să mă ia în braţe? N-am reuşit s-o scot la capăt, până când el s-a întins, şovăitor, către mine.

I-am prins mâinile între noi, ţinându-le la o distanţă sigură de trupul meu. Atingerea bruscă m-a săgetat cu amintirea suferinţei. Totuşi, împotriva tuturor instinctelor, am continuat să-i strâng mâinile, căci ceva din mine nu voia să le dea drumul. Mi-am încleştat fălcile, înghiţind în sec, peste nodul din gât. Lacrimile mi-au umplut ochii, însă ceva din mine se împotrivea reflexului de a mă împotrivi. Partea raţională a creierului mi-a amintit că Blake nu era inamicul, că aveam nevoie de el. Ca şi cum m-aş fi ţinut de un gard electric, am aşteptat ca durerea şi groaza să treacă.

— Erica... iubito. Respiră! Sunt doar eu, OK?

Am răsuflat adânc, până când trupul mi s-a relaxat suficient, încât să-mi dea voie să vorbesc. Mi-am regăsit vocea, acum răguşită.

— Am avut un vis. Nu... nu ştiu sigur ce s-a întâmplat.

— Un coşmar... la fel ca toate celelalte?

Am dat repede din cap în semn de încuviinţare. Blake ştia despre vis şi despre felul în care, uneori, se furişa pe lângă mine, oricât de mult mi-aş fi dorit eu să dispară pentru

totdeauna.

— Oarecum, dar era cu Max. Cumva, el era Max.

Chipul lui mi-a reapărut în minte, versiunea de coşmar amestecându-se cu figura cunoscută luciditătţii mele. În clipa aceea, m-au străfulgerat, dând năvală una după alta, mai multe imagini de la petrecere. Marie, Michael şi un vălmăşag de oameni. Apoi Max, zâmbind arogant, în timp ce dădea târcoale trupului meu neputincios. Fierea mi s-a urcat în gât. I-am dat drumul lui Blake şi mi-am strâns braţele în jurul trupului, de parcă aşa m-aş fi putut proteja de ceea ce-mi arăta mintea mea în acele momente.

— Blake, ce s-a întâmplat? m-am repezit să întreb, cu ochii măriţi de îngrijorare. Nu pot să-mi amintesc, dar ştiu că s-a întâmplat ceva. Spune-mi odată!

Când l-am văzut cum îşi frământă maxilarul, tristeţea din privirea lui mi-a confirmat bănuiala.

— Nu te-a rănit, scumpo.

Blake a dat să mă atingă, dar şi-a strâns pumnul şi l-a lăsat în jos înainte să ia contact cu pielea mea. Era palid la faţă, cu excepţia unei vânătăi întunecate pe obraz, care până atunci îmi scăpase neobservată. îşi încorda muşchii braţului, de parcă s-ar fi înfrânat de la a mă mai atinge. Atunci i-am remarcat mâna, înfăşurată într-un bandaj alb şi gros.

— Eşti rănit!

Blake a scuturat din cap, cu dinţii încleştaţi.

— El e rănit şi mai tare.

Mi-am acoperit gura. Un nou val de greaţă m-a izbit când am încercat să înşir cuvintele unul după altul, pentru a pune întrebarea. Nu voiam să aflu, dar trebuia să ştiu. M-am uitat fix în ochii lui Blake, iscodindu-i, dorindu-mi să nu fie nevoie să întreb. Dacă eu nu voiam să aud, atunci nici el nu voia să-mi spună.

Lacrimile mi-au izvorât şi am început să tremur. Nu eram în stare să pun cap la cap decât câteva detalii din seara aceea, însă, cumva, ştiam că se întâmplase ceva îngrozitor. Şi, cerul să mă ajute, la mijloc fusese mâna lui Max.

— Trebuie să aflu ce-a făcut, am şoptit.

Blake a închis o clipă ochii, parcă pentru a-şi stăpâni mânia.

— Am dat peste Max... atingându-te. N-a... n-a făcut sex cu tine.

Pleoapele mi s-au strâns cu putere, silind noi lacrimi să se rostogolească pe faţă.

— Oh, Doamne!

— Ai fost drogată. Era evident. Abia dacă te puteai mişca. Dormi de vreo două zile.

— De ce să facă una ca asta? De ce?

Cuvintele mi-au ieşit însoţite de un hohot de plâns, în timp ce mă străduiam să înţeleg motivul pentru care Max voise să mă rănească, să mă supună aceluiaşi chin căruia abia dacă-i supravieţuisem în trecut.

— N-o să mai facă niciodată ceva asemănător.

— De unde ştii?

În scurta tăcere care s-a lăsat, privirea lui a devenit gravă, neclintită.

— Pentru că i-am aranjat mutra aia nenorocită, Erica, de-aia! Avem amândoi noroc că nu l-am omorât, căci aveam toate intenţiile s-o fac. A fost nevoie de trei oameni ca să mă despartă de el.

Blake şi-a îndoit mâna, strâmbându-se de durere.

— Toţi au văzut. Nici nu-mi pot imagina ce părere şi-au făcut!

El s-a întins, mi-a luat mâna şi mi-a tras-o de pe faţă. Mi-am lins buzele uscate şi am tras aer în piept, ca să mă calmez. Atingerea nu m-a mai durut, aşa cum se întâmplase cu câteva clipe în urmă. Ceva se reaşeza în creierul meu, pe măsură ce visul se despărţea de realitate.

— Nu şi-au făcut nicio părere. Ştiu ce-a făcut Max. Mama e bolnavă de îngrijorare. Marie a înroşit telefonul. Pe Alli, Doamne, a trebuit s-o întorc din drum de mai multe ori! N-am lăsat pe nimeni să vină în vizită, ca să te poţi odihni. Ştiam că ai nevoie de un răgaz. N-ai scăzut în ochii nimănui. Pot să-ţi garantez însă că el a scăzut al dracului de tare în ochii tuturor.

— M-a făcut curvă.

Am tresărit când vorbele mi-au revenit în memorie.

— Mi-a zis că am avansat în carieră prin paturile unuia şi altuia. Vrea să ne distrugă, Blake!

— El e cel distrus.

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— În viaţa mea nu l-am văzut pe Michael mai dezolat. Nu ştiu ce-o să se întâmple între ei, dar asta-i o porcărie pe care s-ar putea ca nici măcar bătrânul să nu i-o poată trece cu vederea. El m-a despărţit de Max, dar n-o să uit niciodată felul în care s-a uitat la fiu-său. Nici măcar nu s-a dus să-l ajute. Pur şi simplu i-a întors spatele.

— Îmi spunea că ar vrea să vă împăcaţi.

Blake şi-a umflat nările.

— N-o să mai fie pace între noi decât atunci când unul o să intre în mormânt.

Ura îi juca pe trăsăturile aspre ale feţei. M-am întins şi mi-am trecut mâna peste muşchiul încordat al maxilarului. El s-a relaxat şi s-a întors către atingerea mea. Mi-a sărutat cu blândeţe vârfurile degetelor. Gestul dulce a început să risipească groaza cu care mă trezisem. Îl aveam pe Blake alături. Eram împreună, amândoi în siguranţă. Am continuat să-mi amintesc aceste adevăruri, iar şi iar, până şi atunci când mintea mi se lupta cu frânturile de amintiri care arătau ce făcuse Max.

— Eşti sigur că nu m-a...

Blake şi-a deschis mai larg ochii şi am văzut tristeţea stăruind în ei.

— Sunt absolut sigur. Am venit după tine înaintea oricui altcuiva. Intenţiile lui erau destul de clare, dar nu ajunsese prea departe.

Ca şi cum ar fi îndemnat un copil speriat să-l asculte, el mi-a atins uşor braţul, rotindu-şi degetul mare pe umărul meu.

— L-aş fi ucis. Nimeni nu m-ar fi putut opri, nici atunci, nici acum. Dacă ar fi făcut un pas în plus, inima lui ar fi încetat să mai bată.

O uşurare stranie m-a cuprins, de parcă tocmai aş fi dat mâna cu moartea. Dacă Max m-ar fi violat, nici măcar nu pot încerca să înţeleg ce consecinţe ar fi avut asta asupra mea. Ar fi fost în sine un fel de moarte, aşa cum Mark ucisese o parte din mine cu ani în urmă, când îmi răpise inocenţa. Mi-am ignorat greaţa ce încă persista, în vreme ce trăiri noi, încă proaspete, se revărsau asupra mea. Stropi mărunţi de sudoare mi s-au aşternut pe piele. Max nu obţinuse ce voise, însă ameninţarea că ar fi putut reuşi nu-mi dădea pace.

Am întins o mână tremurândă către pieptul lui Blake. Apropierea fizică de el îmi părea ca o trecere printr-un zid. Toate instinctele îmi spuneau să mă retrag în siguranţă. Blake m-a lăsat să vin, fără să mă grăbească, transformându-şi atingerile într-o boare care-mi dezmierda trupul. Tremurând din cap până în picioare, am reuşit să-mi găsesc, până la urmă, un loc la el în poală. El m-a mângâiat încet, atent, urcând şi coborând pe spatele meu, până când m-am relaxat pe deplin în braţele lui.

— Totul o să fie OK. Acum eşti în siguranţă. Am eu grijă de

tine, scumpo!

M-a liniştit cu şoapte blânde, până când am izbucnit în plâns. Noul viol s-a amestecat cu povara celui din trecut, până când cred că am vărsat toate lacrimile pe care le putea produce organismul meu. Printre hohote, Blake a continuat să-mi murmure vorbe de alinare. Promisiunile că mă va iubi, că mă va ocroti mereu şi mă va feri de primejdii au umplut aerul din jurul nostru, până când am ajuns să le cred cu fiecare fărâmă a sufletului meu.

* * *

Oboseala nesfârşită care mă apăsase zile întregi se risipise în cele din urmă. Pentru prima dată din seara petrecerii, aveam energie, însă la insistenţele lui Blake, am mai lipsit de la serviciu încă o zi. Fiindcă nu puteam să stau singură cu gândurile mele fără şir, mi-am irosit după-amiaza uitându-mă la filme. Erau comedii lipsite de profunzime emoţională, ce nu puteau ameninţa liniştea mintală la care mă străduiam din răsputeri să ajung.

Am scos un ţipăt când uşa apartamentului s-a deschis pe neaşteptate. Sărind de pe canapea, am dat cu ochii de figura îngrijorată a lui Alli.

— Scuze, n-am vrut să te bag în sperieţi. Ţi-am adus prânzul, a spus ea şi a ridicat o pungă de hârtie.

Mi-am lăsat în jos mâna ridicată în dreptul inimii ce bătea nebuneşte.

OK. Mersi.Prietena mea mi s-a alăturat pe canapea şi a pus punga pe măsuţa pentru cafea.

— Scuze, a repetat ea. Cum te mai simţi? Aş fi vrut să te vizitez mai devreme, dar Blake a insistat că ai nevoie de odihnă. Heath mi-a spus că azi frate-său o să fie la birou, aşa că m-am gândit să vin pe ascuns şi să te văd.

— Sunt OK. Mi-e mai bine. Orice mi-o fi pus Max în băutura aia m-a scos complet din circulaţie pentru o vreme. Dar am început, în sfârşit, să mă simt din nou o fiinţă omenească. Abia aştept să mă întorc mâine la muncă. Statul cu mâinile în sân îmi lasă prea mult timp ca să întorc problemele pe toate feţele.

Alli şi-a muşcat buza, iar ochii i s-au împăienjenit. Până să apuc să zic ceva, m-a tras într-o îmbrăţişare strânsă. Am cuprins-o la rândul meu, luptându-mă să-mi înghit lacrimile. Alli ştia. Toţi ştiau. Nu puteam să mă ascund de cea mai bună prietenă a mea şi să mă prefac că nu sufăr.

— Nici măcar nu ştiu ce să spun, a şoptit ea. Încă nu-mi vine

să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred!

— E OK, Alli. Eu sunt OK, am asigurat-o, dorindu-mi şi eu să cred asta, în ciuda glasului care-mi tremura.

Poate că nu eram OK în ziua aceea, dar aveam să fiu. Aveam să depăşesc momentul, tot aşa cum îl depăşisem şi pe cel dinainte. Numai că, cu cât mă gândeam mai mult la petrecere şi la ce-mi făcuse Max, cu atât mai des mă întrebam dacă *într-adevăr* reuşisem să las în urmă cele întâmplate cu Mark.

— Nu e OK. Max nu poate să scape nepedepsit, Erica!

M-am lăsat pe spate şi mi-am şters lacrimile. Nu voiam să izbucnesc în plâns. Nu voiam să răscolesc iar tot ceea ce-mi petrecusem ziua întreagă uitând. Pe lângă faptul că-mi bombardasem creierul cu programe de televiziune prosteşti, fusesem ocupată să împing imaginile din seara petrecerii, care tot ieşeau la iveală, înapoi în acel colţ întunecat, unde păstram amintirile legate de Mark. Îmi doream să nu mă gândesc la nimic din toate astea.

— Erica?

Am ridicat ochii.

— O să te duci la poliţie, nu-i aşa? Vor avea nevoie de cooperarea ta, dacă o să-l pună sub acuzare.

— Cred că da, am răspuns, trădând faptul că încă nu mă simţeam cu adevărat în stare să merg până la capăt.

— Trebuie! Nu-mi vine să cred că a avut tupeul să depună plângere împotriva lui Blake, după tot ce ţi-a făcut. Răzbunarea lui chiar n-are limite. Toată povestea e complet pe dos!

M-am îndreptat şi m-am asigurat că auzisem bine.

— Ce face?

— Blake nu ţi-a spus? Max a depus o plângere împotriva lui, pentru vătămare corporală. E evident că Blake a sărit în apărarea ta. Ticălosul a meritat tot ce-a primit.

Am expirat aerul pe care-l ţinusem în piept. Mi-am lăsat fruntea să-mi cadă în palmă.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-a zis! Mi-a povestit că l-a bătut zdravăn pe Max, dar nici măcar nu mi-a dat prin minte că ar putea să aibă necazuri din cauza asta. Fir-ar să fie, nu sunt în stare să gândesc limpede! Nu-i a bună.

Alli mi-a atins uşor umărul.

— Blake îşi doreşte mereu să te ferească de griji. Ştie că nu ţi-e uşor, mai ales după ce ai suferit din cauza lui Mark. Sunt sigură că şi Heath ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost în locul lui Blake. Din fericire, familia Landon are avocaţi buni.

— Sunt convinsă că şi familia Pope, la fel. Doamne, Blake n-are nevoie să se mai ocupe şi de mizeria asta! Acum m-a apucat iar supărarea!

Alli a oftat încet.

— O să vorbeşti cu cei de la poliţie? Promite-mi că da!

Am dat repede din cap, în semn de încuviinţare. Mă războisem cu ideea de a merge la poliţie. Blake îmi spusese că reprezentanţii legii lăsaseră cărţi de vizită şi intenţionau să discute cu mine. Ceva din toate astea mă speria de moarte. Poate era acelaşi lucru care mă împiedicase să apelez la autorităţi după ce fusesem violată de Mark. În adâncul sufletului, mă considerasem vinovată. Iar vinovăţia şi ruşinea de a împărtăşi altcuiva ce păţisem mă îndemnaseră să păstrez tăcerea. Îngropasem atât de bine înlăuntrul meu cele întâmplate, încât ajunsese să nu-mi mai pese dacă atacatorul era sau nu găsit, dacă mă făceam sau nu auzită.

Însă acum era altceva. Pe Max îl cunoşteam, şi nimeni nu putea să-i pună la îndoială faptele, cu atâţia martori la petrecere. Drogurile din organismul meu erau o dovadă suficientă a intenţiilor lui. Totuşi, nu ştiam cum aveam să găsesc puterea de a intra în sediul poliţiei şi de a-mi spune povestea. Dar dacă asta urma să-l ajute pe Blake să scape de toată nebunia, atunci aveam să fac orice era nevoie.

— O să merg cu tine. N-o să fii singură, mi-a spus Alli şi m-a luat de mână.

— Mulţumesc. Nu ştiu ce m-aş face fără tine!

— Nici nu va trebui să afli vreodată. Îţi sunt întotdeauna alături şi n-am de gând să plec nicăieri. Cu toţii suntem lângă tine. Aproape că am devenit o familie.

Inima mi-a tresăltat de recunoştinţă pentru prietenia ei.

— Hei, am o idee!

Alli s-a luminat un pic şi mi-a strâns mâna. Am ridicat din sprâncene.

— Ce idee?

— Probabil că e ultimul lucru la care te gândeşti, ştiu, dar ce-ai zice să mergem săptămâna asta să căutăm rochia de mireasă? Te-ar ajuta să mai uiţi de supărare.

Am zâmbit şi am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Sună perfect!

Capitolul 16

— Alli mi-a spus că Max a depus plângere.

Blake lucrase până târziu şi ajunsese acasă de nici cinci minute, când l-am luat în primire. Din după-amiaza aceea, de la plecarea lui Alli, nu mă mai putusem gândi la altceva. În plus, mă scotea din sărite faptul că Blake nu-mi spusese imediat adevărul. Şi-a scos bluza, a ieşit din dormitor şi s-a dus în baia învecinată, efectiv ignorându-mă. L-am urmat înăuntru.

— Blake!

— Nu contează.

— Ba contează dacă există o plângere penală împotriva ta.

A oftat şi s-a întors cu faţa către mine. Am încercat să rămân concentrată asupra subiectului în cauză, dar trupul lui gol până la brâu şi parfumul pe care-l răspândea când m-a luat în braţe, aşa cum părea s-o facă mereu, mi-au împrăştiat celulele cenuşii. Punându-mi o mână pe şold, s-a aplecat şi mi-a sărutat cu blândeţe buzele.

— Nu-mi fac griji, aşa că n-ar trebui să-ţi faci nici tu, OK? Ai destule pe cap.

L-am privit în ochi, dându-i de înţeles că aveam să-mi fac griji, asta era al naibii de sigur.

— O să-ţi afecteze munca? Ce se întâmplă cu Angelcom sau cu alte afaceri de care e legat numele tău?

Blake a râs scurt.

— Te referi la reputaţia mea? Banii vorbesc, Erica, iar eu, slavă Domnului, am o mulţime! Nimic din toată povestea asta n-o să conteze pentru membrii consiliului, din aceleaşi motive pentru care ei voiau să se dea în continuare bine pe lângă Max, până când i-am strâns eu cu uşa. Am toate atuurile. Oricum, nu dau nici măcar o ceapă degerată pe ce crede unul sau altul.

Eu însă nu puteam să-mi alung frământările deja înrădăcinate lângă ura pe care o simţeam pentru Max. Blake mi-a cuprins obrajii în palme.

— Ascultă-mă! Nu-ţi face probleme! Nu s-a întâmplat nimic de care să nu mă pot ocupa, şi crede-mă că mă ocup.

— Cum?

A oftat şi mi-a dat drumul, lăsând câţiva centimetri între noi. Mi-am vârât degetele în găicile blugilor lui şi l-am tras înapoi. Ochii i s-au mărit un pic.

— Mâine o să stau de vorbă cu cei de la poliţie. Nu-mi amintesc totul, dar să sperăm că o să fie suficient. Dacă asta

înseamnă că va trebui să depun mărturie sau mai ştiu eu ce, atunci o să fac orice e nevoie.

Blake a tăcut câteva clipe.

— Mă bucur să aud asta. Nu pentru binele meu, ci pentru al tău.

M-am încruntat.

— Dacă n-ar fi pentru binele tău, atunci nu sunt sigură că m-aş duce. Detest faptul că Max te acuză.

— Şi de ce nu le-ai spune poliţiştilor povestea ta, Erica? El merită să înfrunte consecinţele faptelor lui şi Dumnezeu ştie că tu meriţi dreptate. N-o s-o obţii niciodată dacă nu le spui celor de la poliţie ce s-a întâmplat. Tu eşti victima, iar ei trebuie să audă versiunea *ta,* nu pe a mea.

Mi-am coborât privirea către mijlocul lui Blake, acolo unde degetele îmi atârnau leneş, agăţate în găicile blugilor.

— Mi se face rău când mă gândesc că trebuie să trec prin tot procesul, de-aia nu le-aş spune.

El mi-a ridicat bărbia, până când i-am întâlnit ochii plini de seriozitate.

— Uneori are sens să renunţi, dar alteori e nevoie să lupţi, indiferent cât de nenorocită ar putea să pară ideea.

Pentru o clipă m-am pierdut în ochii lui.

— Iar tu vrei să lupt.

— N-o să iau hotărârea în numele tău. Dar dacă astea reprezintă un indiciu, a continuat el, arătând către crustele de un roşu aprins care îi „împodobeau* încheieturile degetelor, atunci ştii părerea mea, că Max trebuie pus la punct.

Am tresărit când i-am văzut rănile nevindecate încă. Nu-mi puteam închipui vătămările suferite de Max, dar am savurat gândul că era probabil să-l chinuie şi acum. Am inspirat adânc pe nas. Îmi petrecusem ultimele câteva zile încercând să las totul în urmă. N-o puteam lua din nou pe acelaşi drum. Nu aveam să-i dau lui Max satisfacţia de a mă distruge aşa cum o făcuse Mark.

— Îţi sunt recunoscătoare că te-ai bătut pentru mine, dar aici nu-i vorba de răzbunare.

— Ai dreptate. E vorba despre tragerea la răspundere a lui Max Pope, pentru prima dată în viaţa lui. Trebuie să primească o lecţie care îl paşte de multă vreme. Asta nu înseamnă răzbunare. Înseamnă dreptate. Înseamnă să corectezi o greşeală care durează de multă vreme.

Puteam eu să-l contrazic cât pofteam, însă Blake avea

dreptate. Max nu doar că mă ameninţase, întrecând o limită dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Dar îmi trădase încrederea şi ne pusese în pericol afacerile, atât mie, cât şi lui Blake. Iar nemulţumirile logodnicului meu mergeau mult mai departe de problemele noastre comune. Înainte să-l cunosc pe Max, aflasem despre el că e un uşuratic, un tânăr răsfăţat. Obişnuia să treacă în zbor peste consecinţe pe care orice alt om aflat în locul lui le-ar fi suportat. În schimb, el era apărat de fortăreaţa pe care o clădiseră averea şi poziţia socială a familiei lui. Profesorul Quinlan folosise o asemenea circumstanţă în favoarea sa, stabilindu-mi o întâlnire cu Max şi promisiunea că acesta va investi în Clozpin.

Cât avea să mai dureze? Cât avea să mai poată aduce haosul în vieţile noastre, fără nicio urmare, întărâtat fiind de gelozia stupidă pe care i-o stârnea Blake? Poate că logodnicul meu avea dreptate. Poate că atacul de la petrecere era acea lovitură la care nici Michael, nici legea nu aveau cum să închidă ochii. Poate că reprezenta abaterea ce urma să-i dovedească, în sfârşit, lui Max că nu era imun.

Blake mi-a întrerupt şirul gândurilor cu un sărut tandru şi grijuliu, după care s-a tras înapoi şi m-a cercetat.

— Cum ţi-a mers azi? Te simţi mai bine?

— N-am nimic. Ţi-am mai spus-o şi azi-dimineaţă. Mâine o să mă duc la serviciu, orice-ai zice tu. Dacă mai lenevesc pe-aici încă o zi, o iau razna.

El mi-a aruncat un surâs amuzat.

— Ei bine, nu putem permite aşa ceva.

întorcându-mi spatele, a pornit duşul. S-a dezbrăcat complet şi a deschis uşa cabinei, umplând baia cu un nor de abur. Mi-am muşcat buza, în timp ce-l urmăream din spate cum păşeşte sub jetul de apă. Focul care mocnea în mine de zile întregi a prins viaţă. Perioada în care fusesem privată de intimitate părea să aibă un preţ, iar acum, că îmi recăpătasem energia, îmi venea greu să-l ignor.

Nu ştiam sigur dacă eram pregătită, dar îmi lipsea apropierea de Blake. El fusese atent cu mine. Chiar prea atent. Nu-mi plăcea deloc că cele întâmplate ridicaseră un zid invizibil între noi, despărţindu-ne din teama de a ne răni reciproc, tocmai când eu aveam mai multă nevoie ca oricând de Blake.

Mi-am împins blugii peste şolduri, până la podea, apoi mi-am smuls, dintr-o singură mişcare, bluza şi sutienul. Blake s-a

întors şi m-a privit, pe chipul său reflectându-se lăcomia tăcută ce clocotea în mine. Am intrat sub duş, prin spatele lui. El m-a lăsat să trec, astfel încât să putem împărţi jetul de apă. Trupurile ni s-au atins, declanşând toate semnalele de alarmă binecunoscute. Sfârcurile mele i-au atins firele moi de pe piept şi s-au întărit imediat. Acolo am făcut un popas în călătoria mea, pe deplin mulţumită cu apropierea dintre noi şi cu apa fierbinte ce ne învăluia.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Mi-am aşezat mâinile pe pieptul lui, nerăbdătoare să mă unesc cu el, să-i simt fiecare cută alunecându-mi pe sub vârfurile degetelor. Atingându-l uşor, am coborât peste muşchii tari ai abdomenului. Voiam să merg şi mai jos. Voiam să-i simt carnea fierbinte în palme, să ştiu că mă dorea la fel de mult pe cât îl doream şi eu. După toată nebunia, tânjeam după mângâierea lui, după asigurarea că nimic nu se schimbase între noi. Mi-am trecut degetele peste firele de păr aflate de la buric în jos. Blake m-a prins de mână, oprindu-mi mângâierea.

— Întoarce-te! mi-a spus încet.

L-am privit pe sub gene, căci mi se tăiase răsuflarea numai când îi auzisem porunca. De obicei mă aşteptau lucruri bune atunci când îmi cerea să mă întorc. M-am răsucit şi mi-am sprijinit mâinile de marmura rece a peretelui cabinei. Am închis ochii şi mi-am imaginat dezmierdările lui, în vreme ce apa mi se scurgea pe spate, căzând între noi.

Am auzit un pocnet scurt, apoi i-am simţit degetele în părul meu, masând şi făcând clăbuc. Deşi nu erau atingerile la care mă aşteptasem, le-am primit cu aceeaşi bucurie. Mi-am lăsat capul să cadă pe spate, în timp ce Blake îşi rotea, cu mişcări scurte, mâinile pe creştetul meu.

— E bine?

Am gemut.

— Foarte. Mulţumesc!

— Oricând.

Am zâmbit. El a mânuit capul duşului, pentru a mă clăti şi a mă curăţa din cap, până în picioare. Mi-a spălat umerii, masându-mi între timp muşchii încordaţi. Apoi m-a răsucit din nou cu faţa către el şi n-a lăsat niciun petic de piele neatins, între sâni sau peste abdomen. A evitat să insiste prea mult în vreo parte, mai ales acolo unde îl doream eu. Întregul ritual mă scotea din minţi, însă el nu părea a se grăbi şi nici nu dădea

impresia că ar fi savurat obişnuitul joc al torturii sexuale, la care luam parte atât de des.

Blake s-a lăsat în genunchi, pentru a-mi freca tălpile cu buretele de baie. La început am simţit că mă gâdilă, dar situaţia s-a schimbat când l-am văzut stând pe vine la picioarele mele, incapabil să-şi ascundă dorinţa ce se legăna în faţa mea, sub presiunea propriei greutăţi. Fiecare contact nevinovat îmi aţâţa pofta de atingeri mai intime. Lui i se sculase, iar eu ardeam de nevoie.

Când Blake s-a ridicat, i-am luat buretele din mână şi l-am azvârlit pe podea. L-am apucat de păr şi l-am folosit drept punct de sprijin, lipindu-i pieptul de al meu. Blake a gemut şi m-a împins în peretele cabinei de duş. Instinctele au preluat controlul şi, în doar câteva secunde, mă urcasem pe el. I-am cuprins şoldurile cu una dintre coapse şi m-am arcuit înspre trupul lui puternic. El mi-a apucat fundul în palme, intensificând contactul. Nicio apropiere nu era îndeajuns.

— Mi-e dor de tine. Vreau să te simt! am scâncit.

Am luat o gură de aer, după care i-am acoperit din nou gura cu a mea. Erecţia i s-a lipit de mine, stârnindu-mă. Atingerea a făcut ca un fior de dorinţă să-mi străbată întregul corp. Dar ceva strica senzaţia. L-am sărutat mai apăsat, ca să înăbuş îndoielile. Blake a gemut, lăsându-şi mâna să-i alunece în josul coapsei mele. Şi-a croit treptat drum printre picioare, încetinind în dreptul pubisului, înainte de a mă cuprinde în căuşul palmei. M-am încordat în braţele lui, fără să înţeleg imediat de ce. Pieptul mi se umfla, căci răsuflarea accelerată trăda lupta ce se dădea în mine. *Drace!*

— Scumpo?

L-am sărutat cu înflăcărare, eliminând mica distanţă dintre noi şi răspunzând oricărei întrebări pe care ar fi putut s-o aibă. La naiba cu toate, aveam nevoie de el! La fel de mult ca oricând.

Blake s-a retras şi m-a prins de mâinile hoinare, potolindu-mă.

— Nu trebuie să facem asta.

— Vreau s-o facem.

El s-a codit.

— Ştiu. Şi eu vreau, dar... acordă-ţi puţin timp.

— Sunt bine, am insistat, deşi vocea îmi tremura.

Oare eram bine? Ştiam ce-mi doream, ce-mi lipsea, dar recunoscusem crisparea. Bătălia interioară mă facea să fiu la

fel de furioasă pe cât eram de excitată. Jinduiam ca el să mă iubească, să mi-o tragă până când aveam să uit de sentimentele pe care nu voiam să le înfrunt.

Blake m-a sărutat, un sărut cast pe care abia l-am simţit prin fierbinţeala şi sudoarea ce-mi încărcau pielea. Gestul parcă repeta vorbele lui de mai devreme.

— Sunt bine, Blake! am spus încă o dată. El nu mi-a făcut nimic. Sunt bine. Nimic nu s-a schimbat.

S-a uitat în jos, cu ochii plini de îngrijorare.

— Doar pentru că n-a apucat să meargă până la capăt nu înseamnă că tu n-ai trecut printr-un infern emoţional. Nu vorbim despre degete zdrelite. Ştii la fel de bine ca mine că asemenea răni sunt mai adânci decât le-ar vrea oricare dintre noi. Ai nevoie de timp. Ar trebui să luăm o pauză.

Uram faptul că era probabil să aibă dreptate. Uram faptul că devenisem atât de vătămată şi de vulnerabilă, în doar câteva zile.

— Poate că sunt mai puternică decât mă crezi.

Blake a oftat exasperat.

— N-am nicio îndoială cu privire la forţa ta, Erica. Eu mă refer la dispoziţia ta, la starea ta de bine. Nu poţi să ştergi totul cu buretele, ca şi cum ar fi o nimica toată.

— Ce-ai zice să mă laşi pe mine să-ţi spun cât pot îndura?

Ruşinea mi s-a amestecat cu sentimentul respingerii. L-am lăsat singur în duş. Ajunsă în dormitor, am trântit sertarele în timp ce-mi căutam lenjeria intimă şi o cămaşă. Apoi m-am culcat. Ghemuită pe partea mea, am încercat să-i ignor prezenţa când mi s-a alăturat. Au trecut câteva clipe până să se apropie şi să-mi cuprindă talia cu braţul. Şi-a lipit buzele de umărul meu şi mi-a mângâiat mâna, stârnindu-mi un tremur care aproape că m-a făcut să uit de supărarea mea.

— În trecut te-am împins dincolo de limite. Acum lasă-mă să ţi le respect, chiar dacă tu nu vrei s-o faci.

Am închis ochii la auzul adevărului din vorbele lui. La auzul adevărului, iubirii şi grijii care le lipseau cu desăvârşire bărbaţilor ce ridicaseră un zid emoţional între noi. Am lăsat să-mi scape un suspin greu, îngăduindu-mi să am încredere în Blake.

— Uită-te la mine! mi-a şoptit.

M-am întors fără tragere de inimă, aşezându-mi trupul cu faţa către el. Un zâmbet i-a îndulcit trăsăturile când şi-a trecut degetul peste obrazul meu şi mi-a trasat o linie senzuală

deasupra buzelor.

— Te iubesc, chiar şi atunci când tropăi ofuscată şi indignată.

— Detest chestia asta!

Ochii i s-au întunecat.

— Ştiu. Ştiu că amândoi ne dorim mai mult, dar merită să aşteptăm. În noaptea asta, nu vreau decât să-ţi gust buzele dulci şi să te strâng la piept. Am tot restul vieţii la dispoziţie ca să fac dragoste cu tine. Acum, tot ce-mi doresc e să te ţin în braţe.

Ceva s-a frânt în mine, iar nevoia de a lupta s-a veştejit la insistenţele blânde ale lui Blake. Muşchii mi s-au înmuiat şi am capitulat.

* * *

În dimineaţa următoare, am intrat în firmă gata să înfrunt ziua care începea. Gata să iau viaţa în piept. Când m-am apropiat de masa ei, Alli s-a ridicat pentru a mă întâmpina.

— N-o să-ţi vină să crezi!

Am făcut ochii mari. Lucrurile de necrezut pentru mine intrau într-o gamă largă de posibilităţi.

— Ce?

— PinDeelz a picat. Sid zice că de aseară nu mai funcţionează.

— Ştim de ce? Ar putea fi vorba despre orice. Probleme cu serverul sau o creştere bruscă de trafic.

— Nu cred că astea sunt motivele.

Alli m-a târât până la masa ei de lucru şi a tastat adresa. O imagine clară, în alb şi negru, a umplut ecranul. O mai văzusem, chiar pe site-ul nostru. Emblema grupului de hackeri înlocuise prima pagină a firmei concurente, dar eu eram mai nedumerită ca oricând.

— Nu pricep. Dacă Trevor şi Max au lucrat mână-n mână când au construit chestia asta, de ce ar ataca Trevor compania? Mai mult, *cum* ar putea să-şi spargă propriul site?

Alli şi-a răsucit o şuviţă de păr între degete.

— Nici eu nu înţeleg. Decât dacă relaţia cu Trevor s-a stricat, iar asta-i răzbunarea. Ca şi cum ar face o declaraţie sau cam aşa ceva.

— Tocmai când credeam că treaba nu poate deveni mai ciudată.

— Vestea bună e că cel puţin unul dintre furnizorii noştri de publicitate a reluat legătura cu noi, căutând să reînnoiască vechiul contract. Desigur, n-a pomenit absolut nimic despre

PinDeelz, dar aş zice că de-acum ne putem aştepta să primim veşti de la mai mulţi.

Am chicotit încet.

— Incredibil! Cred că o să vedem câţi se întorc cu coada între picioare. Sau cât o să rămână site-ul indisponibil.

— Că veni vorba despre întors cu coada între picioare, ce-ai hotărât în privinţa lui Perry?

— Pare că regretă, dar nu-i destul. Blake are dreptate. E o idee proastă să ne încurcăm cu el.

— Trebuie să fiu de acord.

Vocea mai gravă a lui James ne-a întrerupt. Parcă apăruse din senin.

— James, bună! am spus, nedumerită de prezenţa lui la birou.

— Alli s-a gândit că n-ar fi o idee rea să vin la birou, câtă vreme ai lipsit tu.

— Corect.

Am dat repede din cap, căci nu voiam să mă gândesc la o eventuală reacţie din partea lui Blake.

— Ei bine, mă bucur că eşti aici. Putem sta puţin de vorbă, ca să mă pui la curent?

Am lăsat-o pe Alli, în favoarea puţinei intimităţi pe care mi-o oferea biroul meu. James m-a urmat înăuntru şi s-a cufundat în scaunul din faţa mea.

— Ce se întâmplă? Ce-am ratat, în afară de o săptămână întreagă?

— Am discutat cu logodnicul tău. A fost destul de interesant, dar, pentru moment, urmează să lucrez de la sediu.

Am rămas cu gura căscată, în timp ce şocul îşi făcea loc în mintea mea. Deja eram copleşită cum nu mă aşteptasem să fiu în primul sfert de oră după întoarcerea la muncă. Teama mi s-a înrădăcinat în stomac.

— Tu glumeşti?

James a râs.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Dar probabil că ar fi mai bine să vorbeşti cu Landon despre asta.

— OK, bine. În cazul ăsta, vrei să-mi zici şi mie noutăţile? Am rămas în urmă cu toate.

Restul dimineţii mi l-am petrecut informându-mă despre mersul afacerii. După o săptămână în care nu mai păzisem oala de pe foc, puteam să apreciez la adevărata lor valoare progresele făcute în absenţa mea. Ne apropiam de lansarea schimbărilor

ce aveau să ne propulseze la ani-lumină distanţă de site-ul lui Max. Ameninţarea din partea concurenţei rămăsese în trecut, însă atunci mi-am dat seama că tocmai competiţia fusese o motivaţie importantă, care ne împinsese înainte într-un cu totul alt fel.

Se apropia ora prânzului, când mi-a sunat telefonul. A fost cât pe ce să-mi stea inima în loc, când am văzut chipul Risei luminând ecranul. Am răspuns, după o clipă de ezitare.

— Alo?

— Erica, sunt Risa.

— Da.

Evident! Ce naiba vrei?

— Ascultă, ştiu că, probabil, sunt ultima persoană cu care ai vrea să discuţi. Doar că... am mare nevoie să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce?

— Am putea să ne vedem la prânz?

M-a cuprins neliniştea. Risa era asociata lui Max şi nimic bun nu ieşise din întâlnirea *de afaceri* cu el.

— N-am nimic să-ţi spun.

— Te rog, te implor! Te rog! Ştiu că mă urăşti. Şi ai tot dreptul. Dacă după ziua de azi n-o să mai vrei să mă vezi sau să-mi vorbeşti vreodată, atunci o să dispar complet din viaţa ta.

Mi-am aţintit privirea către paravanul alb din faţa mea. Risa vorbea altfel. Părea... disperată. N-ar fi trebuit, dar îmi păsa. Mi-am strâns ochii, încercând să-mi închipui cum aş fi putut să fac faţă singură situaţiei. Atunci mi-a venit o idee.

— Ne vedem la prânz, lângă sediul firmei, în magazinul cu delicatese din colţul străzii.

— Perfect, îţi mulţumesc!

Am închis înainte ca ea să mai apuce să-mi spună ceva, apoi am chemat-o, prin Skype, pe Alli. Câteva secunde mai târziu, ea a băgat capul înăuntru.

— Ce e?

— Te-ar interesa cumva să te întâlneşti cu Risa la ora prânzului? Vrea să discute cu mine. N-am încredere în ea şi n-am încredere în mine că n-o s-o strâng de gât dacă mă duc singură.

— Sigur. Am şi eu vreo două vorbe să-i zic.

— S-a făcut!

Capitolul 17

— Mulţumesc încă o dată că aţi acceptat să ne întâlnim.

Risa şedea în faţa noastră ca un căţeluş rătăcit. Alli stătea sprijinită de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate la piept, şi o fixa cu cea mai autoritară privire de care era în stare. N-o credeam cu adevărat capabilă să urască pe cineva, dar în acea clipă era destul de convingătoare. Îmi venea greu să-i plâng de milă Risei, oricât de jalnic ar fi arătat în momentele acelea. Părul, de obicei perfect neted şi lucios, îl avea strâns la repezeală într-un coc neîngrijit. Îmbrăcată într-o pereche de blugi şi o cămaşă simplă, de culoare neagră, părea, în ciuda machiajului, obosită şi secătuită. Fata ageră şi viguroasă, care părăsise Clozpin şi-mi luase cu ea baza de date cu utilizatorii, părea să fi îmbătrânit în puţinul timpul scurs de-atunci. Am vrut să-i zic că arată ca naiba, dar m-am gândit să-mi păstrez muniţia.

— Încă nu sunt convinsă că merită să-mi pierd timpul cu tine, aşa că, dacă ai ceva de spus, spune!

Ochii îi scânteiau în timp ce se uita când la mine, când la Alli.

— Îmi pare rău. Vreau să ştiţi asta.

— E un pic cam târziu pentru păreri de rău! s-a răstit Alli, luându-mi vorba din gură.

— Ştiu, şi nu mă aştept să fiu iertată. Am greşit. Max... m-a făcut să cred că plecarea e cea mai bună variantă, *singura* variantă, dacă voiam să ajung ceva şi să avansez în carieră. El nu e aşa cum l-am crezut.

Mi-am încleştat dinţii, ţinând vorbele în mine. Şi eu mă înşelasem în privinţa lui. Era cu mult mai rău decât îl crezusem.

— S-a folosit de mine ca să te atace, a continuat Risa, iar ochii ei răniţi s-au întors, rugători, către mine. A profitat de trăirile mele, de invidia şi nesiguranţele mele, ca să mă determine să părăsesc compania. Dar acum nici măcar nu mai ştiu cine e. Cred că a dat de necaz şi e de-a dreptul obsedat să-l distrugă pe Blake! Nu mai are nicio legătură cu afacerea pe care credeam c-o s-o clădim împreună. Problema e mult mai profundă decât mi-am dat vreodată seama.

M-am aplecat în faţă şi am cercetat-o. Am început să înţeleg că nu ştia absolut nimic despre cele petrecute între Max şi mine.

— Risa, săptămâna trecută, Max m-a drogat şi a încercat să

facă sex cu mine. Atât de mult îşi doreşte să-l rănească pe Blake. Crede-mă, cât încă n-ai fost în locul meu, habar n-ai ce depravat e.

— Poftim?

Risa a rămas cu gura căscată şi cu privirea aţintită spre mine.

— Oh, Doamne, n-am ştiut! Aflasem că el şi Blake s-au bătut, dar n-am avut idee de ce.

M-am încordat pentru a mă împotrivi emoţiilor care mă ameninţau. Nu puteam să-mi pierd cumpătul în faţa Risei, oricât de mult m-ar fi afectat încă purtarea lui Max. M-am agăţat, în schimb, de furia pe care o simţeam.

— Da. Ar trebui să-l întrebi. Sunt sigură că o să-ţi înşire o poveste despre cum m-am dat la el în timpul propriei mele petreceri de logodnă. Şi, de vreme ce ţi s-a părut o idee amuzantă să-i spui lui Blake că m-am sărutat cu James, poate faceţi schimb de istorioare despre cât de uşuratică sunt eu.

Mi-am încleştat maxilarul, abia rezistând tentaţiei de a pleca. Voisem să mă mai întâlnesc o dată cu Risa, fie şi numai ca s-o fac cu ou şi cu oţet. Cine ştie când urma să mai am ocazia de a-i spune ce gândeam.

— Eu nu te cred uşuratică. La un moment dat, imediat după ce m-ai concediat, în focul evenimentelor, am apucat să-i zic lui Max că te-am văzut cu James. El a insistat să-i spun lui Blake. Eu n-am vrut, zău! Blake părea aşa de furios când a aflat, încât am regretat imediat. Nici măcar nu ştiam că voi eraţi logodiţi.

Mi-am ridicat bărbia şi mi-am strâns buzele.

— Şi, cumva, ne merge bine, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. În ciuda încercărilor voastre de a-mi distruge afacerea şi relaţia, de a mă distruge pe *mine,* eu şi cu Blake suntem mai puternici ca niciodată. Şi acum ce vrei? Pe Max l-ai ales, trebuie să trăieşti cu alegerea făcută.

— Vreau să-l părăsesc. Chiar vreau!

Ochii îi erau umezi. Şerveţelul pe care îl ţinea în mână aproape că se făcuse fărâme de la atâta răsucit. Doamne, Risa devenise o adevărată epavă!

— Atunci părăseşte-l. Nu mă priveşte pe mine.

Ea a dat repede din cap, ţinându-şi fruntea în jos.

— Vreau, a şoptit. Dar mă tem că o să mă distrugă. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, însă Max a devenit o cu totul altă persoană. Nu-l mai recunosc. Cred că are probleme cu banii. Mi-a zis că nu mai poate finanţa site-ul. Toată munca noastră s-

a dus la gunoi. Şi l-am auzit discutând cu tatăl lui. Nu sunt sigură, dar cred că bătrânul o să rupă orice legătură cu el. În clipa asta, totul e praf şi pulbere!

— Ştiu, Risa. Dar nici nu-mi pasă.

Ea a oftat din greu.

— Dă-mi voie să mă revanşez! Mă simţeam eu groaznic şi înainte, dar acum... nu-mi vine să cred că Max ţi-a făcut aşa ceva.

Am râs.

— Nu vreau să te revanşezi. Vreau să-mi văd de viaţa mea, din care tu n-o să mai faci parte. Se pare că ai căzut pradă unui om îngrozitor, cu motive îngrozitoare, dar nu sunt persoana potrivită căreia să-i ceri ajutorul.

Ochii ei de un căprui-închis au devenit, pentru o clipă, mai serioşi.

— Te pot ajuta să-l găseşti pe Trevor.

Am ridicat din sprânceană.

— E foarte retras. Îmi vine greu să cred că ar lăsa pe cineva ca tine sau chiar ca Max să se apropie prea mult.

— Pot încerca să găsesc o dovadă că Max l-a plătit, poate o adresă, astfel încât să-i dai de urmă. El n-o să se oprească. Dacă cineva îl urăşte pe Blake mai mult decât Max, Trevor e acela.

Arzând de curiozitate, am privit-o printre pleoapele strânse. Oare aveam şansa de a prinde un duşman cu ajutorul altuia sau era doar un pas periculos, care avea s-o aducă pe Risa mai aproape de lumea mea, când eu îmi doream orice altceva, numai asta nu?

— Recunosc că sunt intrigată, însă nu îndeajuns, încât să muşc momeala. Trevor nu mă preocupă în clipa asta. Spre deosebire de tine şi de partenerii tăi, eu nu-mi planific ziua în jurul răzbunărilor şi contraatacurilor. Vreau doar să merg înainte. Am o nuntă de pregătit şi o afacere de condus. Îmi pare rău că Max a profitat de tine. Poate că n-ar fi trebuit, dar te-am îndrăgit sincer, Risa, şi asta e greu de uitat. Sper că măcar ai învăţat o lecţie din toate astea.

— Nu mă aştept să mă primeşti înapoi, dar vreau să îndrept situaţia. Cumva o să mă revanşez faţă de tine.

* * *

M-am sprijinit de zidul holului rece şi întunecat din afara sediului, în timp ce mă gândeam la o pensionare anticipată. Probabil că, din punct de vedere emoţional, avusesem cea mai

epuizantă primă zi de serviciu din istorie. Mi-am luat telefonul şi am apelat numărul lui Blake.

— Ce-i, scumpo?

Am oftat, încă incapabilă să prelucrez toate informaţiile.

— Deci... azi am luat prânzul cu Risa.

— Ce?

I-am auzit clar îngrijorarea în acel singur cuvânt.

— Am luat-o şi pe Alli, iar Clay ne-a dus cu maşina. A fost OK.

— Ce voia?

— Bănuiesc că vrea să se revanşeze faţă de mine. Zice că-i pare îngrozitor de rău pentru cele întâmplate, deşi, lucru deloc surprinzător, Max nu i-a spus ce-a fost, de fapt, la petrecere. Ea credea doar că voi doi v-aţi luat la pumni.

Blake a pufnit.

— Dar, cel puţin pentru moment, Risa încă e cu Max. Pare îngrijorată de o eventuală răzbunare din partea lui, dacă ea ar pleca. Sinceră să fiu, mi-e milă de ea, deşi cine seamănă vânt culege furtună.

— Se merită unul pe celălalt, a bombănit Blake, în timp ce pe fundal se auzea ţăcănitul înăbuşit al tastelor.

— Risa crede că Michael o să rupă orice legătură cu Max.

În aer s-a lăsat tăcerea. Nu tu ţăcănit, nu tu vorbe, doar sunetul slab al răsuflării lui.

— De ce-ar crede asta?

— Cică ar fi auzit o discuţie între cei doi. Iar Max i-a spus că nu mai poate finanţa PinDeelz. Nu sunt sigură, dar bănuiesc că ar putea să aibă o legătură cu motivul pentru care a căzut site-ul. În clipa de faţă, pe pagina lor scrie că ar fi fost spartă de M89, ceea ce n-are nicio noimă.

— Eu am atacat site-ul.

Am deschis gura să vorbesc, dar, preţ de câteva secunde, cuvintele mi-au rămas blocate în gât.

— Tu le-ai atacat site-ul?

— Nu te mira aşa tare! Max şi-a căutat-o.

Dacă n-aş fi fost atât de şocată, poate că mi-ar fi părut un pic rău pentru cei doi.

— Dar cum... dacă site-ul e conceput de Trevor?

— Trevor e un *troll*, nu un creator. Şi, în mod evident, n-a lucrat la construcţia site-ului cu aceeaşi dăruire pe care o are pentru hacking. Am reuşit să intru şi să şterg serverul fără prea mari eforturi. E un programator de doi bani.

— Dar, stai aşa, cum rămâne cu emblema M89?

— Am pus-o doar ca să-l zăpăcesc pe Max.

Am scos un scurt hohot de râs. Blake era şiret, dar îmi cam plăcea.

— Poate că a funcţionat. Risa mi-a zis că Trevor a dispărut fără urmă. Max nu mai reuşeşte să dea de el.

— Cu siguranţă, fiindcă nu-l mai plăteşte. Compania pe care Max o folosea drept faţadă pentru a-i da bani lui Trevor a fost dizolvată acum câteva zile. Dacă Michael îl lasă fără avere, asta ar putea explica de ce.

Gândurile mi se învârteau în timp ce asimilam noile detalii. Atacul asupra mea fusese declanşatorul întregului lanţ de evenimente. Iar dacă vorbele Risei erau adevărate, atunci însemna că lumea lui Max se năruia. îşi pierdea banii, familia, poate chiar şi libertatea.

— Dacă toate se petrec din pricina lui Michael, mi se pare logic că niciunul dintre investitori n-a vrut să-l supere.

— Să nu te laşi păcălită de farmecul lui. Michael e un tip grozav, dar nu trebuie să-l superi.

— Totuşi, propriul lui fiu?

— Max primeşte, în sfârşit, ceea ce i se cuvine. N-am pic de milă pentru el şi nici tu n-ar trebui să ai.

— Ştiu. Crede-mă, ştiu, am zis.

Mintea a început să-mi hoinărească. Trebuia în continuare să discut cu cei de la poliţie, iar asta nu mă încânta câtuşi de puţin.

— Trebuie să fug, Erica. Mă sună cineva. Dar am uitat să-ţi spun mai devreme că mama ne-a invitat la cină, mâine-seară. I-am spus că o să venim, însă nu m-am gândit. Te deranjează să mergi acolo şi să-i revezi pe toţi atât de repede?

— Bineînţeles că nu. Blake, îi iubesc pe cei din familia ta!

— Ştiu, dar după tot ce s-a întâmplat... nu-i musai să ne ducem, dacă ai prefera să nu te întorci aşa curând.

— Nu, e în regulă. Serios, sunt bine! Trebuie să-mi văd de viaţă. Nu pot să dau timpul înapoi, dar nici să insist asupra subiectului. Aminteşte-ţi că am trecut prin situaţii şi mai grele. În plus, ar fi frumos să ne întâlnim cu toată lumea. De cele mai multe ori ai tăi mă copleşesc, dar m-ai ţinut izolată destul. Acum chiar aştept cu nerăbdare agitaţia.OK, atunci o s-o anunţ pe mama că vom fi acolo.

— Sună bine.

— Te iubesc, scumpo!

Am zâmbit.

— Şi eu te iubesc!

* * *

Mi-am concentrat toată atenţia asupra revistei pe care o ţineam în poală, străduindu-mă al naibii de tare să nu mă simt depăşită. În ultima vreme, capul meu se transformase într-un circ cu trei arene. Sid şi James aveau sub control planurile de relansare a site-ului, aşa că Alli şi cu mine ne hotărâserăm să ne luăm o după-amiază liberă, pentru a porni în căutarea rochiei de mireasă. Eu încă eram ameţită de pe urma întâlnirii cu Risa, aşa că nu protestasem când prietena mea îmi propusese o pauză.

— Fetiţă scumpă!

Mi-am ridicat privirea şi am zărit-o pe Marie îndreptându-se către mine. Mi-a zâmbit cu căldură, dar i-am citit îngrijorarea în ochi. M-am ridicat de pe canapeaua crem, bogat împodobită, a magazinului nupţial şi, când Marie s-a apropiat îndeajuns, am îmbrăţişat-o.

— Arăţi bine, iubito. Cum te simţi?

— Mă simt bine, am insistat eu şi am înăbuşit valul de emoţii ce mă cuprinsese la revederea ei. Mă simt foarte bine. M-am întors la muncă şi toate cele.

— Mă bucur.

Marie nu s-a clintit, rămânând cu braţele înfăşurate strâns în jurul umerilor mei. Cu cât aveam să stăm mai mult aşa, cu atât mai puţin control urma să am asupra lacrimilor care-mi ardeau ochii.

— Marie.

Am râs uşor, ca să alung suspinele.

— O să mă faci să plâng iar. Nu pot să mai plâng din cauza asta.

Ea s-a retras, cu ochii la fel de umezi ca ai mei.

— E OK să plângi. Ce ţi s-a întâmplat a fost îngrozitor. Nici nu-mi pot închipui prin ce treci.

Am scuturat din cap şi m-am frecat la ochi.

— Nu e un lucru căruia să nu-i fi supravieţuit deja. O să mă descurc.

Ea s-a încruntat, iar eu mi-am regretat cuvintele de îndată ce le-am rostit. Începusem să iau de bun faptul că toţi ştiau despre Max, ba chiar aflaseră, în cea mai mare parte a lor, şi despre Mark. Faptul că trecutul mi se transformase într-o carte deschisă nu mă făcea să mă simt în largul meu, dar, în mod ciudat, îmi oferea o mică uşurare. Uneori, mă consumam mai

mult străduindu-mă să ascund cele întâmplate şi să mă prefac că ele n-au devenit parte din mine, decât asumându-mi pur şi simplu că fusesem siluită.

De-a lungul ultimilor câţiva ani, mă luptasem deseori cu decizia de a-i spune lui Marie ce-mi făcuse Mark, însă, până la urmă, hotărâsem că era mai bine să n-o împovărez. Nu ştiu din ce motiv tocmai redeschisesem subiectul, altul decât acela că voiam să fac încă un pas spre aducerea la lumină a respectivei cicatrice. Totuşi, nu voiam s-o îngrijorez pe Marie chiar în ziua aceea. Ea mi-a mângâiat încet braţele.

— Ce vrei să zici?

— Nimic. Lasă! Asta se presupune că e o zi fericită. Nu?

Am zâmbit şi mi-am tras nasul, încercând să mă adun. Ea a strâns din buze, apoi a lăsat să-i scape un mic suspin.

— Bineînţeles. Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Totuşi, nu ştiu sigur cum o să mă pot abţine de la a plânge ca un copil, când o să te văd în rochie albă. Ţi-ai ales ceva?

M-am uitat împrejur, după Alli.

— Nu, nu încă. Alli e cu vânzătoarea şi îmi alege nişte modele de rochii. Zice că oricum ştie ea ce vreau. De obicei aşa e, deci mă las pe mâna ei.

Am ridicat din umeri. Atunci s-a ivit Alli, însoţită de o tânără. Amândouă aveau braţele încărcate cu mai multă dantelă albă decât aş fi putut folosi într-o viaţă întreagă.

Am simţit un gol în stomac. Of, *la naiba, hai că-ncepem!*

Un sfert de oră mai târziu, vânzătoarea îmi prindea rochia la spate, strângând-o bine în jurul bustului şi al taliei. Am păşit cu grijă în cămăruţa pe care ne-o rezervase magazinul. Când am ieşit, Alli şi Marie stăteau pe canapea ca pe ghimpi, cu ochii mari de uimire. M-am întors cu faţa către oglinzi.

Marie şi-a dus mâinile la gură. Ca să nu apuc să dau drumul şuvoiului de lacrimi, mi-am îndreptat iar atenţia către rochie. Era superbă, dar detaliile modelului îmi scăpau când nu mă puteam gândi decât că, îmbrăcată în ea, aveam să merg către Blake. Pentru a-i deveni soţie. Pentru a fi pe veci a lui.

Realitatea gândului m-a izbit ca un baros. Nu ştiam dacă îmi venea să vomit, să leşin sau să izbucnesc în plâns. Nu ştiam decât că, până atunci, ideea de căsătorie îmi păruse mai degrabă abstractă. În clipa aceea însă, devenea concretă şi mă privea drept în faţă, imposibil de ignorat.

Alli a venit lângă mine, cu un zâmbet larg pe chip.

— E superbă! O ador! Ţie-ţi place?

N-am putut să spun decât:

— Chiar se întâmplă!

Ea a râs şi m-a strâns de umeri.

— Da! Chiar se întâmplă, iar voi o să fiţi foarte fericiţi.

Am chicotit, pentru că totul îmi părea de pe altă lume.

— Nu-mi vine să cred că fac aşa ceva. Că într-adevăr mă mărit!

Marie a venit de cealaltă parte şi m-a luat de mână, privindu-mă cu multă dragoste.

— Eşti pregătită, iubito?

M-am uitat la imaginea mea din oglindă, încremenită în timp ce-mi puneam aceeaşi întrebare. O piatră mi s-a ridicat de pe inimă când m-am auzit răspunzând: *da.*

Eram mai pregătită ca niciodată.

Capitolul 18

M-am uitat în jos, la picioarele ce mi se afundau în nisipul ud. Valurile îmi izbeau gambele, unul după altul. În timp ce aşteptam să fie gata cina, Blake şi cu mine porniserăm într-o plimbare pe ţărm, oprindu-ne la marginea plajei private a părinţilor lui. Am savurat aerul sărat, umezeala pe care mi-o lăsa pe piele căldura serii de vară. Mi-am ridicat privirea către orizontul ce se întuneca.

— Tu n-ai impresia că ne aflăm la marginea lumii?

Blake s-a aplecat ca să prindă o scoică rostogolită de valuri pe mal.

— Cred că da.

A azvârlit scoica înapoi în apele neliniştite.

— Iubeşti oceanul, nu-i aşa?

— Da. Nu ştiu sigur dacă aş mai putea trăi fără el.

Am râs încet.

— Am impresia că-mi place să-mi duc viaţa la un pas de abis.

I-am întâlnit ochii. Erau liniştiţi, contemplativi. Lumina asfinţitului îi arunca umbre pe chip. Tricoul de modă veche pe care îl purta flutura în bătaia brizei ce sufla dinspre ocean. Avea blugii suflecaţi deasupra gleznei, însă tot se udaseră în partea de jos. Blake era perfect în toate felurile care contau pentru mine. Perfect şi numai al meu.

M-a luat de mână şi m-a tras către el. M-am dus de bunăvoie, căci adoram căldura îmbrăţişărilor lui. Blake mi-a cuprins mijlocul, lipindu-mi pieptul de al său. Mâinile mele şi-au găsit drumul spre părul lui, ciufulind şuviţele de un castaniu întunecat. Am zâmbit şi mi l-am întipărit în memorie, aşa cum arăta în acel moment.

— Uneori mi-aş dori să te pot lua pe sus şi să te duc undeva, departe. Să fugim de toată nebunia asta şi să ne luăm o vacanţă adevărată. Una lungă.

Am tras aer în piept. Nici că puteam să-i dau mai multă dreptate, însă ştiam şi cât de nerealist era gândul. Îmi petrecusem multă vreme dorindu-mi să pot fugi de propria viaţă, dar fără să am vreo idee unde sau către cine să fug. În schimb, rezistasem imboldului şi înaintasem cu greu, urmându-mi calea şi prin cele mai dificile perioade. Depăşisem moartea mamei, despărţirea de singurul tată pe care îl cunoscusem până de curând, apoi infernul prin care trecusem din cauza lui Mark. Şi iată-mă: mai puternică şi mai fericită decât fusesem vreodată,

bucurându-mă de o clipă desăvârşită, alături de bărbatul pe care-l iubeam din toată inima.

— Şi eu mi-aş dori să fug cu tine. Dar aici e căminul nostru şi aici ne vor aştepta mereu vieţile noastre. În plus, dacă aş avea mai mult timp liber, aş intra în colaps. Am de recuperat o tonă de treburi, după ce am lipsit atâta vreme.

M-am gândit imediat la muntele de treburi în care, de la începutul săptămânii şi până atunci, abia dacă făcusem o crestătură. Prânzul cu Risa îmi distrăsese atenţia, când eu ar fi trebuit să mă concentrez asupra detaliilor legate de îmbunătăţirile pe care urma să le aducem site-ului. În clipa aceea, mi-am amintit ceva.

— Deci ce-i cu James? Azi-dimineaţă a fost cât pe ce să fac un atac de cord, când l-am văzut la birou. Ce s-a întâmplat?

— Alli l-a chemat, ca să dea o mână de ajutor cât ai lipsit tu.

— Îmi închipui că nu e singurul motiv pentru care l-ai lăsat să rămână.

— Nu, am stat de vorbă.

— A venit el la tine?

Am făcut un pas înapoi, căci nu-mi venea să cred că James chiar îl căutase pe Blake. Sau viceversa.

— Amândoi suntem de acord, cred eu, că James e foarte protector cu tine, prin urmare, când Alli i-a dat de înţeles că ai avut de suferit, nu i-a trebuit mult până să-şi facă apariţia la mine în birou, cerând informaţii în plus.

— Şi?

— Bănuiesc că, la început, a vrut să ştie dacă eu am avut de-a face cu rănirea ta. Pare să-i fi intrat în cap ideea că te agresez.

A tresărit şi nu mi-au plăcut emoţiile ce i-au licărit pe chip.

— Nu cred că are nicio legătură cu tine. Tatăl lui era un om violent. Cred că e un subiect sensibil pentru el.

— Poate. Oricum, după ce i-am spus că ai fost atacată de Max, şi ştiind deja că Daniel te-a lovit la rândul lui, mi-a adus argumente convingătoare că trebuie să rămână în firmă, spre binele tău.

— Iar tu ai fost de acord.

— În esenţă, oricât de mult mi-aş dori-o, nu pot fi lângă tine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. După toate cele întâmplate în ultima vreme, mi se pare logic ca James să fie acolo, pentru a se îngriji de siguranţa ta la serviciu.

Am lăsat şi mai mult spaţiu între noi, în timp ce mă holbam la

el, nevenindu-mi să cred.

— Lasă-mă să mă conving că am priceput corect. Îmi zici că eşti dispus să-l laşi pe James în companie, după ce aţi căzut de acord ca el să-mi servească drept gardă de corp la locul de muncă?

— Erica!

Am simţit o notă de ameninţare în glasul lui când mi-a rostit numele.

— Dacă tu crezi că o să-mi asum vreun risc cu siguranţa ta, eşti nebună!

Am încercat să mă îndepărtez, însă Blake nici nu s-a clintit.

— Nu pot să sufăr ideea că toţi vă învârtiţi pe lângă mine, tot aşteptând să mi se întâmple ceva groaznic. Vreau să mi se acorde încrederea că mă pot îngriji singură, măcar un pic.

— Ştiu, dar acum îngrijirea ta cade în sarcina mea. Ai uitat?

Aşa era. Renunţasem la dreptul de a mă contrazice cu el în privinţa aceea.

— În plus, ştiu că nu ţi-a fost uşor să iei decizia de a-l îndepărta pe James din viaţa ta.

— Nu prea mi-ai lăsat de ales.

— Însă aveai de ales. Mă bucur că ai făcut-o şi că ai fost dispusă la un sacrificiu de dragul nostru. Nu spun că-i acord încredere deplină lui James în privinţa faptului că n-ar mai avea sentimente pentru tine...

— El e cu Simone! Sunt aproape convinsă că a trecut mai departe.

— Şi-a făcut un scop din a-mi spune acelaşi lucru. Eu, unul, n-am prea avut succes când am încercat să te uit, aşa că o să mă scuzi dacă nu iau asigurările lui drept literă de evanghelie. Cum ziceam, s-ar putea să ţină încă la tine, dar, atâta vreme cât îşi ţine mâinile acasă, sentimentele îi pot servi la a te feri de pericole şi a te ţine la adăpost, când nu eşti lângă mine. Păstrarea lui în companie mi s-a părut o concesie care să-şi merite preţul.

— Blake Landon a făcut o concesie?

Mi-am dat ochii peste cap. El m-a ridicat din nou în braţe şi m-a plesnit peste fund, prin bumbacul subţire al rochiei. Am ţipat şi m-am zbătut.

— Mai dă-ţi o dată frumoşii ochi albaştri peste cap şi o să-ţi pară rău..

M-a masat acolo unde mă plesnise, apoi m-a apucat blând.

— Ai putea, în schimb, să-mi mulţumeşti.

— Mersi!

Voisem să par sarcastică. Dar mi se tăiase răsuflarea în timp ce mă lipea de el, răsfirându-şi cu lăcomie degetele pe spatele şi pe fesele mele.

— Aşa mai merge.

Mi-am înăbuşit un surâs.

— Eşti fără leac, ştiai asta?

— Da. Îndrăgostit fără leac de tine. Obişnuieşte-te! Căsătoria e pentru totdeauna.

Ochii i-au sclipit într-un fel care m-a făcut să uit că mă enervase.

— Apropo de căsătorie. Speram ca astă-seară să putem discuta despre planurile de nuntă.

M-am pleoştit un pic.

— Da?

M-a luat de mână şi am pornit înapoi către casa părinţilor lui.

— Nu cred să fie un secret faptul că nu poţi rivaliza cu Alli în privinţa entuziasmului legat de toate detaliile cununiei.

— Te-ai prins, nu-i aşa?

Blake a început să râdă.

— Sunt foarte perspicace. Dar mă gândeam că am putea să renunţăm la toate planurile elaborate şi să organizăm doar o mică ceremonie. Familia mea poate să fie în continuare de faţă, a ta, la fel, dar să sărim peste încercarea de a face cine ştie ce spectacol. Eu îmi doresc să mă însor cu tine, Erica. Nu mai vreau să aştept. Încinge-mă cu un brâu roz şi hai să-i dăm bătaie!

— Serios?

— Serios. Ce părere ai? Am putea să organizăm nunta aici sau pe Marthas Vineyard. O mică ceremonie pe plajă, facem câteva fotografii, după care rămânem vreo două săptămâni acolo, doar noi doi. Atunci o să-ţi pot explora din nou fiecare centimetru al corpului, având dulcea satisfacţie de a şti că îmi eşti soţie.

Am zâmbit larg, fiindcă îmi plăcea la nebunie cum suna ideea lui. Mai ales partea cu exploratul din nou.

— Sună perfect!

El a ridicat din sprânceană.

— Totul. Sună perfect.

* * *

Alli era cât pe ce să-mi umple peste măsură paharul cu *Pinot Grigio*, fiindcă râdea de ceva din spusele lui Heath. Eu eram

prea ocupată s-o ascult pe Fiona, care-şi vărsa năduful cu privire la ultima ei întâlnire nereuşită. Două sticle stăteau goale pe masă, la finalul unei noi cine în familie, gătite cu măiestrie de Greg, care se dovedea a fi o forţă în bucătărie.

Tatăl lui Blake continua să rămână tăcut, cel puţin prin comparaţie cu restul familiei. Dar era abordabil. Mult mai abordabil decât era Blake uneori, deşi vedeam asemănările dintre cei doi. Întotdeauna fusesem fascinată de felul în care oamenii devin opera părinţilor, poate pentru că era o perspectivă care, în mare măsură, îmi lipsea. Blake se deosebea mult atât de Heath, cât şi de Fiona, însă toţi trei aveau în comun ceva ce-i transforma într-o familie.

N-aş fi putut să cer o familie mai bună în care să intru. Îmi creştea inima de fiecare dată când mă gândeam în ce binecuvântare se transformaseră. Mi-ar fi fost îndeajuns să-l am pe Blake, dar faptul că urma să devin parte a lumii lor făcea ca întregul concept de „rude prin alianţa” să însemne mai mult decât m-aş fi aşteptat.

Catherine contrazicea toate poveştile de groază pe care le auzisem vreodată despre soacre cumplite, iar Fiona era, pur şi simplu, dulce. Heath, cu toate necazurile prin care trecuse, îmi devenise la rândul său un prieten loial. Iar Greg părea a fi liantul care ne ţinea pe toţi laolaltă.

Dintr-odată, s-a auzit un clinchet, iar mie mi-au căzut ochii pe paharul din mâna lui Blake.

— Avem un mic anunţ de făcut.

— Oh! Ce e?

Alli a bătut din palme şi s-a îndreptat pe scaunul ei.

— Deja ai făcut cererea în căsătorie, Blake. Gata cu fanfaronada! Mă pui într-o lumină proastă, a comentat Heath.

Alli s-a făcut roşie ca focul şi l-a împuns în glumă. Heath a prins-o de încheietură, a tras-o înapoi către el şi i-a sărutat cast buzele. Blake şi-a dres vocea.

— Oricum, voiam să vă anunţăm că am luat câteva decizii cu privire la nuntă.

S-a uitat în tăcere la mine, dându-mi de înţeles că puteam să iau cuvântul, dacă voiam. Am tras adânc aer în piept şi am început.

— Ei bine, după cum ştiu deja cei mai mulţi dintre voi, n-am prea avut timp şi energie pentru pregătirea cununiei. Ştiu că toţi vă doriţi şi probabil speraţi la un eveniment somptuos, ceea ce, drept să spun, mi s-a părut un pic intimidant.

Catherine a scuturat din cap.

— Prostii! Suntem aici pentru a vă susţine, pe tine şi pe Blake, indiferent ce aţi hotărî. Egoista de mine ar vrea, desigur, să fie de faţă, pentru a-şi vedea fiul cum se însoară, dar voi alegeţi cum vreţi să fie ceremonia. E ziua voastră specială.

— Mie mi-ar plăcea să vă avem pe toţi acolo. Deja îmi sunteţi ca o familie...

Emoţionată, am bătut din picior, amintindu-mi să nu izbucnesc în plâns. A naibii să fiu dacă nu era un subiect sensibil! Atunci am simţit mâna lui Blake pe genunchi, liniştindu-mă.

— Având în vedere că rudele mele sunt puţine şi oarecum îndepărtate, ne-am gândit că ar fi minunat să organizăm o nuntă restrânsă, cu doar câţiva invitaţi apropiaţi. De dragul simplităţii, poate, dar şi pentru că aşa am putea-o face mai repede.

— Nu eşti gravidă, nu-i aşa? a izbucnit Heath.

Trăgea de un pahar cu vin. Alli s-a încruntat şi l-a lovit mai tare peste umăr. El i-a aruncat o privire în chip de scuză.

— Nu, categoric nu, am răspuns repede.

Catherine a luat ultima sticlă de vin, rămasă aproape goală, şi a turnat în paharul ei.

— Ei bine, noi n-am avea nicio obiecţie. Suntem bătrâni şi ieşiţi la pensie. Eu am nevoie de un nepot cât mai curând.

Mi-am închis brusc gura. Oh, drace! Blake abia dacă putea să-şi ascundă rânjetul. Mi-a strâns din nou cu blândeţe genunchiul.

— Cina a fost grozavă, mamă! Cred că ăsta ar putea fi semnul că trebuie să pornim spre casă.

* * *

Poate că vinul alb şi aerul oceanului avuseseră un efect asupra mea, căci, în timp ce ne întorceam cu maşina către oraş, nu mai puteam să-mi ţin mâinile departe de Blake. Mi-am strecurat degetele în sus, pe coapsa lui, până la umflătura de sub blugi, pe care am masat-o uşor. El şi-a aşezat palma peste a mea, dar nu m-a oprit.

— Ce crezi că faci, scumpo?

— În noaptea asta te vreau, Blake. Nu mai pot să aştept!

L-am mângâiat, simţind cum erecţia îi creşte sub atingerea mea. Îl voiam până la ultima părticică, iar în noaptea aceea urma să-l capăt. Nu-mi mai păsa de ce se întâmplase. Blake era

iubitul meu, iar trupurile noastre fuseseră croite pentru tot ceea ce-mi doream să-i ofer. Trecuse prea multă vreme şi aveam nevoie de el. Doar că *nevoie* nu era un cuvânt suficient pentru a exprima emoţiile ce mă frământau. Altceva se pusese în mişcare şi, încet-încet, începeam să aşez lucrurile cap la cap.

Blake m-a strâns mai ferm, domolindu-mi mişcările. îşi încorda maxilarul şi îi simţeam îngrijorarea.

— Aşteaptă până când ajungem acasă, mi-a spus încet.

Mi-am trecut degetul mare peste capul moale al penisului şi l-am apucat mai bine. El a tras aer printre dinţi.

— Doamne!

Am gemut, cu o satisfacţie pur feminină, şi m-am aplecat, astfel încât trupurile să ni se lipească.

— Nu vreau să aştept, i-am şoptit la ureche.

Sânii mi s-au frecat de braţul lui când m-am întins pentru a-i trage fermoarul pantalonilor. Dar el m-a oprit.

— Erica, pune-ţi mâinile pe genunchi! Acum!

Chipul i s-a înăsprit în momentul în care porunca necruţătoare i-a ieşit printre buze, alungând vulnerabilitatea de mai înainte. Inima a început să-mi bată cu putere, în timp ce-i cântăream starea de spirit. Oare era furios sau doar facea pe stăpânul? Oricum, am simţit cum mi se aşază în stomac un mic fior, stârnit de faptul că mi se spunea ce să fac. M-am lăsat încet înapoi pe scaun şi mi-am aşezat mâinile pe genunchi.

Blake m-a privit scurt, după care şi-a îndreptat din nou atenţia către drum.

— Ridică-ţi fusta şi scoate-ţi chiloţii! Vreau să te văd!

Am zâmbit, mulţumită de direcţia în care ne îndreptam. M-am supus şi mi-am săltat poalele fustei, îndeajuns încât el să mă poată vedea goală şi pregătită să-l primesc. Nu-mi doream nimic mai mult decât să-l încalec pe autostradă, însă puteam să rezist până acasă.

— Bun! Acum atinge-ţi sânii!

Am şovăit o secundă, gândindu-mă la cererea lui şi la cât de mult mă excita. Apoi mi-am cuprins sânii în palme, observând cât de grei şi de tari deveniseră deja.

— Ciupeşte-ţi sfârcurile, exact aşa cum aş face eu! Frumos şi tare.

Am făcut exact aşa cum mi-a poruncit, iar senzaţia mi-a săgetat zona intimă. Mi-am înăbuşit un geamăt slab. Sfârcurile mi s-au transformat repede în doi muguri tari, ce implorau să

fie atinşi de gura lui. Privirea lui Blake, devenită întunecată şi periculoasă, m-a topit pe loc.

— Spune-mi cum te simţi!

Am închis ochii şi m-am zvârcolit, căci pielea scaunului care-mi atingea fesele îmi amintea de goliciunea mea. Am gemut iar.

— M-am încălzit peste tot. Dar sunt frustrată. îţi vreau mâinile pe mine!

— Ştiu, scumpo. În curând. Vrei să te mai las să te atingi?

— Da. Te rog!

— Ce-ar fi să-ţi bagi degetele în tine şi să-mi spui cum e?

Am răsuflat cu putere, cuprinsă de o nevoie presantă. Nu mai puteam rezista mult în felul ăla. Mi-am coborât mâinile de-a lungul trunchiului, până când degetele mi-au ajuns la marginea zonei intime. Mi-am lăsat arătătorul să alunece peste deschizătura vaginului, peste clitorisul sensibil şi apoi din nou în jos. Am deschis ochii şi i-am regăsit pe ai lui Blake aţintiţi asupra mea, în timp ce limba îi umezea buzele. Când am văzut acel mic semn al poftei lui, m-am împins în mine însămi. Mi-am arcuit spatele pe scaun şi am gemut, dorindu-mi ca el să mă umple pe loc, acolo unde mi-l doream de atâta vreme.

Blake şi-a schimbat poziţia, după care a apăsat şi mai tare pedala de acceleraţie.

— Vorbeşte-mi, scumpo! Mai avem puţin.

— Ai putea să intri aşa de uşor în mine! Te vreau aici, cu gura şi mădularul tău. Nu-mi ajunge să fiu singură. Trebuie să te am, altfel o să-mi pierd minţile, Blake!

Cu mâna rămasă liberă, mi-am apucat un sân şi am strâns de sfârc, aşa cum îmi ceruse Blake mai devreme.

— Fir-ar să fie! a şoptit el şi a strâns volanul în mâini.

— Asta vreau. Vreau să te mişti în mine, să te înfigi în mine. Vreau să uit tot, în afară de acele senzaţii, de perfecţiunea pe care le-o dai de fiecare dată.

Blake a privit în lături şi mi-a prins coapsa cu mâna liberă. Mi-a ridicat piciorul, astfel încât genunchiul să mi se sprijine de bord. Eram complet deschisă, expusă şi dornică de atenţia pe care el ar fi trebuit s-o acorde condusului.

— Continuă! mi-a spus, cu glas răguşit.

— Tu eşti singurul care m-a făcut vreodată să mă simt aşa. Ador ce-mi faci. Te ador pe tine. M-au înnebunit dorul şi nevoia să te am. Blake, am nevoie de tine!

Îmi mişcăm degetul înainte şi-napoi, printre ţesuturile

sensibile, în timp ce mintea îmi era ameţită de dorinţă.

— Blake, te rog! am gemut, fără să-mi mai pese unde eram.

Nu mai aveam mult până la orgasm şi nu mai puteam să aştept.

— Nu te opri! Vreau să te văd cum îţi dai drumul pentru mine.

Am făcut ce mi-a cerut, dorindu-mi cu disperare uşurarea, fie ea şi obţinută cu mâna mea. M-am apropiat pas cu pas de punctul culminant, a cărui promisiune îmi încorda fiecare muşchi în parte. Cu ochii închişi, habar n-aveam unde ajunseserăm, până când maşina s-a oprit brusc, mâinile lui Blake mi-au cuprins sânii, iar gura lui fierbinte şi umedă s-a lipit de a mea.

— Dă-ţi drumul, scumpo! Repede!

Mâna lui s-a aşezat peste a mea în timp ce-mi iuţeam cele din urmă mişcări. Muşchii mi s-au crispat şi pielea mi-a luat foc în puţinele locuri atinse de el.

— Blake!

I-am şoptit numele iar şi iar.

— Îmi place la nebunie să te văd făcând asta. Doamne, te vreau atât de mult! Al dracului de mult!

În clipa următoare m-am prăbuşit în prăpastie, tocmai când dinţii lui mi s-au înfipt în umăr. Am scos un ţipăt, tremurând sub forţa orgasmului.

Mi-am revenit lent, dându-mi seama că stăteam deschisă în maşina lui, pe strada noastră nu tocmai izolată. Mi-am înghiţit un suspin şi, treptat, mi-am venit în fire. Blake s-a lăsat pe spate, părând a face acelaşi lucru, cu ochii îndreptaţi către geam.

— Să mergem!

Capitolul 19

Din secunda în care uşa apartamentului s-a închis în urma noastră, m-am sprijinit cu spatele de ea, căci abia dacă-mi potolisem puţin pofta. Încă îmi simţeam picioarele ca de gumă, dar fiecare celulă din corp îmi era încărcată de energie, pregătită pentru el.

— Vino-ncoace!

După câţiva paşi, Blake s-a întors, căci lăcomia şi nesiguranţa se războiau pe chipul lui frumos. Lăcomia a câştigat, fiindcă el a revenit lângă mine şi m-a lipit cu blândeţe de uşă. Mi-a presărat buzele cu sărutări gingaşe, ca nişte petale. M-am cutremurat când şi-a trecut mâna peste pielea umărului meu, a coborât în lungul braţului, apoi şi-a împletit degetele cu ale mele. Dar s-a retras puţin.

— Nu trebuie să facem asta dacă nu te simţi pregătită.

— Mă durea sufletul la cea mai mică sporire a distanţei dintre noi, fie şi dacă era vorba doar despre mărunta retragere din locul în care ne aflaserăm cu câteva secunde în urmă. L-am apucat strâns de şolduri, dorindu-mi să-mi pot folosi puterea voinţei pentru a-l readuce la mine, dorindu-mi ca spaţiul fizic să fie singurul obstacol dintre noi.Vreau s-o facem!

— Eu pot să aştept. Dumnezeu mi-e martor că nu vreau, dar pot.

Încordarea i se simţea în cuvintele pe care le rostea. M-am arcuit către atingerea lui grijulie, simţind şoaptele pielii care atingea pielea, declaraţiile mute de dragoste pe care obişnuiam să ni le transmitem şi care, până de curând, nu avuseseră nicio supapă. Blake era iubitul meu, iar noi iubeam cu trupurile.

— Sunt pregătită, Blake! Am nevoie de asta, am nevoie să fiu aproape de tine.

Trebuia să găsesc o cale de ieşire din situaţia mea, astfel încât să ne redescoperim unul în celălalt. El mi-a cuprins obrazul în palmă şi m-a privit drept în ochi.

— *Vreau* să aştept. Atât cât îţi trebuie.

— Gata cu aşteptarea! Sunt...

Am clătinat din cap, căci nu voiam să-mi arăt îndoielile, dar era prea târziu. Blake s-a lăsat pe spate şi m-a fixat cu ochi verzi, întrebători.

— Nu mai suport! Nu ştiu dacă sunt cu adevărat pregătită sau dacă o s-o iau razna la un moment dat, pe parcurs, dar

trebuie să încercăm, fiindcă nu pot trăi aşa, fără tine.

— Eu rămân aici. Nu plec nicăieri.

— Nu, nu-i acelaşi lucru. Ştii că nu e. Ăştia suntem noi, aşa ne iubim şi, uneori, nu pot să-ţi arăt în niciun alt fel dragostea mea.

— Ai nevoie de timp ca să treci peste ce ţi s-a întâmplat. îţi văd îndoiala în ochi. Te simt când dai înapoi. Toate astea mă sfâşie. Nu pot îndura gândul că eu sunt cel care te sperie şi-ţi retrezeşte acele amintiri.

— Ştiu... Doamne, niciodată n-o să-ţi dai seama cât de rău îmi pare, pentru tot ce se petrece.

M-am moleşit lângă uşă, înfrântă de ce iscase Max între noi.

— Nu e cazul să-ţi pară rău! Ţi-am mai spus-o de o sută de ori. Trebuie să mă crezi! Nimic din toate astea nu este şi nici n-a fost vreodată din vina ta.

— Mi-aş dori să pot şterge totul cu buretele. N-ai idee cât de mult mi-aş dori... ca amintirea lui Mark să fie înlăturată pe veci, dar nici măcar moartea lui n-a reuşit să facă asta. Credeam că o să reuşească şi totuşi n-a fost cazul. M-a scăpat de teama că el m-ar putea răni din nou, însă urmele rămase înlăuntrul meu... Nu ştiu dacă o să mai scap vreodată de ele. Vreau să cred că, într-o bună zi, n-o să mă mai chinuiască, dar tot ce-a fost... În ultima vreme... totul îmi pare foarte proaspăt. Uneori am senzaţia că retrăiesc trecutul, dar cu alţi ochi.

— Ce vrei spui?

— Ştiu că pare o trăsnaie, dar pe vremuri, imediat după atacul lui Mark şi ani întregi mai târziu, eu nu m-am simţit niciodată cu adevărat *mai bine.* Am fost funcţională şi îndeajuns de fericită încât să-mi continui viaţa, însă pentru a reuşi, am ascuns în mine ce-mi făcuse Mark. L-am încuiat într-o cutie, am azvârlit cheia şi m-am convins singură că totul e în regulă. Dar nu era. Până să intri tu în viaţa mea, nu înfruntasem cu adevărat problema. Poate dintr-un instinct de conservare, pentru că eram la facultate şi nici nu mă puteam imagina lăsând violul să mă distrugă, laolaltă cu toate lucrurile pentru care muncisem din greu. Acum însă nu mai pot să ţin la distanţă trecutul. E ca o cicatrice groaznic de urâtă, pe care sunt prea obosită s-o mai ascund. Tu ai văzut-o şi nu m-ai judecat, nici nu m-ai compătimit pentru ea. Face parte din mine şi, pentru prima dată după ani de zile, înţeleg că nu m-am vindecat complet. Şi e OK. Dar mă simt mai bine datorită ţie, datorită nouă.

Mi-am lipit pieptul de al lui şi l-am sărutat uşor. I-am inspirat aroma. Parfumul lui, hainele lui, toate mă ameţeau.

— N-o să te mint, Blake. Sunt un pic traumatizată. Detest asta şi faptul că, mai devreme, am reacţionat aşa cum am făcut-o. Şi nu-ţi pot promite că n-o să se repete, într-o formă redusă. Din punct de vedere fizic, nici nu încape îndoială cu privire la ce-mi doresc, dar niciodată nu ştiu care lucru o să-mi pună mintea în mişcare. Ai dreptate că-mi trebuie timp. Totuşi, nu pot să-mi petrec acel timp departe de tine, fiindcă tu eşti acela care mă face să mă simt mai bine. Tu eşti singurul care mă poate ajuta să trec prin toate, pentru că în nimeni n-am avut niciodată atâta încredere, câtă am în tine. Te iubesc atât de mult, încât uneori mă doare. Trebuie să mă crezi că eşti singurul care mă poate vindeca, Blake.

L-am ţinut strâns, lăsând o lacrimă să mi se rostogolească pe obraz. Emoţiile dezlănţuite în mine se ridicau la suprafaţă, într-un fel sau altul.

— Scumpo! mi-a şoptit Blake, cu buzele lipite de ale mele, cu umerii relaxaţi în mâinile mele.

— Te rog!

L-am sărutat încă o dată, mai apăsat, mai stăruitor. Din nou s-a retras puţin şi am văzut că îngrijorarea îi era adânc întipărită în cutele din jurul ochilor. M-am întins spre el, dar n-am apucat să pecetluiesc rugămintea cu un nou sărut, fiindcă Blake m-a ridicat, apucându-mă de mijloc. L-am cuprins cu picioarele şi l-am lăsat să mă ducă spre întunericul din dormitorul nostru. Acolo, m-a lăsat jos, la picioarele patului, fără să se desprindă de mine.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, adâncind sărutul şi contopindu-mi corpul cu al lui. Am găsit cu limba locul în care buzele i se împreunau şi l-am dezmierdat uşor, cerând să intru. El a oftat lângă mine şi a deschis gura. Ne mângâiam reciproc. În ciuda tensiunii ce radia între noi, fiecare mişcare ne era măsurată, domoală, ca niciodată până atunci. Nu-mi aminteam să mai fi acordat vreodată atâta timp şi grijă preludiului. Şi, cu toate că o parte din mine îi striga lui Blake să se grăbească, să mă posede cu toată patima lui, cumva, momentele acelea erau mai importante. Conta mai mult lentul dans, în care ceream ceva cu fiecare atingere.

În timp ce hainele ne alunecau pe podea, mâinile noastre îşi regăseau drumul una spre cealaltă. Am întrerupt sărutul şi m-am aşezat pe marginea patului. M-am tras înapoi, puţin câte

puţin, căci nu ştiam sigur cum mă voia el sau ce aveam să pot suporta. Dormitorul era luminat doar de razele lunii, ce scăldau aşternutul mototolit într-o strălucire violacee. Preţ de câteva clipe, Blake a rămas neclintit, cu o dragoste devotată zugrăvită pe trăsăturile umbrite.După aceea mi-a luat un picior, l-a ridicat până la buze şi mi-a sărutat degetul mare. M-am întins pe spate şi mi-am relaxat trupul pe plapuma moale, în timp ce buzele lui Blake îmi urcau pe gambă, lăsând în urmă un decadent şir de sărutări până la genunchi, apoi în susul coapsei. S-a oprit chiar în dreptul zonei intime, după care a trecut la piciorul celălalt.

Pofta cu care mă luptam de zile întregi era acum imposibil de ignorat, imposibil de stăvilit. Orgasmul de mai devreme mă ajutase prea puţin s-o ostoiesc. Aş fi vrut să implor, însă Blake nu s-ar fi grăbit, indiferent ce aş fi zis eu. Nimic nu l-ar fi împins dincolo de limitele controlului. Şi-a urmat drumul cu degetele, dar eu am deschis brusc pleoapele. I-am prins mâna ajunsă la jumătatea coapsei, oprindu-i călătoria. Respirând adânc, pentru a-mi domoli bătăile rapide ale inimii, m-am chinuit să fac faţă unui nou fel de iureş, care îşi croia drum prin mine.

Blake a făcut ochii mari şi toţi muşchii i-au îngheţat. Mi-am căutat cuvintele, în vreme ce el mă aştepta să vorbesc.

— Nu-ţi folosi mâinile, OK?

Glasul îmi era lipsit de vlagă. Uram înţelesul pe care-l aveau vorbele mele, dar nu puteam să *nu* le spun şi să risc astfel momentul dintre noi. El şi-a încleştat maxilarul, înăsprindu-i conturul. L-am strâns de mână, pentru a-l linişti.

— E în regulă, am zis, evitând să pomenesc despre adevăratele motive, motive pe care era probabil ca Blake să le fi dedus deja.

Una dintre cele mai neplăcute amintiri din ultima vreme era aceea în care mâinile lui Max mă pipăiau în seara petrecerii. Aş fi vrut să închid strâns ochii, până când imaginea avea să dispară, dar m-am concentrat asupra lui Blake.

El mi-a lăsat piciorul să cadă înapoi pe pat. S-a ridicat şi m-a sfredelit cu privirea. În noaptea aceea, niciun şiretlic nu avea să treacă neobservat. În cea mai mare parte a timpului, Blake îmi înţelegea corpul mai bine decât mine. De data asta însă, ştiind cu ce ne confruntam, nimic nu avea să-i scape.

— Erica, am mai spus-o, dar ne trebuie un cuvânt de siguranţă. Dacă până acum nu ţi s-a părut necesar, acum simt

eu nevoia să ai unul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Consideră că-mi dă şi mie linişte sufletească.

— O să-ţi spun eu când să te opreşti. Mereu îţi zic, am insistat.

— Nu. E mai greu să mă opreşti şi să-mi explici de ce. Nu-ţi trebuie decât un cuvânt, iar el o să spună totul. O să-mi spună să încetez. O să-mi spună că te împing prea departe, că mintea îţi strigă să-mi ceri răgazul de a-l rosti. Avem nevoie de el acum, altfel n-ar trebui să mergem mai departe, pentru că eu nu risc să te forţez. Nu în noaptea asta.

Am oftat, deloc convinsă că ne trebuia un cuvânt de siguranţă, dar, dacă el însemna atât de mult pentru Blake, aveam să cedez.

— Care să fie? Alege tu unul.

— Trebuie să-l alegi tu. E semnalul tău de alarmă. Alege un cuvânt pe care n-ai ezita să mi-l zici dacă te împing dincolo de limită. Nu intenţionez, dar...

— Limită.

El a ridicat din sprâncene.

— Ăsta e! De fiecare dată când o să faci ceva peste puterile mele, o să spun *limită.*

— OK, merge.

Părea convins. A răsuflat, iar îngrijorarea din ochi i s-a mai risipit. Habar n-aveam că alegerea acelui cuvânt avea să-i dea atâta curaj, pentru că eu întotdeauna îl privisem într-o altă lumină. Ca şi cum rostirea lui ar fi însemnat că nu puteam să primesc tot ceea ce Blake avea de oferit sau că intram pe deplin în rolul de supusă, în care deja alunecasem mai mult decât îmi imaginasem vreodată.

Tăcerea s-a aşternut asupra noastră, lungă şi goală, ameninţându-ne momentul. L-am tras de mână pe Blake şi i-am cuprins coapsa cu călcâiul, pentru a-l îndemna să se aplece deasupra mea. El, în loc să mi se aşeze între picioare, s-a întins lângă mine. M-am întors către el şi m-am lipit perfect de trupul lui. Cu capetele sprijinite de perne, ne-am uitat unul la altul.

— Vreau s-o facem, i-am şoptit. Te rog, nu mă lăsa să stric noaptea asta ori să te sperii!

— Spune-mi exact ce-ţi doreşti!

— Vreau să faci dragoste cu mine, Blake, şi să nu te mai opreşti niciodată. Vreau iubire în patul nostru, pentru tot restul vieţii. Indiferent ce s-ar întâmpla, nimic nu trebuie să mai

intervină ceva vreodată între noi.

Înainte să apuce să-mi răspundă, l-am sărutat. Era un sărut plin de frustrare, de hotărâre şi, mai mult decât orice, de dragoste. Dragostea ne putea ajuta s-o scoatem la capăt. Blake mi-a răspuns cu aceeaşi patimă, întorcându-mă aşa cum mă voia. Ne-am inspirat răsuflarea unul altuia şi ne-am sorbit reciproc, până când secundele s-au transformat în minute. Până când buzele au început să mi se umfle şi să mă doară. Fierbinţeala dintre noi mă făcea să transpir. Ezitările mi se risipiseră, dar rămâneau undeva, departe, în fundal. I-am cuprins grosimea întărită a erecţiei dintre noi şi i-am mângâiat-o până la vârf.

Blake a gemut, arcuindu-şi şoldurile către strânsoarea mea. Am alunecat până la bază, apoi m-am întors către vârf, frecându-l uşor.

— Asta contează. Vino aici!

I-am tras vârful către mine şi m-am rostogolit pe spate. El s-a mişcat cu eleganţă, învârtindu-se pe deasupra mea, dar abia atingându-mă. S-a lăsat în jos, cu mâinile sprijinite de-o parte şi de alta a capului meu. Trupurile fierbinţi ni s-au întâlnit. Blake m-a sărutat pe umăr, apoi şi-a lipit nasul de gâtul meu.

— Bagă-mă în tine!

Tremurând uşor, i-am găsit carnea încinsă a penisului şi l-am condus spre mine, până când capul m-a pătruns abia simţit. L-am tras din nou de şolduri şi m-am îndoit, făcându-i semn să se împingă în mine. Centimetru cu centimetru, el a alunecat în interior, fără să întâmpine nici urmă de rezistenţă din partea corpului meu.

— Oh, Doamne!

Mi-am dat ochii peste cap, când asupra mea s-a revărsat un val de uşurare şi plăcere. Parcă fiecare celulă ofta, pentru că Blake era din nou în mine, acolo unde ar fi trebuit să se afle tot timpul. Insuportabilul hău ce se căscase între noi fusese, în sfârşit, închis, şi niciodată lucrurile nu-mi păruseră mai bine aşezate.

— Uită-te la mine! mi-a şoptit el.

Când am deschis ochii, ai lui erau întunecaţi, umbriţi de dorinţă. Dar obişnuita înflăcărare, care abia putea fi ţinută în frâu, fusese cumva biruită de grija lui pentru mine. S-a împlântat în trupul meu şi s-a cuibărit acolo, până când i-am vorbit.

— Eşti minunat, Blake!

Vocea îmi tremura, îngroşată de emoţie.

— Simt că aş putea să-mi dau deja drumul, dar vreau să mai dureze.

El a răsuflat şi s-a legănat uşor în mine, dar fără să mă pătrundă până la capăt.

— Să ştii că nu mă opun să-ţi dai drumul de câte ori vrei. Nu-i nevoie să te stăpâneşti.

Am zâmbit şi i-am cuprins talia cu picioarele. Strângându-i şoldurile între coapse, l-am îndemnat să se împingă iar în mine. A făcut-o, o dată şi încă o dată, fiecare mişcare fiindu-i un pic mai sigură, fiecare apăsare a corpurilor noastre răvăşindu-mă şi alungându-mi orice gând care mi-ar fi putut da târcoale în toiul acelui moment desăvârşit.

Ne-am iubit astfel, fără cuvinte, el lăsându-şi gesturile conduse de ale mele. Eram în armonie, de parcă trupul lui m-ar fi auzit. Cu fiecare întâlnire, vâlvătaia din mine creştea. Mi-am trecut în grabă mâinile peste pielea lui, dorindu-mi să-l pot iuţi, astfel încât să-mi potolesc setea mistuitoare, dar adorând, în acelaşi timp, urcuşul lent. Flacăra nu era mai puţin intensă, iar nevoia de orgasm nu-şi pierduse din forţă.

— Spune-mi când eşti gata. Spune-mi ce-ţi trebuie.

Deznădejdea din glasul lui şi răsuflarea cu care-mi mângâia gâtul m-au împins dincolo de culme.

— Oh, Doamne! Acum... acum îmi dau drumul!

Valul de fierbinţeală s-a năpustit asupra mea, în timp ce orgasmul mă lua în stăpânire. Ori de câte ori aveam nevoie de mai mult, îmi înfigeam unghiile în pielea lui Blake. Mă încleştam în jurul lui, creând o frecare puternică între noi. El se împingea tot mai mult, ducându-mă spre acel tărâm al uitării, către care nimeni altcineva nu mă mai purtase niciodată.

— Erica...

Peste bubuiturile inimii mele, i-am auzit întrebarea din voce. Voia să ştie că sunt cu el, că ne putem da frâu liber. Nu trebuia să fie atât de grijuliu. În momentele acelea, când ajunsesem aşa aproape de extaz, eram buimăcită, imună la toate temerile.

— Te iubesc! Te iubesc foarte mult! am scâncit, cu lacrimi în colţul ochilor.

În sfârşit, chiar atunci, totul era perfect! Cuvintele mi-au ieşit printre buze iar şi iar. Blake mi-a luat o mână într-a lui şi mi-a lipit-o de tăblia patului, aflată deasupra capului meu. Cu cealaltă, m-a prins de şold şi m-a ridicat de pe saltea. S-a

împins cu putere în mine, moment în care a strigat. Plăcerea îmi vibra în trup, ridicându-mă peste acel apogeu care deja mă lăsase vlăguită şi fără suflare.

— Nimeni nu ne poate lua asta! mi-a spus el cu glas răguşit, năvălind în mine.

Cu următorul sărut, m-a lăsat fără aer. Strângându-mă şi mai tare, şi-a dat drumul.

* * *

Am deschis un ochi către lumina zilei, ce se strecura prin fereastră. O nouă dimineaţă ne întâmpina şi, după ce am aruncat o privire la ceas, am decis că era timpul să mă pun în mişcare. Trupul cald al lui Blake stătea încovrigat în spatele meu. Jumătate dintre perne aterizaseră pe duşumea. Aşternutul era mototolit împrejurul nostru. Când am dat să mă ridic, Blake a gemut şi m-a tras înapoi, lipindu-mă de pieptul său musculos.

— Se face târziu. Ar trebui să ne trezim.

— Nu-mi pasă, a mormăit el, cu nasul în părul meu. Eşti prea frumoasă ca să pleci.

Am zâmbit, inima mi-a crescut de bucurie şi m-am relaxat în braţele lui. Blake m-a dezmierdat cu blândeţe, coborând în lungul mâinilor mele, până la coapse, şi apoi urcând iar, către ridicătura şoldurilor. Odată ajuns acolo, m-a apucat strâns şi m-a tras înapoi, suficient încât trupurile să ni se muleze unul pe celălalt. Suficient încât să simt cât de mult i se întărise. Treaba asta nu mă mira, dar mă împiedica să ajung la timp la serviciu.

Avuseserăm parte de o noapte uluitoare, pe care nu mi-o mai puteam scoate din minte. Nu mă gândeam doar la sex, care mă lăsase, ca de fiecare dată, moale ca o cârpă şi satisfăcută într-un fel absolut minunat. Ci şi la faptul că străpunseserăm o barieră, lucru pe care îl reuşiserăm împreună. Eu nu lăsasem trecutul meu să ne despartă şi avuseserăm îndeajuns de multă încredere unul în celălalt, încât să ne ridicăm deasupra temerilor pe care acel trecut ni le sădise în suflete.

Pe parcursul ultimelor câteva săptămâni, ceva se schimbase între mine şi Blake. Dincolo de suişuri şi coborâşuri, de piedicile din drum, învăţam să înaintăm împreună. Uneori paşii nu ni se potriveau şi ne poticneam, dar ne găseam un nou ritm. Şi de fiecare dacă când ne acordam încredere unul altuia, ne mişcăm cu ceva mai multă graţie.

Felul în care Blake făcuse dragoste cu mine în noaptea

precedentă era tocmai ilustrarea acelei graţii, iar eu mă simţeam cum nu se poate mai uşurată şi împlinită. I-am strâns braţul cu care îmi cuprinsese talia, căci nu puteam şi nici nu voiam să-i rezist.

El şi-a croit drum spre umărul meu, apoi mi-a presărat sărutări pe spate şi pe gât. Odată ajuns acolo, şi-a scos limba, începând să-mi lingă şi să-mi prindă între buze pielea sensibilă. Am închis ochii şi, până să-mi dau seama ce făceam, m-am arcuit către el. L-am încurajat, conducându-l pe o cale de la care n-aveam nicio speranţă să mă abat.

I-am luat mâna şi i-am ghidat-o spre partea din faţă a corpului meu, făcând-o să alunece în jos, către V-ul dintre coapsele mele. Blake s-a oprit înainte de a mă atinge unde voiam, iar eu n-am avut tăria să-l împing mai departe.

— Atinge-mă! E OK.

— Eşti sigură?

Avea vocea răguşită după somn, ceea ce l-a făcut şi mai sexy atunci când şi-a relaxat muşchiul care-l împiedica să continue.

— Sunt sigură, i-am răspuns.

Încet-încet, Blake şi-a dus atingerile tot mai jos, până când s-a oprit în zona intimă. Mi-a tachinat clitorisul cu mângâieri şovăitoare. Eu i-am sporit apăsarea degetelor, îndemnându-l, din ce în ce mai sigură că nu urma să păţim nimic şi că era, fără îndoială, ceea ce-mi doream. La început lent, apoi din ce în ce mai rapid, el a continuat să se mişte deasupra mea, până când am început să aud zgomotul ud al dezmierdărilor lui. Un geamăt stins mi-a scăpat printre buze. Încordarea mi s-a răspândit în adâncul trupului, în acea parte din mine care-şi dorea să fie împlinită.

În spatele meu, Blake s-a ridicat într-un cot. Mi-a înfăşurat părul în jurul mâinii lui şi a tras uşor de el. Mi-am curbat spatele şi am rămas expusă, în timp ce el îşi ducea atacul mai departe. Răsuflarea lui îmi gâdila pielea sensibilă, acolo unde el sugea, lingea şi ciugulea.

— Blake! am scâncit.

M-am împins în fierbinţeala erecţiei lui.

— Vrei ceva?

Mi-a lăsat un şir de sărutări de-a lungul maxilarului şi prin spatele urechii, în vreme ce degetele lui diabolice îmi fermecau clitorisul.

— Da.

Blake mi-a părăsit clitorisul, pentru a mă aţâţa, frecându-şi

mădularul de intrarea în vaginul meu. Împotriva oricărui instinct, am rezistat imboldului de a mă împinge în el, de a-l cuprinde cu totul dintr-o singură mişcare. Mă numise lacomă pentru că aşa eram. Îl voiam pe de-a-ntregul şi detestam să aştept ca să-l primesc.

Ca şi cum n-ar fi fost îndeajuns, Blake mi-a apucat strâns şoldul şi m-a ţintuit în loc, asigurându-se că aveam să mă mai mişc doar după pofta lui. Pielea îmi ardea sub atingerile lui autoritare.

— Spune-mi ce-mi place să aud, iar eu o să-ţi dau ce vrei.

— Bagă-mi-o, Blake! Ia-mă, sunt a ta!

— Ah, mor după gura asta a ta spurcată! mi-a şoptit el, înainte de a se împinge în mine cale de doar doi centimetri. Îţi dai seama ce efect ai asupra mădularului meu, când mă implori să ţi-o trag?

Am strâns cearşaful în pumni. Dorinţa îmi era deja ca briciul de ascuţită. El tot intra şi ieşea din mine, însă doar cu acea înnebunitor de mică porţiune. Am aşteptat răbdătoare să primesc mai mult. Atunci, Blake şi-a răsucit şoldurile şi, dintr-o împunsătură scurtă, m-a pătruns mai adânc. Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am simţit oferindu-mi acea măruntă răsplată.

— Te iubesc, Blake! Te rog... te rog!

— Nici n-ai idee cât de mult îmi place să te aud spunându-mi-o.

Totuşi, nu s-a grăbit, ci s-a afundat în mine centimetru cu centimetru, făcându-mă s-o iau razna din cauza poftei de a fi posedată. Mâinile lui m-au strâns, după care s-au relaxat. Apoi, fără niciun avertisment, Blake m-a eliberat. O secundă mai târziu, mi-a lipit o palmă de fund. Am ţipat şi m-am strâns neajutorată în jurul penisului său, în timp ce fierbinţeala îmi săgeta mâinile şi picioarele.

— Fir-ar să fie, scumpo! Ador să-mi văd mădularul intrând în tine. Mişcarea e aşa de lină, încât ai zice că acolo îmi e scris să fiu.

Expirând brusc, s-a proptit în mine.

— Şi eşti al dracului de strâmtă! Mă laşi fără aer.

Geamătul mi s-a transformat într-un ţipăt gâtuit, atunci când Blake m-a plesnit încă o dată peste fund, mai tare decât înainte. Reacţia organismului meu m-a azvârlit pe orbita Pământului, pe măsură ce Blake intra într-un ritm neregulat, împlântându-se adânc în mine. Trupurile ni s-au lipit strâns unul de celălalt. El mi-a cuprins mijlocul cu un braţ, apoi m-a

izbit din spate, cu şoldurile.

— Blake! am urlat, când am simţit că m-a pătruns până la capăt.

Am repetat urletul iar şi iar, cu viteza cu care mă căţăram spre culme. Ajunsă acolo, palma lui m-a plesnit iar, cu putere. M-am cutremurat când orgasmul a năvălit asupra mea, ajungându-mi cât ai clipi până la mâini şi picioare. O secundă mai târziu, Blake era şi el acolo.A gemut, cu mădularul adânc îngropat în mine. A rămas acolo, până când valul cald al eliberării lui mi-a umplut corpul.

Am zăcut acolo, istoviţi, în lumina dimineţii. Ce mai fel de a te trezi! După câteva momente, Blake s-a retras din mine şi s-a rostogolit pe spate, în timp ce pieptul i se umfla sub presiunea efortului de a-şi recăpăta suflul.

— Duş? l-am întrebat, răsucindu-mă cu faţa către el.

— Du-te! Vin şi eu imediat.

Şi-a întors capul şi mi-a surprins privirea.

— Ce?

I-am desenat un mic cerc pe umăr.

— Mă gândeam doar că n-o să mă satur niciodată să-ţi aduc expresia asta pe faţă.

El a rânjit.

— Ai face bine să-ţi bagi fundul ăla dulce sub duş, înainte să te silesc eu să-mi aduci expresia asta pe faţă pentru tot restul zilei.

— Ai de lucru, domnule!

— Crede-mă, pentru aşa ceva, munca mai poate să aştepte.

S-a răsucit şi a întins mâna spre mine, dar m-am ferit, scăpând ca prin urechile acului de încercarea lui de a mă trage înapoi. Nu că m-ar fi deranjat prea mult, dar şi pe mine mă aştepta la birou un morman de treburi.

Am întârziat sub duş, căci îmi simţeam muşchii obosiţi şi încordaţi. Am zâmbit când m-am gândit la toate felurile prin care puteam să recuperăm, în weekend, timpul pierdut. Până la urmă, dându-mi seama că el nu avea să mai vină, am terminat şi am oprit apa.

Am ieşit din cabină şi, văzând că Blake nu era în dormitor, m-am dus să-l caut. Am lipăit prin apartament, cu un prosop înfăşurat în jurul pieptului, ghidându-mă după sunetul vocii lui, până când l-am găsit în bucătărie, arătând încă minunat fără haine pe el. Pe piept avea câteva zgârieturi rămase în urma aventurilor noastre din seara precedentă, iar părul lui,

proaspăt răvăşit după sex, era adorabil intr-un fel pe care numai eu îl puteam aprecia pe deplin.

— În regulă, mulţumesc. Dă-mi de veste dacă mai intervine ceva.

A încheiat discuţia şi a pus telefonul înapoi pe masa de lucru.

Eram în raza lui vizuală, dar el a rămas cu ochii pironiţi în gol.

— E totul OK?

Atunci s-a uitat la mine, dar nu mi-am putut da seama ce se petrecea în capul lui.

— Blake?

A clipit, parcă smulgându-se dintre gândurile care-i zumzăiau prin minte.

— Totul e bine. Ba chiar mai mult decât bine.

— Cu cine vorbeai la telefon?

Blake şi-a masat fruntea, având un aer absent.

— Cu avocatul meu. Voia să-mi spună că s-a renunţat la dosarul împotriva mea. Prin urmare, audierea a fost anulată.

Am ridicat din sprâncene.

— Gata, aşa, pur şi simplu?

El a dat din umeri.

— Aşa, pur şi simplu.

— De ce să fi renunţat Max la acuzaţii? Nu se poate să te urască mai puţin decât acum o săptămână.

— Nu el a renunţat. Procurorul a clasat cazul. Avocatul crede că ar putea fi din cauza naturii situaţiei, având în vedere că Max e pus sub învinuire pentru agresiune sexuală. Chiar şi aşa, el părea să creadă că am avut noroc. Dar mă mulţumesc şi aşa.

Pieptul mi s-a lăsat în jos, odată cu un oftat de uşurare.

— E grozav!

Gândurile mi s-au îndreptat imediat către sâcâitoarea amintire a faptului că eu încă trebuia să mă prezint la poliţie, pentru a da o declaraţie. Acuzaţiile aduse lui Blake erau cele care mă motivaseră să merg până la capăt.

— Tu tot o să te duci la poliţie, nu-i aşa?

Blake probabil că-mi citise îndoiala în privire, fiindcă s-a apropiat de mine. Am rămas neclintită, uluită de imaginea corpului său perfect sculptat. S-a oprit în faţa mea şi m-a mângâiat uşor pe braţe. M-am înfiorat când i-am simţit atingerea răcoroasă.

— Trebuie s-o faci, mi-a spus încet.

— De ce? De ce trebuie să mă silesc să trec prin asta?

Lacrimile mi-au umplut repede ochii. Teama prindea rădăcini
În stomacul meu.

— Tu însăţi ai spus că încă nu eşti complet vindecată. Eu îţi stau alături. Mereu o să-ţi stau alături. Sunt aici ca să te iubesc în toate felurile în care ai nevoie să fii iubită. Dumnezeu mi-e martor că nu mă pot abţine! Dar să vorbeşti cu mine, cu Alli... nu-i suficient. Trebuie să fii puternică şi să înfrunţi ce ţi s-a întâmplat. Şi în trecut, şi acum. De fiecare dacă când mă gândesc la ce ţi-a făcut Max... la ce ar fi putut să-ţi facă... Îmi fierbe sângele în vene. Dar nu pot merge la poliţie în locul tău. Asta e şansa ta de a îndrepta situaţia, şi tu eşti singura care poate s-o facă.

Am închis ochii.

— Dar nu pot. Ceva... nu vreau să mă pierd cu firea în faţa unui străin. Să recunosc cât de proastă am fost... cât de vulnerabilă m-a făcut el să par. Toţi m-au văzut!

La ultimele cuvinte, vocea mi s-a frânt. Blake m-a liniştit şi m-a luat în braţe. M-am topit la pieptul lui şi am lăsat lacrimile să se reverse.

— N-ai fost proastă! El te-a făcut să devii vulnerabilă, dar acum nu trebuie să rămâi aşa. Eşti puternică!

M-a strâns un pic mai tare.

— O să reuşeşti!

Capitolul 20

Ofiţerul Bates m-a luat de lângă biroul ei şi m-a condus către o cămăruţă izolată. Femeia, puţin mai plinuţă, era cam de vârsta mamei mele. Avea părul prins într-o coadă strânsă. Câteva bucle îi scăpaseră totuşi, iar acum îi încadrau faţa ridată.

Picioarele scaunelor au scârţâit pe podeaua din beton, când ne-am aşezat faţă în faţă la o masă. Eu am început să-mi frământ degetele, în timp ce ea a deschis un dosar şi a răsfoit câteva hârtii. Am aşteptat-o, cu inima bubuindu-mi în coşul pieptului. Prânzul frugal îmi cam întorcea stomacul pe dos. Încurajările pe care mi le spuneam singură erau acoperite de o voce interioară, ce-mi tot amintea cât de puţin îmi doream să fiu acolo.

Atacul lui Max era declanşatorul suprem, ameninţând să dezgroape trecutul care mi-aş fi dorit să rămână trecut. Prezenţa mea la poliţie făcea parte din rezolvarea problemei. Dar n-o cunoşteam pe femeia aceea. O străină pentru mine, îmi părea la fel de aspră şi de rece ca încăperea pe care o împărţeam, aşa că nu voiam să mă arăt vulnerabilă în faţa ei. Şi nici a oricui altcuiva, de altfel.Ea şi-a aruncat ochii pe documente, apoi s-a uitat scurt către mine.

— Eşti OK, dragă?

M-am concentrat din nou asupra figurii ei. Începusem să respir haotic. Mi-am lins buzele.

— Da, sunt bine. Cred că doar am ceva emoţii.

Femeia a scos o foaie de hârtie, apoi şi-a potrivit pixul în dreptul ei.

— Nu trebuie să ai emoţii. Nu-i nevoie decât să-mi spui ce s-a întâmplat, exact aşa cum îţi aminteşti. Eu o să notez aici. Când terminăm, o să-ţi citesc ce am scris. Iar dacă totul e corect, semnezi şi gata.

Am dat repede din cap. Toată răceala femeii fusese o născocire a minţii mele. În clipa aceea, ea parcă se transformase într-o altă persoană, una care poate nu mă judeca în toate felurile în care mă temeam că urma s-o facă, laolaltă cu restul lumii.

— OK, am spus în cele din urmă.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în seara atacului.

Am închis ochii şi mi-am lăsat mintea să se întoarcă în timp.

În următoarea jumătate de oră, i-am relatat ofiţerului Bates

cum s-a desfăşurat seara respectivă. De la discuţiile cu invitaţii până la dialogul cu Michael şi apoi la acceptarea rugăminţii lui Max de a discuta între patru ochi. I-am spus tot ce reuşisem să reţin înainte de a-mi pierde cunoştinţa. De-a lungul ultimei săptămâni, frânturi din acea seară începuseră să iasă la suprafaţă. Aş fi preferat să n-o facă, dar orice informaţie putea fi utilă pentru construirea unei imagini complete cu privire la cele întâmplate. La restul evenimentelor fuseseră martori Blake şi alţi câţiva. În timp ce femeia nota ultimele idei ale istorisirii mele, eu m-am făcut mică în sinea mea, ruşinată de faptul că fusesem văzută atât de neajutorată.

— Mai vrei să adaugi ceva?

Mi-am îndreptat iar atenţia către ofiţerul de poliţie şi am clătinat din cap, neliniştită de faptul că, în realitate, îmi aminteam foarte puţine din seara aceea. Aşa cum îmi promisese, mi-a recitit declaraţia. Am semnat-o cu o mână tremurătoare.însă nu mai erau emoţiile cele care mă făceau să tremur, ci un val de uşurare. Se terminase! În sfârşit! Femeia m-a anunţat că urma să fiu contactată, dacă aveau să mai fie necesare şi alte lucruri, apoi m-a condus afară din cameră.

În timp ce mă îndreptam spre ieşire, blocul de beton care-şi găsise loc la mine în stomac a dispărut. Totul era, la propriu, zis şi făcut. Nu aveam de unde să ştiu dacă gestul meu urma să aducă dreptate în cazul lui Max, dar mie începuse deja să-mi aducă ceva. Făcusem un lucru pe care nu mai avusesem ocazia să-l fac până atunci. Îmi biruisem frica şi nesiguranţa, îndeajuns încât să-mi spun povestea. Voiam să cred că era un pas important către vindecare.

Mi-am croit drum printre şirurile de birouri şi am ieşit pe holul unde se aflau ascensoarele. Am aşteptat acolo câteva clipe, până când am auzit, din spatele meu, o voce masculină. M-am întors puţin şi l-am văzut pe Daniel în compania unui alt bărbat, pe care l-am recunoscut ca fiind unul dintre detectivii ce discutaseră cu mine.

— Domnişoară Hathaway! Probabil că vă mai amintiţi de mine, detectivul Carmody?

Mâna mi-a tresărit, dând să se ridice, însă el nu mi-a întins-o pe a lui. În schimb, a păstrat o atitudine degajată, poate prea degajată prin comparaţie cu agerimea din ochii lui iscoditori. M-am silit să par calmă.

— Ce vă aduce aici? m-a întrebat detectivul.

Eu mi-am aruncat privirea către Daniel. Nemulţumirea de pe

chipul lui mi-a oprit inima în loc.

— O chestiune personală, am murmurat.

— Corect. Ei bine, domnule Fitzgerald, vă mulţumesc pentru timpul acordat. Vă las singuri.

Carmody s-a întors din nou către mine, ridicându-şi uşor bărbia.

— Ţinem legătura!

Uşile liftului s-au deschis şi am urcat în cabină împreună cu Daniel. Eu m-am retras în fund, simţind cum mâinile mi se răceau tot mai tare pe balustrada de metal.

— N-aş putea spune că mă aşteptam să te văd aici.

Expresia lui Daniel nu dezvăluia absolut nimic. *Oh,fir-ar să fie!* Dacă el credea cumva că discutasem cu cineva despre cazul, încă nerezolvat, privind sinuciderea lui Mark? Nu mă hotărâm cum să încep, fiindcă nu ştiam ce să zic.

— N-are nicio legătură cu Mark.

El şi-a ridicat privirea către cifrele care scădeau deasupra uşii ascensorului.

— Atunci presupun că are o legătură cu Max Pope.

Încruntată, m-am holbat prosteşte la el.

— Da. Dar de unde ştii?

— Conduc o firmă de avocatură, ai uitat? Pe cine crezi că a sunat mai întâi?

Am rămas cu gura căscată. Am tresărit când clinchetul liftului ne-a anunţat că ajunseserăm la parter. Daniel a coborât, iar eu m-am desprins de balustrada pe care o strângeam ca de frica morţii, pentru a-l urma. Am ieşit amândoi pe uşile grele ale secţiei de poliţie şi, după câţiva paşi făcuţi afară, am încetinit. El a scos un pachet de ţigări şi l-a lovit uşor, pentru a împinge afară o ţigară. Am strâmbat din nas.

— Ar trebui să te laşi de fumat!

Daniel mi-a aruncat o privire plictisită şi a tras un fum.

— Zău? Eu tocmai risc să pierd o cursă în care am băgat milioane întregi din banii mei. Şi tu îmi zici să mă las de fumat! Cred că glumeşti.

Am făcut un pas înapoi, ca să mă apăr. Furia lui, oricât de trecătoare ar fi fost, încă avea puterea de a mă pune pe gânduri.

— De ce erai acolo? l-am întrebat, presupunând că, oricare ar fi fost motivele, ele erau legate de actuala lui dispoziţie arţăgoasă.

— Pentru că *cineva* lasă să-i scape informaţii către poliţie.

Am încremenit. Nimic din răspunsul lui nu suna bine.

— Ce informaţii?

— Cineva le-a vândut un pont, cum că ai fi fata mea. Şi asta ştiind al dracului de bine cât de mult o să-mi afecteze campania. Ticăloşi!

S-a strâmbat şi a oftat, suflând fum de ţigară. Asta ar fi explicat de ce Carmody se uitase la mine în felul acela, de parcă ar fi ştiut un secret. Chiar ştia unul!

— N-ai negat?

Daniel a râs.

— Ce rost ar fi avut? E clar că eşti şi, dacă ar mai exista vreo îndoială, un simplu test ADN confirmă bănuiala. Bem amândoi câte o cafea în sediul lor şi gata, au dovada!

— Dar cine să le fi spus?

El a scuturat din cap şi buzele i s-au curbat într-un zâmbet amar.

— Zi-mi că sunt nebun, dar eu îl trec pe logodnicul tău în fruntea listei de suspecţi. Asta dacă nu cumva vrei să te apuci să-mi spui cine altcineva mai ştie, fiindcă eu, unul, sunt al dracului de sigur că nu m-am apucat să bat toba.

Am simţit un gol în stomac, în timp ce recapitulam în minte numele. Sid, Alli, Marie... poate chiar şi Heath. Dar niciunul dintre ei n-ar fi avut de ce să profite de pe urma publicării informaţiei.

Blake avea motivele lui să-l dea în vileag pe Daniel, însă ar fi făcut-o oare? Chiar şi după ce îl pusesem să-mi promită că o să ţină secretul? Poate aflarea faptului că Daniel mă lovise fusese îndeajuns pentru a-l face să-şi anuleze promisiunea. În contextul noii noastre înţelegeri, poate că promisiunea nici nu mai însemna nimic, dacă Blake considera că e spre binele meu s-o încalce. Totuşi, părea o atitudine extremă. Urmările divulgării tainei aveau să-l afecteze mult pe Daniel, însă nu-l vedeam pe Blake dorindu-şi să atragă toată acea atenţie suplimentară asupra mea. El nu mi-ar fi făcut aşa ceva. Nu?

— Daniel, da, Blake ştie că sunt fiica ta, dar sincer nu cred că ar lăsa să-i scape informaţia. M-a asigurat că n-o să-ţi facă asta.

Am sperat să nu audă îndoiala din glasul meu, pentru că, mai mult decât orice altceva, îmi doream ca Blake şi cu mine să fim în siguranţă. Eu mai trăisem sub spaima ameninţărilor cu moartea din partea lui Daniel.

Tatăl meu a râs iar şi a tras îndelung din ţigară.

— Mi-a promis! am insistat.

— Eu îi fac lui Margo vreo zece promisiuni pe zi. E fericită doar când mă aude spunându-le, chiar dacă nu mă ţin întotdeauna de ele. Scuză-mă că n-am prea multă încredere în făgăduielile hackerului tău. Ale naibii mulţumiri, că multe mai primesc după ce l-am scos dintr-o belea!

M-am încruntat.

— Despre ce vorbeşti?

— Cine crezi că a intervenit pentru clasarea cazului?

— Tu?

Am şovăit, în timp ce asimilam noutatea.

— Cum?

Daniel m-a privit pieziş, cu un aer aproape plictisit.

— N-ar trebui să te mire că ştiu câţiva procurori care-mi sunt datori. N-a fost mare lucru să-l rog pe unul să închidă ochii la cazul cuiva care a sărit în apărarea victimei unei agresiuni. Trebuie să recunosc că Landon l-a aranjat destul de bine pe Max.

— Aşadar ştii ce s-a întâmplat.

El a dat din cap, în semn de încuviinţare, cu acelaşi aer inexpresiv, poate puţin mai încordat.

— Dar dacă Max a făcut apel la tine, atunci nu e apărat de firma ta?

Daniel s-a strâmbat.

— Ei, pe dracu’, nu! Doamne, cine crezi că sunt?

Am făcut ochii mari, poate puţin prea mari, ca reacţie la întrebarea lui. Oare cine era el? Putea ca acum să-mi atingă coarda sensibilă, iar în clipa următoare să mă ameninţe fără milă cu eliminarea bărbatului pe care-l iubeam. Niciodată nu puteam şti sigur ce fel de om era Daniel.

El a răsuflat zgomotos.

— Oricât de puţin mi-aş dori să afle toată lumea, tu *eşti* fiica mea. Iar individul ăla te-a drogat şi a încercat să te violeze. Eu probabil că oricum o să mă duc drept în iad, dar nu sunt complet lipsit de inimă. Mi-e de-ajuns că trebuie să trăiesc cu ce ţi-a făcut Mark. N-oi fi respectând eu întotdeauna regulile, dar n-am de gând să-l ajut pe Max să scape basma curată.

Mă luase ameţeala de la atâtea informaţii noi. Eu nu i-aş fi spus niciodată lui Daniel despre atac, dar o părticică din mine se bucura că aflase, mai ales dacă asta însemna privarea lui Max de protecţia uneia dintre cele mai importante firme de avocatură din oraş.

— Şi acum ce-o să faci? am întrebat încet.

— Trebuie să vorbesc despre limitarea pagubelor cu oamenii mei care se ocupă de relaţiile publice. Aş zice că e doar o chestiune de zile, înainte ca povestea asta să ajungă în ziare.

M-a cercetat câteva clipe.

— Dacă tu chiar crezi că nu Blake a dat mai departe informaţia, atunci i-ai putea spune să mă ajute măcar să aflu cine-i vinovatul.

Daniel şi-a azvârlit chiştocul ţigării pe jos şi l-a zdrobit sub talpă.

— Pentru că aş vrea să stau de vorbă cu respectivul.

Îl credeam şi nu mă îndoiam că intenţiona să nu se limiteze la o discuţie.

* * *

Am salutat-o în grabă pe Cady, care şi-a ridicat ochii de la masa ei de lucru, aflată lângă biroul lui Blake. În ziua aceea avea părul de un roz aprins.

— Poţi să intri direct.

Mi-a arătat uşa, deşi era de la sine înţeles că puteam şi voiam să intru, fie că-i plăcea lui Blake, fie că nu.

— Mersi, am zis şi am trecut înăuntru.

Blake s-a rotit pe scaun, de cum am închis uşa în urma mea. Mi-a zâmbit, iar inima mi s-a mai topit un pic. Se petrecuseră atâtea în cele câteva ore de când ne despărţiserăm şi nu exista om pe care să-mi doresc mai mult să-l revăd.

M-am îndreptat către el, moment în care s-a ridicat, pentru a-mi ieşi în cale. M-a tras spre el şi m-a sărutat pe frunte. Eu m-am aplecat către el, savurând uşurarea de a mă regăsi în braţele lui, chiar dacă putea fi doar o senzaţie efemeră, odată ce aveam să ne începem discuţia. Blake mi-a ridicat bărbia şi s-a încruntat.

— Eşti supărată.

Am oftat, iar uşurarea m-a părăsit odată cu aerul din plămâni.

— Azi m-am întâlnit cu Daniel. Mă dusesem la poliţie, ca să dau declaraţia, şi l-am găsit acolo. Discutase cu detectivii care m-au interogat şi pe mine luna trecută.

— Ţi-a zis ceva?

Blake m-a condus la canapeaua aflată în celălalt capăt al camerei. S-a aşezat lângă mine, cu un aer îngrijorat care-mi cerea să-i spun tot. Eu eram pregătită să spun tot adevărul, dar nu ştiam sigur dacă eram gata să-l şi aud. Îi oferisem lui Blake

mai mult control decât avusesem eu vreodată, dar tot n-avea niciun drept să dezvăluie informaţia, indiferent cât de mult l-ar fi urât pe Daniel.

— Poliţiştii au aflat că Daniel e tatăl meu. Cineva i-a prevenit. Tu le-ai spus? Te rog să fii sincer cu mine şi să-mi zici dacă ai făcut-o.

Cuta dintre sprâncenele lui s-a adâncit.

— Nu.

M-am uitat în ochii lui şi i-am cercetat expresia, în căutarea oricărui semn de minciună. El a tresărit uşor.

— Erica, te-am minţit eu vreodată?

— Nu, am admis în cele din urmă şi m-am lăsat să alunec pe spate, pe pielea moale a canapelei.

Brusc, mi-am dat seama că mi-ar fi fost mai uşor să aflu că Blake era vinovatul decât să orbecăi prin necunoscut. Era un miracol că mai puteam dormi noaptea, având în vedere câţi oameni îşi propuseseră, drept ţel în viaţă, să-l distrugă pe unul dintre noi.

— Daniel te-a ameninţat iar? m-a întrebat Blake.

— Nu, slavă Domnului! Totuşi, după părerea lui, tu eşti principalul suspect. Evident, l-am asigurat că n-ai face aşa ceva, dar nu se încrede prea mult în promisiunile pe care mi le faci tu mie. E capsat şi abia aşteaptă să pună mâna pe ăla care le-a divulgat poliţiştilor secretul, oricine ar fi el. Zice că, dacă nu eşti tu de vină, atunci ar trebui să afli cine e.

— Şi dacă a fost o informaţie anonimă? Cum naiba să urmăresc aşa ceva? Spune-i lui Daniel să se ducă dracului şi să-şi facă singur cercetările.

— Blake!

M-am uitat urât la el.

— Ce?

— E o treabă serioasă! Poliţiştii au aflat şi sunt destul de sigură că o să vrea să discute din nou cu mine.

— Ar fi trebuit să le spui adevărul când ai avut ocazia. Acum va trebui să întreţii minciuna şi să rişti o acuzaţie de tăinuire.

— N-am vrut să-l văd pe Daniel în spatele gratiilor.

Blake a tras o înjurătură, iar chipul i-a devenit, dintr-odată, crispat.

— Erica, eşti exasperantă uneori, ştiai asta? Omul te-a lovit, iar pe mine m-a ameninţat cu moartea! Dumnezeu ştie câte altele a mai făcut, ca să justifice o viaţă întreagă petrecută după gratii.

— E tatăl meu, Blake! Îmi pare rău că n-am o familie ca la carte, aşa cum e a ta. Mama a murit, iar tatăl meu vitreg a luat-o de la capăt fără mine. Din nefericire, Daniel e singurul părinte care mi-a mai rămas. Aş prefera să nu-mi duc restul vieţii ştiind că eu l-am băgat la puşcărie pentru uciderea celui care a fost la un pas de a-mi distruge viaţa.

Blake şi-a trecut o mână prin păr, gest care întotdeauna îi trăda nemulţumirea crescândă, de obicei la adresa mea.

— Şi, acum?

Am oftat.

— Nu ştiu. Înainte eram doar o fată căreia Mark i-a făcut curte în seara morţii lui. Acum sunt, în mod oficial, sora lui vitregă şi fiica nelegitimă a unui om puternic, ce are în joc o campanie electorală de milioane. Descoperirea o să ridice, cu siguranţă, câteva sprâncene. Nici nu mă îndoiesc că detectivii o să aibă noi întrebări.

— Tu le-ai spus categoric că Mark îţi dădea târcoale în seara aia?

— Şi dacă n-aş fi făcut-o, ar fi fost evident din poze. Aveau un teanc întreg de fotografii cu noi dansând. Cu el... vorbindu-mi la ureche.

M-am cutremurat, când amintirea mi-a făcut pielea de găină. Blake a rămas, preţ de câteva clipe, tăcut şi cu privirea aţintită în gol.

— De ce erau atât de multe poze cu tine din seara aia? La eveniment au participat sute de oameni şi nu-mi amintesc să fi văzut o droaie de ziarişti. Tu erai, evident, uluitoare. Nu neg că ai fi atras atenţia oricui. Dar nu ţi se pare ciudat?

Nu-l puteam contrazice, însă nici nu aveam un răspuns logic. Nu mă gândisem niciodată cu adevărat la nefasta apariţie a respectivelor fotografii cu o lună în urmă, când detectivii veniseră la uşa apartamentului, pentru a-mi pune întrebări despre Mark. Pe atunci eram prea preocupată să-l apăr pe Daniel şi să par naturală în timpul ăsta. Dar cât noroc să fie la mijloc, pentru ca să i se fi făcut atâtea poze unui om ce urma să moară? Dintre toţi cei de acolo, personalităţi tot una şi-una, cineva să se intereseze de noi, de mine...

Atunci mi-am dat seama.

— Oh, Dumnezeule! am exclamat şi mi-am dus mâna la gură.

— Ce?

Am simţit un bolovan în stomac şi am crezut că o să mi se facă rău.

— Drace! am şoptit, scuturând din cap, căci nu-mi venea să cred.

— Erica! Vorbeşte cu mine! a insistat Blake, trăgându-mi mâna şi cuprinzându-mi-o în palma lui.

— Richard!

Mi-am ridicat ochii.

— Richard participa în seara aia la eveniment ca fotoreporter. Şi ştia că eu o să fiu acolo. Îmi amintesc că Marie i-a spus să mă caute.

Blake şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

— Oare ce altceva i-a mai zis?

Mulţumiri

Cartea asta n-ar fi fost posibilă fără încurajările zilnice din partea fanilor mei. Fiecare mesaj şi compliment în parte îmi umplu sufletul mai mult decât v-aţi putea da seama. Să pot scrie ştiind că atâţia dintre voi aşteaptă cu nerăbdare următorul rod al imaginaţiei mele e o binecuvântare de nedescris în cuvinte.

Mulţumiri speciale celor care au citit variantele intermediare şi membrilor *uimitoarei* mele echipe de teren, pentru sprijinul neabătut şi răbdarea neclintită de care au dat dovadă! Echipa Wild e o forţă de luat în seamă. Vă iubesc cu ardoare, doamnelor!

Numeroase mulţumiri fiecărui om care mi-a promis că voi putea scrie această carte, în ciuda unui termen-limită paralizant, a unei presiuni uriaşe şi a tot ce s-a hotărât viaţa să-mi scoată în cale între timp, adică mult mai mult decât m-am aşteptat vreodată. Îi mulţumesc şi mamei mele, care mi-a amintit să dorm, să fac pauze şi să nu pierd din vedere imaginea de ansamblu. Chiar dacă ţi-am ignorat majoritatea sfaturilor şi i-am dat înainte, îţi mulţumesc pentru momentele în care nu m-ai lăsat să uit că sunt doar un om şi nu o superfemeie.

Aş vrea să le mulţumesc şi tuturor prietenilor mei autori, pentru sprijinul şi vorbele lor frumoase. Nu ştiu cum aş fi supravieţuit fără contactele regulate şi ieşirile virtuale la un whisky cu sora mea de suflet cea sexy, Mia Michelle. În aceeaşi linie, îţi mulţumesc, Jack. Şi tu m-ai ajutat să depăşesc câteva clipe grele.

Ca de obicei, îi port o eternă recunoştinţă redactorului meu, Helen Hardt, pentru că a făcut miracole pe ultima sută de metri. Cărţile mele nu vin oficial pe lume înainte ca ea să le fi presărat cu praful ei fermecat. Le mulţumesc lui Amy şi Jon pentru că au acordat timp corecturii!

Îi mulţumesc şi lui Remi, pentru că m-a prezentat vedetelor şi a scos la lumină anumite elemente din acest capitol al poveştii lui Blake şi a Ericăi, elemente pe care altfel poate că nu le-aş fi descoperit niciodată.

Şi nu în ultimul rând, mulţumesc personalului meu, pentru că mi-a ţinut afacerea în viaţă, când eu dispăream zile în şir în lumea lui Blake şi a Ericăi. Mulţumiri speciale lui Kurt, al cărui ajutor în recrearea copertelor seriei m-a scutit de foarte mult

stres şi timp pierdut. Ai o răbdare de înger!

Blake Landon, un magnat al domeniului software, și-a găsit perechea în persoana încăpățânatei Erica Hathaway. Deși firea lui autoritară se luptă fără încetare cu spiritul ei independent, Blake nici nu se gândește s-o mai lase vreodată să plece din viața lui.

Erica i-a dăruit lui Blake toată încrederea și dragostea ei, hotărând să depășească împreună orice obstacol. Dar când el îi cere mai mult și-i pune la încercare limitele devotamentului, ea se vede silită să-i înfrunte dorințele întunecate.

În timp ce legătura dintre cei doi devine tot mai strânsă, dușmanii le dau târcoale.

Va supraviețui relația lor odată ce inamicii lui Blake întrec măsura și nu le mai amenință doar afacerile?

ISBN: 978-606-40-0230-3

9 786064 002303

/EROSCOP

www.edituratrei.ro/eroscop